/ Seria "Izvoare de - spiritualitate creştină" a Editurii LOGOS intenţionează să pună la dispoziţia cititorului român lucrări cu caracter devoţional ale unor clasici ai genului, din primele secole după Hristos şi pînă în prezent. Titlurile selectate îmbrăţişează o largă diversitate de forme (meditaţii, biografii, alegorii, mistică etc.) şi provin de la autori din toate marile curente creştine (protestantism, catolicism, ortodoxie). Deşi ele reflectă în mod evident poziţii teologice diferite, ceea ce le uneşte este căutatea transcenţei, cultivarea vieţii lăuntrice, accentuarea importanţei unei profunde relaţii personale cu Hristos, fără de care corectitudinea doctrinară rămîne un demers pur intelectual.

IN CĂUTAREA LUI DUMNEZEU

de A. W. Tozer

Cluj, 1993

în româneşte de Mircea Mitrofan Coperta: Rodica Mocan Pictura: Veronica Ruja

Titlul original în limba engleză: *The Pursult o/God,* by A.W. Tozer Drepturile în limba engleză: ©Chrlstlan Publlcatlons, Inc. Harrlsburg, PA Drepturile în limba romană: ©Editura Logos, Cluj, 1993

ISBN: 973-96066-6-0

CUPRINS

INTRODUCERE PREFAŢĂ
7 10
1. URMÎNDU-L ÎNDEAPROAPE PE DUMNEZEU 12
2. FERICIREA DE A NU POSEDA NIMIC 23
3. ÎNLĂTURAREA PERDELEI 34
4. SĂ-L CUNOAŞTEM PE DUMNEZEU 50

5. PREZENȚA UNIVERSALĂ 61
6. GLASUL CARE VORBEŞTE 73
7. PRIVIREA AȚINTITĂ A SUFLETULUI 84
8. RESTABILIREA RELAȚIEI CREATOR-CREATURĂ 98
9. BLÎNDEȚE ŞI ODIHNĂ 109
10. SACRALITATEA TRĂIRII 117

INTRODUCERE

Ceea ce urmează reprezintă o măiastră cercetare a vieții lăuntrice, făcut de un ora a cărui inimă însetează după Dumnezeu, dornic să cunoască cel puțin începuturile căilor Sale, adîncul dragostei Lui față de păcătoşi şi înălțimea intangibilei Sale maiestăți; un studiu scris de un pastor foarte ocupat din Chicago.

Cine şi-1 poate imagina pe David scriind Psalmul 23 pe o stradă cumplit de aglomerată sau pe un mistic medieval găsind inspirație într-un birou minuscul de la etajul doi al unui bloc din beton aflat pe un platou asemănător unei imense table de şah, cu străzi fără sfîrşit?

Acolo unde drumurile vieții se întretaie,
Unde se aud strigătele clanurilor şi bandelor,
în cuiburile mizeriei şi lipsurilor,
în întunecatele pridvoare unde bîntuie umbrele fricii
Şi pe cărări ce ascund mrejele lăcomiei.,.

In căutarea lui Dumnezeu

Dar ceea ce spune Dr. Frank Mason North din New York în nemuritorul său poem spune şi Tozer în cartea sa:

Deasupra zgomotului luptelor egoiste Auzim vocea Ta, Fiu al Omului!

Legătura mea cu autorul se limitează la scurte vizite şi la părtăşia caldă pe care o trăiam în biserica sa. Acolo am întâlnit un cărturar autodidact, un cititor interesat de lecturi dintre cele mai diverse, cu o bibliotecă remarcabilă, plină de cărți teologice şi devoționale, un om care stătea pesemne pînă noaptea tîrziu căutîndu-L asiduu pe Dumnezeu. Cartea sa este rezultatul unei îndelungi meditații şi al unei rugăciuni necontenite. Nu e o colecție de predici. Nu se ocupă nici de predicatorul de la amvon, nici de ascultătorii din bănci, ci de setea sufletului după Dumnezeu. Capitolele ei ar putea fi rezumate de rugăciunea lui Moise: „Arată-mi slava Ta!" sau de exclamația lui Pavel: „O, adîncul bogății, înțelepciunii şi ştiinței lui Dumnezeu!" Cartea lui Tozer este o teologie a inimii, nu a minții.

Vom descoperi în ea un spirit pătrunzător, un stil sobru şi o perspectivă tolerantă cuprinzătoare, care înviorează. Autorul include puține citate, dar dovedeşte o bună cunoaştere a textelor scrise de sfinții şi misticii din secolele trecute - Augustin, Nicolaus Cusanus, Thomas â Kempis, von Hiigel, Finney, Wesley şi mulți alții. Cele zece capitole cercetează adînc inima, iar rugăciunile de la sfîrşitul fiecărui capitol sînt pentru odăița fiecăruia, nu

pentru amvon. *Cttlndu-le, L-am simțit pe Dumnezeu aproape.*

Este o carte pentru orice pastor, misionar sau creştin devotat. Se ocupă de lucrurile adînci ale lui Dumnezeu şi de bogățiile harului Său. Mai presus de toate, nota dominantă o reprezintă sinceritatea şi smerenia.

Samuel M. Zwemer, New York

Prefață

în vremurile acestea de întuneric general apare o lumină dătătoare de speranță: în sînul creştinătății conservatoare întîlnim tot mai mulți oameni a căror viață religioasă este marcată de o foame crescîndă

după adevăratul Dumnezeu. Ei sînt avizi după realităţile spirituale şi nu pot fi înşelaţi cu vorbe, nici nu se mulţumesc cu „interpretări" corecte ale adevărului. Sînt însetaţi după Dumnezeu şi nu vor da înapoi pînă nu vor bea adînc din Fîntîna cu Apa Vieţii.
Acest fapt este singurul vestitor adevărat al renaşterii spirituale pe care l-am putut observa profilîndu-se la orizontul vieţii religioase. S-ar putea ca el să fie norul cît o palmă spre care priveau, aşteptîndu-1, cîţiva sfinţi de ici şi de colo. Această foame după Dumnezeu poate avea ca efect nu numai revenirea la viaţă a multor suflete, ci şi o recîştigare a acelui fior de bucurie şi încîntare radioasă care trebuie să însoţească, în mod normal, credinţa în Hristos, acel fior dispărut parcă definitiv din Biserica lui Dumnezeu de astăzi.
Dar această foame trebuie recunoscută de către îndrumătorii noştri religioşi. Bisericile evanghelice de

astăzi (ca să schimbăm puţin figura de stil) au zidit altarul şi au tăiat jertfa în bucăţi, iar acum se mulţumesc doar să numere pietrele altarului şi să reaşeze bucăţile, fără să le pese că nu se arată nici un semn de foc de la Dumnezeu pe muntele Cârmei. Dar să-I mulţumim lui Dumnezeu că mai sînt cîţiva cărora le pasă. Ei sînt aceia care, deşi iubesc altarul şi se bucură de jertfa de pe el, nu se pot împăca cu absenţa continuă a focului. Mai presus de toate, ei îl doresc pe Dumnezeu. Sînt nerăbdători să guste ei înşişi „dulceaţa pătrunzătoare" a dragostei lui Hristos, despre care au scris toţi profeţii şi pe care au cîntat-o toţi psalmiştii.
Astăzi nu ducem lipsă de învăţători care să prezinte corect învăţăturile lui Hristos. Dar prea mulţi dintre ei sînt ciudat de inconştienţi, fiindcă în slujba lor nu există nici o manifestare a prezenţei divine, nici un lucru deosebit în viaţa lor personală; par mulţumiţi să-i înveţe pe alţii an de an adevărurile fundamentale ale credinţei. Ei slujesc în mod constant unor credincioşi care simt în piepturile lor un dor, o sete pe care învăţătura primită pur şi simplu nu o astîmpără.
Nădăjduiesc că o spun cu dragoste, dar sărăcia amvoanelor noastre este reală. Dureroasa observaţie a lui John Milton este tot atit de valabilă astăzi ca şi în zilele lui: „Oile flămînde privesc în sus şi nu sînt hrănite". Este un lucru trist, care produce indignare în împărăţia lui Dumnezeu, să vezi copiii lui Dumnezeu suferind de foame deşi stau chiar la masa Tatălui. Ni se confirmă adevărul cuvintelor lui Wesley: „Ortodoxia sau credinţa dreaptă este, în cel

mai bun caz, o foarte mică parte a religiei. Deşi atitudinile corecte nu pot exista fără convingeri corecte, convingerile corecte pot exista şi fără atitudini corecte. E posibil ca cineva să aibă o părere corectă despre Dumnezeu, fără să aibă dragoste sau o atitudine corectă faţă de El. Satan este o dovadă în acest sens".
Graţie minunatelor noastre societăţi biblice şi altor mijloace eficiente de răspîndire a Cuvîntului, există astăzi, poate mai mult ca oricînd în istoria bisericii, milioane de oameni care au „convingeri corecte". Mă întreb totuşi dacă a fost vreodată un timp cînd adevărata închinare în duh să se afle într-un declin mai mare. O mare parte a bisericii a uitat cu desăvîrşire arta închinării şi, în locul ei, a adoptat acel lucru ciudat şi străin denumit „program". Acest cuvînt a fost împrumutat din teatru şi aplicat cu o nefericită inspiraţie serviciului divin public care trece acum drept închinare.
Expunerea biblică sănătoasă, profundă, reprezintă un imperativ; ea trebuie să existe în Biserica Dumnezeului Cel Viu. Fără aceasta, nici o biserică nu poate fi o biserică nou-testamentală în sensul strict al cuvîntului. Dar expunerea biblică poate fi făcută şi în aşa fel încît să lase ascultătorii lipsiţi de orice hrană spirituală adevărată. Fiindcă sufletul nu poate fi hrănit doar cu cuvinte, ci cu Dumnezeu însuşi, şi pînă nu-L descoperă pe Dumnezeu în experienţa lor personală, ascultătorii nu au făcut altceva decît să audă adevărul. Biblia nu reprezintă un scop în sine, ci un mijloc prin care oamenii pot fi aduşi la o cunoaştere intimă a lui

Dumnezeu. O cunoaştere care împlineşte, aşa încît ei să poată intra în relație cu El, să se desfete cu prezența Sa, să poată gusta şi descoperi în adîncul inimii lor acea dulceață lăuntrică a lui Dumnezeu însuşi.
Această carte este o modestă încercare de a ajuta copiii lui Dumnezeu, flămînzi după El, să-L găsească. Nimic din ceea ce este scris aici nu este nou decît în sensul că reprezintă descoperirea de către inima mea a celor mai minunate şi încîntătoare realități spirituale. Alții, înaintea mea, au mers mult mai departe în adîncimile acestor taine sfinte, dar, dacă focul meu nu este mare, el este totuşi adevărat şi poate că unii îşi vor aprinde candela de la flacăra lui.
A. W. Tozer **Chicago, Illinois, 16 Iunie 1948**
13
N.E.: Prescurtările folosite în carte înseamnă:
KJV - Klng James Verslon RSV - Revlsed Standard Verslon
Sufletul meu Te urmează de aproape; Dreapta Ta mă susține. **Ps. 63:8, *KJV.***

URMÎNDU-L ÎNDEAPROAPE PE DUMNEZEU

TEOLOGIA CREŞTINA SUSȚINE DOCTRINA HARU-lui prealabil care, enunțată pe scurt, ar suna cam aşa: pentru ca omul să-L poată căuta pe Dumnezeu, trebuie ca mai întîi Dumnezeu să-1 fi căutat pe om. înainte ca un om păcătos să poată concepe un gînd bun despre Dumnezeu, trebuie să fi avut loc înlăuntrul lui o lucrare de iluminare, imperfectă poate, dar reală, fără îndoială, şi care este cauza tainică a tuturor dorințelor şi căutărilor ce îi urmează.
Noi îl căutăm pe Dumnezeu cu ardoare numai şi numai pentru că El a pus mai întîi în noi un imbold care ne împinge spre căutare. „Nimeni nu poate veni la Mine — a spus Domnul — dacă nu-1 atrage Tatăl, care M-a trimis" şi tocmai prin această atragere anterioară Dumnezeu ne spulberă orice impresie de merit personal pentru actul venirii la El. Impulsul de a-L căuta pe Dumnezeu îşi are originea în El, dar materializarea acestui impuls se face prin căutarea noastră perseverentă, prin urmarea îndeaproape a lui Dumnezeu; şi în tot acest timp cît îl căutăm cu
15

ardoare, noi sîntem deja în mîinile Lui: „Dreapta Ta mă susține".
între .susținerea" divină şi această „căutare" a omului nu este nici o contradicție. Toate vin de la Dumnezeu, căci, aşa cum spune şi von Hiigel: „Dumnezeu este totdeauna înainte". Cu toate acestea, în practică (adică atunci cînd lucrarea prealabilă a lui Dumnezeu întîlneşte răspunsul concret al omului), omul trebuie să-L caute cu insistență pe Dumnezeu. Trebuie să existe un răspuns pozitiv din partea noastră, adică reciprocitate, dacă vrem ca această tainică atragere spre Dumnezeu să ducă la o experiență de identificare a Divinului. Acest adevăr îl găsim transpus în cuvinte calde, într-o formă personală, în Psalmul 42: „Cum doreşte un cerb izvoarele de apă, aşa te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!

Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul Cel Viu; cînd mă voi duce şi mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?" Adîncul cheamă adîncul, iar inima care tînjeşte va înţelege.
Doctrina justificării prin credinţă — un adevăr biblic şi o binecuvîntată eliberare de legalismul steril şi de inutilele eforturi proprii — a ajuns astăzi într-o nepotrivită tovărăşie şi a fost interpretată de mulţi într-o asemenea manieră încît barează calea oamenilor spre cunoaşterea lui Dumnezeu. întregul proces al convertirii religioase a devenit mecanic şi searbăd. Credinţa poate fi practicată acum fără a intra în conflict cu starea morală şi fără ca cineva să se ruşineze de ego-ul adamic. Hristos poate fi „acceptat" fără ca în inima celui care-L primeşte să

se nască o dragoste adevărată pentru El. Omul este „mîntuit", dar el nu e nici flămînd, nici însetat după Dumnezeu. De fapt, el este învăţat şi încurajat să se mulţumească cu puţin.
Omul de ştiinţă modern L-a pierdut pe Dumnezeu printre minunile universului Său; noi, creştinii, ne aflăm într-un real pericol de a-L pierde pe Dumnezeu printre minunile Cuvîntului Său. Aproape am uitat că El este o Persoană, prin urmare relaţia cu El poate fi cultivată la fel ca orice altă relaţie între două persoane. Capacitatea de a cunoaşte alte personalităţi este o trăsătură intrinsecă a personalităţii noastre, dar cunoaşterea deplină a unei persoane nu se poate realiza într-o singură întîlnire. Deplinele posibilităţi ale amîndurora pot fi explorate numai după o lungă şi intimă comunicare.
Toate relaţiile dintre oameni sînt, de fapt, răspunsuri ale unei personalităţi la altă personalitate, crescînd în mod gradat, de la o neprevăzută întîlnire pe stradă între doi oameni, pînă la cea mai adîncă şi intimă comuniune de care este capabil sufletul omenesc. Religia, în măsura în care este autentică, poate fi definită, în esenţă, ca răspuns al personalităţilor create faţă de Personalitatea Creatoare — Dumnezeu. „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu."
Dumnezeu este o Persoană şi în adîncul naturii Sale măreţe El gîndeşte, voieşte, Se bucură, simte, iubeşte, doreşte şi suferă ca orice altă persoană.

în căutarea lui Dumnezeu
Unvîndu-I îndeaproape pe Dumnezeu
Pentru a ni se face cunoscut nouă, El Se prezintă în forma familiară a personalităţii. El comunică cu noi prin intermediul minţii, al voinţei şi al emoţiilor noastre. Această comunicare continuă şi nestingherită între Dumnezeu şi sufletul omului răscumpărat este inima religiei Noului Testament.
Noi percepem comunicarea dintre Dumnezeu şi suflet la nivelul conştiinţei personale. Ea este *personală* — adică nu se *realizează* prin intermediul grupului de credincioşi ca atare, ci individul ia personal cunoştinţă de ea, iar grupul de credincioşi, la rîndul lui, ia cunoştinţă de ea prin indivizii care îl compun. Este *conştientă* — adică nu este ceva care se află sub nivelul conştientului, împlinindu-şi acolo lucrarea tainică, necunoscută sufletului (aşa cum cred unii că se petrece cu botezul copiilor mici), ci apare în domeniul conştientului, acolo unde omul o poate „cunoaşte" aşa cum cunoaşte orice alt fapt al experienţei sale.
Tu şi eu (cu excepţia păcatului din noi) sîntem copii la scară redusă ale prototipului care este Dumnezeu. Fiind creaţi după chipul Său, avem în noi capacitatea de a-L cunoaşte. Ne lipseşte doar puterea, şi aceasta din cauza păcatelor noastre. în clipa în care Duhul Sfînt ne trezeşte la o viaţă nouă, întreaga noastră fiinţă regenerată simte această înrudire cu Dumnezeu şi saltă de

bucuria recunoaşterii acestui fapt. Aceasta este naşterea cerească, naşterea de sus, fără de care nu putem vedea împărăția lui Dumnezeu. Dar acesta nu este sfîrşitul, ci punctul de pornire, căci de-abia acum inima noastră îşi începe glorioasa căutare, fericita

explorare a infinitelor bogăţii ale Dumnezeirii. Cred că aici este locul de unde începem, iar unde anume ne oprim, n-a descoperit încă nici un om, căci nelimitate sînt în timp şi spaţiu adîncurile misterioase şi înfricoşate ale Dumnezeului Trinitar.

Ocean fără ţărmuri, clne-ţl poate cerceta adîncul? Propria ta veşnicie te înconjoară, Maiestate divină!

A-L fi găsit pe Dumnezeu şi a continua totuşi să-L cauţi — iată paradoxul dragostei sufletului, lucru luat în derîdere, ce-i drept, de cei satisfăcuţi mult prea uşor de formalismul religios, dar confirmat prin fericita experienţă a celor cu inima înflăcărată. Sfîntul Bernard a exprimat acest paradox sacru în versurile unui cîntec ce va fi înţeles numaidecît de orice suflet care iubeşte închinarea:

Gustăm din Tine, o, Pîtne Vie,
Şl tînjlm mereu să ne ospătăm din Tine;
Bem din Tine, Izvorul vieţii,
Şi însetăm să ne umplem sufletele cu Tine.

Apropie-te de oamenii sfinţi din trecut şi vei simţi curînd căldura dorului lor arzător după Dumnezeu. Ei au plîns după El, s-au rugat şi s-au zbătut căutîndu-L zi şi noapte, la timp şi nelatimp, iar atunci cînd L-au găsit, descoperirea a fost cu atît mai dulce cu cît căutarea a fost mai îndelungată. Moise a folosit faptul că-L cunoştea deja pe Dumnezeu ca argument pentru a-L cunoaşte şi mai bine. „Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta,

arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaşte şi voi avea trecere înaintea Ta." Şi de acolo el s-a ridicat şi a făcut această cerere îndrăzneaţă: „Arată-mi, Te rog, slava Ta" (RSV). Dumnezeu, vădit bucuros de această manifestare a ardorii lui Moise, 1-a chemat pe munte a doua zi şi acolo, într-o solemnă procesiune, a făcut să treacă prin faţa lui toată slava Sa.

Viaţa lui David a fost o nestăvilită foame spirituală, iar psalmii lui răsună de strigătul celui ce caută şi de exclamaţia plină de bucurie a celui care a găsit ce căuta. Pavel a mărturisit că mobilul fundamental al vieţii lui era dorinţa sa arzătoare după Hristos. „Să-L cunosc pe El..." a fost ţinta inimii lui şi pentru aceasta a sacrificat totul. „Ba încă şi acum privesc toate aceste lucruri ca pe o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Isus Hristos, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca pe un gunoi, ca să cîştig pe Hristos."

Cîntarea e plină de dulceaţă, încărcată fiind de dorul fierbinte după Dumnezeu, acel Dumnezeu pe care, în timp ce-1 caută, cîntăreţul ştie că L-a găsit deja. „îi văd urma paşilor şi o voi urma" au cîntat părinţii noştri cu mai puţin de o generaţie în urmă, dar această cîntare nu se mai aude în marile noastre biserici. Cît de

trist este că noi, în aceste zile întunecate, am lăsat această căutare pe seama învățătorilor noştri. Totul este făcut să graviteze în jurul acestui act inițial al „acceptării" lui Hristos (un termen care, în treacăt fie spus, nici nu se găseşte în Biblie), iar după aceea nimeni nu ne mai cere să

dorim fierbinte ca Dumnezeu să ni Se reveleze în continuare. Am fost prinşi în laţul unei logici false care afirmă că, dacă L-am găsit pe Dumnezeu, nu avem de ce să-L mai căutăm. Şi această afirmație ni se pune în față cu pretenția că reprezintă ultimul cuvînt al învățăturii sănătoase, considerîndu-se apoi de la sine înțeles că nici un creştin care cunoaşte Biblia nu a crezut vreodată altfel. în felul acesta, întreaga mărturie a bisericii care iubeşte închinarea, căutarea şi cîntarea este, în mod categoric, dată la o parte. Teologia practică a inimii, mărturisită de o numeroasă oştire de sfinți, este respinsă în favoarea unei interpretări mărginite a Scripturii, care ar fi sunat ciudat unora ca Augustin, Rutherford sau Brainerd.
Mă bucur să pot cunoaşte în acest climat de accentuată răceală spirituală oameni care nu se mulțumesc cu o logică de suprafață. Ei vor accepta forța argumentelor şi apoi se vor întoarce să caute undeva un loc unde să fie singuri şi să se roage: „O, Dumnezeule, arată-mi slava Ta!" Ei vor să guste, să atingă cu inima lor, să vadă cu ochii lor lăuntrici minunea care este Dumnezeu.
Urmăresc în mod deliberat să încurajez acest dor măreț după Dumnezeu. Absența lui ne-a adus la nivelul atît de scăzut la care ne aflăm. Rigiditatea vieții noastre religioase este rezultatul lipsei de efervescență spirituală. Starea de mulțumire de sine este dușmanul de moarte al creşterii spirituale. Aspirația către înalt trebuie să fie mereu prezentă, altfel nu va exista nici o manifestare a lui Hristos în mijlocul poporului Său. El aşteaptă să fie dorit. Cît

de trist este că, pentru unii dintre noi, El trebuie să aştepte atît de mult, prea mult, în zadar!
Fiecare generație are caracteristicile ei. în momentul de față ne găsim într-o perioadă de complexitate religioasă. Simplitatea lui Hristos arareori mai poate fi văzută printre noi. în locul ei avem programe, metode, organizații şi o sumedenie de activități febrile care ne ocupă timpul şi atenția, dar nu pot niciodată să satisfacă dorul adînc al inimii. Superficialitatea experienței noastre lăuntrice, goliciunea închinării noastre şi imitarea servilă a lumii care marchează metodele noastre de a ne face cunoscuți, toate demonstrează că în aceste zile pe Dumnezeu îl cunoaştem într-un mod imperfect, iar pacea Lui n-o cunoaştem aproape deloc.
Dacă dorim să-L descoperim pe Dumnezeu printre toate aceste forme exterioare ale religiei, trebuie mai întîi să ne hotărîm să-L găsim şi apoi să urmăm calea simplității. Acum, ca în toate timpurile, Dumnezeu Se descoperă „pruncilor" şi Se ascunde de cei înțelepți şi prudenți într-un întuneric dens. Trebuie să simplificăm căile apropierii noastre de El. Trebuie să rămînem la lucrurile esențiale (şi ele se vor dovedi puține, din fericire), să abandonăm toate eforturile de a impresiona şi să venim la El cu candoarea sincerității de copil. Dacă facem aceasta, fără îndoială că Dumnezeu va răspunde numaidecît.
După ce religia şi-a spus ultimul cuvînt, nu mai avem nevoie de nimic decît de Dumnezeu însuşi. Răul obicei de a-L căuta pe Dumnezeu-şi-încă-ceva ne împiedică, realmente, să-L descoperim pe

Dumnezeu în deplinătatea revelației Sale. în acest „şi încă ceva* se află toată nenorocirea noastră. Dacă sărim peste acest „şi încă ceva", curînd îl vom afla pe Dumnezeu şi în El vom găsi ceea ce am dorit cu ardoare, în taină, toată viața noastră.
Nu trebuie să ne temem că, aflîndu-L pe Dumnezeu, ne vom reduce libertatea de acțiune sau vom limita manifestarea sentimentelor inimii noastre. Adevărul este exact contrariul. Putem face ca Dumnezeu să reprezinte totul pentru noi; să ne concentrăm asupra Lui, să sacrificăm cele multe

pentru Cel Unic.
Autorul vechii şi neobişnuitei lucrări clasice engleze *The Cloud of the Unknowing* [Norul necunoaşterii] ne învaţă cum să facem lucrul acesta, „înalţă-ţi inima spre Dumnezeu cu un freamăt blînd al dragostei, caută-L numai pe El şi nu rîvni nici unul din bunurile materiale pe care El le poate da. Nu te gîndi la nimic altceva decît la El, aşa încît nimic să nu se mai înfăptuiască prin înţelepciunea ta, nici prin voia ta, ci numai prin însuşi Dumnezeu. Aceasta este lucrarea sufletului care-I este cea mai plăcută lui Dumnezeu."
Apoi, el recomandă ca, în rugăciune, să continuăm să practicăm o „dezbrăcare" de toate lucrurile, chiar şi de propria noastră teologie. „Căci este suficientă o aţintire spre Dumnezeu, fără altă cauză decît Dumnezeu însuşi." Şi totuşi la baza întregii sale gîndiri stă temelia puternică a adevărului Noului Testament, căci spunînd „Dumnezeu" el se referă la „Dumnezeul care te-a

făcut, te-a răscumpărat şi care, prin harul Lui, te-a adus în starea în care te găseşti".
Şi el e cu totul în favoarea simplităţii: dacă religia ar trebui „etichetată şi rezumată într-un singur cuvînt, care să-i redea esenţa, ia doar un mic cuvînt: căci, cu cît e mai scurt, cu atît e mai bine şi se armonizează cu lucrarea Duhului. Un astfel de cuvînt este Dumnezeu sau DRAGOSTE". Cînd Domnul a împărţit Canaanul seminţiilor lui Israel, Levi n-a primit nici o bucată de pâmînt. Dumnezeu i-a spus simplu: „Eu sînt moştenirea şi partea ta de moşie" şi prin acele cuvinte 1-a făcut mai bogat decît toţi fraţii săi, mai bogat decît toţi împăraţii şi domnitorii care au trăit vreodată pe pământ. Există un principiu spiritual aici, un principiu valabil încă pentru orice preot al Dumnezeului Cel Prea înalt.
Omul a cărui comoară este Dumnezeu are toate lucrurile în Unul singur. Multe comori obişnuite îi lipsesc, poate, sau, dacă-i este îngăduit să le aibă, satisfacţia pe care o aduc ele, va fi atît de limitată, încît nu vor fi niciodată necesare fericirii lui. Ori, dacă va trebui să le privească cum se duc, una după alta, nu va simţi o mare pierdere, căci, avînd Sursa tuturor lucrurilor, are în acest Unul toată satisfacţia, toată plăcerea, toată desfătarea. Orice ar pierde, nu ar însemna de fapt nimic pentru că acum are totul în Unul şi aceasta în mod desăvârşit, legitim şi pentru totdeauna.
O, Dumnezeule, am gustat bunătatea Ta şl ea ml-a dat împlinire, dar, în acelaşi timp, m-a făcut să însetez şl mal mult. Sînt dureros de conştient de nevoia mea după o mal mare măsură de har. Ml-e

ruşine de lipsa mea de dorinţă. O Doamne, Dumnezeule întreit, vreau să Te caut; tînjesc să fiu umplut de dor; ml-e sete de o sete mal mare după Tine. Arată-ml slava Ta, Te rog, ca să Te pot cundbşte cu adevărat. în mila Ta, începe o nouă lucrare a dragostei în mine. Spune sufletului meu: „Rldlcă-te, lubitule, dragul meu, rldlcă-te şl vino'. Apoi dă-ml har să mă ridic şl să Te urmez afară din această vale înnegurată în care am rătăcit atîta vreme. în Numele lul Isus. Amlnl

FERICIREA DE A NU POSEDA NIMIC

ÎNAINTE DE A-L CREA PE OM PE FAŢA pământului. Dumnezeu a pregătit terenul, creînd o lume plină de lucruri folositoare şi plăcute pentru a-1 desfăta şi pentru a-i întreţine viaţa. In relatarea actului Creaţiei din Genesa, acestea sînt numite simplu: *lucruri.* Au fost făcute pentru ca omul să se folosească de ele, dar, în acelaşi timp, trebuia să rămînă exterioare şi subordonate omului. în adîncul inimii omului exista un sanctuar în care nimic în afară de Dumnezeu nu era vrednic să intre, înlăuntrul lui era Dumnezeu; afară, mii de daruri pe care Dumnezeu le revărsase peste el.
însă păcatul a complicat totul şi a făcut ca pînă şi aceste daruri ale lui Dumnezeu să devină o potenţială sursă de dezastru pentru sufletul omului.
Nenorocirile noastre au început atunci cînd L-am alungat pe Dumnezeu din sanctuarul Său şi am permis *lucrurilor* să intre. în inima omului lucrurile au preluat controlul. Iar acum oamenii nu mai au pace în inima lor în mod natural, căci nu Dumnezeu este întronat acolo, ci nişte uzurpatori rebeli şi

L

agresivi, care în acest crepuscul moral se luptă pentru întîietate la tron.
Nu este vorba de o simplă metaforă, ci de o analiză exactă a adevăratei noastre probleme spirituale. în inima omului este înrădăcinată o puternică înclinație spre o viață decăzută, a cărei natură este de a poseda, întotdeauna de a poseda. El tînjeşte după "lucruri" cu patimă adîncă şi nestăpînită. Pronumele „a mea", „al meu" par destul de inocente pe hîrtie, dar folosirea lor constantă şi generalizată este semnificativă. Ele exprimă mai bine decît o mie de tratate teologice natura reală a omului vechi, adamic. Sînt simptome verbale ale bolii noastre ascunse. Rădăcinile inimii noastre s-au înfipt atît de puternic în lucruri, încît nu îndrăznim să smulgem de acolo vreuna din ele, oricît de mică, de teamă să nu murim. *Lucrurile* ne-au devenit necesare, dar situația a evoluat într-o direcție pe care Dumnezeu n-a intenționat-o niciodată. Darurile lui Dumnezeu au luat acum locul lui Dumnezeu şi întregul curs al naturii este tulburat de această monstruoasă substituire.
Domnul nostru Isus Hristos S-a referit la această tiranie a *lucrurilor* cînd a spus ucenicilor Săi: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze. Fiindcă oricine va voi să-şi scape viața, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viața pentru Mine, o va mîntui".
Dacă împărțim textul de mai sus in fragmente, pentru a-1 înțelege mai bine, vom avea impresia că în fiecare dintre noi se află un duşman pe care îl

tolerăm spre pierzarea noastră. Isus 1-a numit .viață" şi „sine", sau cum am spune noi, *viața sinelui.* Caracteristica sa dominanta este dorința de a poseda; cuvintele „cîştig" şi „profit" sugerează aceasta. A-l lăsa pe acest duşman să trăiască înseamnă a pierde totul la vremea scadenței. Dar a-l repudia şi a renunța la tot pentru Hristos înseamnă a nu pierde nimic la sfîrşit, ci a păstra totul pentru viața eternă. Şi probabil că aici ni se dă un indiciu despre singura posibilitate de a distruge acest inamic: „Să-şi ia crucea şi să Mă urmeze".
Calea spre o cunoaştere mai adîncă a lui Dumnezeu trece prin părăsitele văi ale sărăciei sufleteşti şi ale renunțării la toate lucrurile. Fericiții care posedă împărăția sînt cei care s-au lepădat de toate lucrurile exterioare şi au smuls din inima lor orice sentiment de posesiune. Aceştia sînt cei „săraci în duh". Ei au atins o stare lăuntrică asemănătoare cu starea exterioară a unui cerşetor de pe străzile Ierusalimului; aceasta înseamnă de fapt „sărac" în felul în care Hristos a folosit cuvântul. Aceşti săraci fericiți nu mai sînt sclavii tiraniei *lucrurilor.* Ei au sfărîmat jugul asupritorului şi au făcut-o nu luptînd, ci capitulînd. Deşi sînt liberi de orice idee a posesiunii, totuşi ei sînt stăpînii tuturor lucrurilor. „A lor este împărăția cerurilor."
Dați-mi voie să vă sfătuiesc să luați lucrul acesta în serios. El nu trebuie înțeles ca o învățătură biblică banală ce trebuie stocată undeva în memorie împreună cu o masă inertă de alte doctrine. Este un indicator spre păşuni mai verzi, o cărare săpată în versanții abrupți ai muntelui lui Dumnezeu. Nu ne

putem permite s-o ocolim dacă vrem să continuăm această căutare sfîntă. Trebuie să urcăm pas *cu* pas. Dacă refuzăm fie şi o singură etapă, ne vom opri înaintarea.
Acest principiu nou-testamental al vieții spirituale îşi găseşte cea mai bună ilustrare în Vechiul Testament. în istorisirea despre Avraam şi Isaac avem o imagine dramatică a vieții pred,*Ae* şl, în acelaşi timp, un comentariu excelent la prima Fericire.
Avraam era bătrîn cînd s-a născut Isaac, suficient de bătrîn pentru a-i fi bunic, şi copilul acesta a devenit

dintr-o dată desfătarea şi odorul inimii sale. Din clipa în care s-a aplecat pentru a lua cu stîngăcie trupuşorul acela în braţe, Avraam s-a lăsat înlănţuit de pasiunea dragostei pentru fiul său. Dumnezeu a remarcat intensitatea acestei afecţiuni. Era de la sine înţeles. Isaac reprezenta tot ce era mai sfint pentru tatăl său: promisiunea lui Dumnezeu, legămintele, speranţele atîtor ani şi îndepărtatul vis mesianic. Privindu-1 cum creşte, trecînd de la copilărie la tinereţe, inima bătrînului s-a legat din ce în ce mai mult de viaţa fiului său pînă cînd, în cele din urmă, relaţia aceasta s-a apropiat de limite primejdioase. In acel moment, Dumnezeu a intervenit pentru a-i salva atît pe tată, cît şi pe fiu de consecinţele unei iubiri excesive.

„Ia pe fiul tău, i-a zis Dumnezeu lui Avraam, pe singurul tău fiu, pe care-1 iubeşti, pe Isaac: du-te în ţara Moria şi adu-1 ardere de tot acolo, pe un munte pe care ţi-1 voi spune." Autorul nu descrie agonia trăită de bătrînul Avraam în prezenţa Dumnezeului

său acolo, pe povîrnişurile din apropiere de Beer-Şeba, dar ne putem imagina cu respectul cuvenit silueta lui încovoiată şi lupta sfîşietoare dusă de unul singur, sub cerul înstelat. Pînă în vremea cînd Unul mai mare decît Avraam S-a luptat în Grădina Ghetsimani, probabil că niciodată un suflet omenesc nu a mai fost cuprins de un asemenea chin de moarte. O, dacă i s-ar îngădui să moară el însuşi... Lucrul acesta ar fi fost de o mie de ori mai uşor, căci el era bătrîn acum, şi moartea nu ar fi fost o încercare prea grea pentru unul care umblase atîţia ani cu Dumnezeu. în plus, ar fi fost o ultimă şi dulce bucurie, aceea de a transfera asupra fiului său sarcina materializării viziunii sale tulburi, fiu care urma să trăiască pentru a duce mai departe spiţa avraamică şi pentru a împlini în sine însuşi promisiunile lui Dumnezeu făcute cu mult timp în urmă, în Ur din Caldeea.

Cum să-1 înjunghie pe băiat?! Chiar dacă ar fi obţinut consimţămîntul inimii sale rănite şi plină de răzvrătire, cum ar fi putut împăca el actul acesta cu promisiunea: „în Isaac îţi voi binecuvînta sămînţa"? Aceasta a fost încercarea prin foc a lui Avraam şi el n-a căzut în ispită. în timp ce stelele, nişte puncte albe şi strălucitoare, sclipeau încă deasupra cortului unde dormea Isaac, cu mult timp înaintea zorilor, bătrînul sfint se hotărîse: îl va jertfi pe fiul său aşa cum i-a poruncit Dumnezeu şi apoi se *va încrede în Dumnezeu ca să-l învie din morţi.* Aceasta, ne spune autorul Epistolei către Evrei, era soluţia pe care a găsit-o inima îndurerată a lui Avraam în acea noapte întunecată, după care s-a sculat „dis-de-dimineaţă"

să-şi pună planul în aplicare. Este minunat să vezi că, înşelîndu-se asupra metodei pe care avea s-o **utilizeze Dumnezeu, Avraam a** înţeles totuşi taina inimii Sale mari. Iar soluţia aceasta se potriveşte foarte bine cu textul din Noul Testament care spune: „Oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va cîştiga".

Dumnezeu 1-a lăsat pe bătrînul copleşit de durere să meargă pînă în punctul în care ştia că nu mai există posibilitate de întoarcere şi atunci 1-a oprit să ridice mîna asupra fiului său. Drept urmare, El îi spune patriarhului cuprins de uimire: „Bine, Avraam. N-am dorit niciodată ca tu să-1 înjunghii cu adevărat pe băiat. Am vrut doar să-1 scot din templul inimii tale pentru ca Eu să domnesc acolo, fără nici un fel de concurenţă. Ara vrut să rezolv problema care exista în dragostea ta. Acum băiatul e al tău, teafăr şi nevătămat. Ia-1 şi întoarce-te la cortul tău. Ştiu acum că te temi de Dumnezeu, întrucît n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine".

Apoi s-a deschis cerul şi s-a auzit o voce zicîndu-i: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta şi n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvînta foarte mult şi-ţi voi înmulţi foarte mult sămînţa, şi anume: ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării; iar sămînţa ta va stăpîni cetăţile vrăjmaşilor ei. Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînţa ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!"

Bătrînul om al lui Dumnezeu şi-a ridicat capul pentru a asculta Vocea şi a stat în picioare acolo, pe munte, puternic, curat şi măreţ, un om pe care Dumnezeu îl pusese deoparte pentru lucrări mari,

un prieten şi un favorit al Celui Prea înalt. Acum era un om predat în întregime, pe deplin ascultător, un

om care nu mai poseda nimic. El concentrase tot ce avea în persoana fiului său drag, iar Dumnezeu îi luase totul. Dumnezeu ar fi putut începe de la periferia vieții lui Avraam şi de acolo să-şi continue lucrarea în interior, spre centru. El a ales totuşi să țintească drept în inimă şi s-o desăvîrşească într-un singur act de completă curățire. Procedînd astfel, Dumnezeu a salvat mult timp şi resurse. A durut cumplit, dar a fost eficient.

Am spus că Avraam nu mai poseda nimic. Totuşi, omul acesta sărac nu era oare bogat? Toate lucrurile care-i aparțineau erau încă în stăpînirea sa pentru a se bucura de ele: oi, cămile, cirezi de vite şi tot felul de bunuri. îi avea, de asemenea, pe soția şi pe prietenii săi şi, mai minunat decît orice, îl avea pe Isaac nevătămat lîngă sine. Avea totul, *dar nu poseda ntmtc.* Aici este secretul spiritual. Aceasta este dulcea teologie a inimii, care nu poate fi învățată decît în şcoala renunțării. Cărțile de teologie sistematică o trec cu vederea, dar cel înțelept o va înțelege.

După această amară şi binecuvîntată experiență, cred că „al meu" şi „ale mele" n-au mai avut niciodată aceeaşi semnificație pentru Avraam. Sensul lor posesiv a dispărut din inima lui. *Lucrurile* fuseseră aruncate, izgonite pentru totdeauna. Ele deveniseră acum exterioare omului. Adîncul inimii lui era eliberat de ele. Lumea zicea: „Avraam este bogat", însă bătrînul patriarh zîmbea doar. Nu le putea explica, dar el şia c ă nu mai poseda nimic,

fiindcă adevăratele lui comori erau lăuntrice şi eterne.

Nu poate fi nici o îndoială că această lipire posesivă de lucruri este unul dintre cele mai dăunătoare obiceiuri din viața cuiva. Pentru că este ceva atît de natural, rareori este recunoscut răul pe care-1 face, dar urmările lui sînt tragice.

Cel mai adesea, ceea ce ne împiedică să dăm Domnului lucrurile la care ținem este teama pentru siguranța lor; acest lucru este valabil în special cînd e vorba de rude sau prieteni dragi. Dar nu trebuie să avem astfel de temeri. Domnul nostru nu a venit să nimicească, ci să mîntuiască. Tot ce-I încredințăm Lui este în siguranță şi nimic nu este cu adevărat ferit de pericol, dacă nu este încredințat Domnului.

Darurile şi talentele noastre trebuie de asemenea dăruite Lui. Ele trebuie considerate ca fiindu-ne împrumutate de către Dumnezeu şi niciodată ca aparținîndu-ne. Nu avem dreptul de a ne asuma vreun merit pentru capacități deosebite mai mult decît pentru nişte ochi albaştri sau nişte muşchi puternici. „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-1 fi primit?" Creştinul cu spiritul destul de treaz pentru a se cunoaşte cîtuşi de puțin va recunoaşte simptomele acestei maladii şi se va întrista cînd le va descoperi în propria-i inimă. Dacă dorința după Dumnezeu este suficient de puternică înlăuntrul său, va căuta să facă ceva cu privire la această problemă. Dar ce anume trebuie să facă?

Trebuie să renunțe la orice apărare şi să nu încerce să se scuze, nici în ochii lui şi nici înaintea Domnului. Oricine se apără, nu va avea alt apărător

decît pe sine; dar, de va veni lipsit de apărare înaintea Domnului, va avea în apărarea sa pe Dumnezeu însuşi. Creştinul care caută pe Dumnezeu trebuie să calce în picioare orice şiretlic subtil al inimii sale înşelătoare şi să insiste asupra unei relații sincere şi deschise cu Domnul.

Trebuie apoi să nu uite că este vorba despre lucruri sfinte. O tratare superficială şi ocazională nu ajunge. Să vină la Domnul cu hotărîrea fermă de a fi ascultat. Să insiste ca Dumnezeu să accepte tot ce are, să ia *lucrurile* din inima lui şi El însuşi să locuiască acolo, cu putere. Poate va trebui să fie precis, să spună lucrurilor şi oamenilor pe nume, unul cîte unul. Dacă va fi suficient de drastic, va putea reduce timpul acestui travaliu de la ani la cîteva minute intrînd în țara cea bună cu mult înaintea fraților săi mai înceți, care-şi cocoloşesc sentimentele şi se mențin pe o poziție de prudență în relațiile lor cu Dumnezeu.

Să nu uităm niciodată că un astfel de adevăr nu poate fi învățat pe dinafară aşa cura se învață nişte fenomene din fizică. Adevărul acesta trebuie *trăit* înainte de a-1 cunoaşte cu adevărat. Inimile noastre trebuie să treacă prin experiențele aspre şi amare ale lui Avraam, dacă vrem să cunoaştem binecuvîntările care urmează. Vechiul blestem nu va ieşi fără dureri; avarul bătrîn şi vînjos din noi nu se va îmblînzi şi nu va muri la porunca noastră. El trebuie smuls din inima noastră cum smulgi o plantă din pămînt; trebuie

extras, cu chin şi sînge, şi aruncat ca o măsea stricată. Trebuie alungat cu forţa din sufletele noastre, aşa cum Hristos a alungat din Templu

schimbătorii de bani. Va trebui să ne întărim inima faţă de cerşeala lui nenorocită şi să o recunoaştem ca izvorînd din autocompătimire — unul dintre cele mai reprobabile păcate ale inimii omeneşti.

Dacă vrem cu adevărat să-L cunoaştem pe Dumnezeu într-o progresivă intimitate, trebuie să urmăm calea renunţării. Şi dacă ne-am pus inima să-L căutăm pe Dumnezeu, mai devreme sau mai tîrziu vom ajunge în faţa acestei încercări. Avraam n-a înţeles, la vremea respectivă, încercarea sa în felul acesta, dar dacă ar fi ales altă cale decît cea pe care a ales-o, întreaga istorie a Vechiului Testament ar fi fost alta. Dumnezeu ar fi găsit, fără îndoială, omul pe care îl căuta, dar pierderea pe care ar fi suferit-o Avraam ar fi fost nespus de tragică. Deci noi toţi vom fi aduşi unul cîte unul la locul de încercare şi poate că nu vom şti niciodată cînd anume trecem pe-acolo. în acel moment de încercare nu vor exista zeci de posibilităţi dintre care să alegem, ci doar una singură şi o alternativă, dar întregul nostru viitor va fi condiţionat de alegerea pe care o vom face.

Tată, eu vreau să Te cunosc, dar inima mea laşă nu vrea să renunţe la Jucăriile ei. Nu mă pot despărţi de ele fără ca inima să-mi sîngereze si nu vreau să ascund de Tine groaza de această despărţire. Vin tremurind, dar vin.

Te rog, smulge din rădăcini ace/e lucruri din Inima mea pe care le-am îndrăgit atîta vreme §1 care au devenit o parte din mine, astfel încît Tu să Intri $1 să locuieşti acolo fără nici un rival.

Atunci Tu vel face ca aşternutul picioarelor Tale să fie plin de slavă. Atunci Inima mea nu va avea nevoie de soare ca s-o lumineze, căci Tu însuţi vel fi lumina el $1 nu va mal fi noapte acolo. în Numele lui Isus. AmInI

Astfel dar, fraţitor, fiindcă prin sîngele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Prea Sfint... Evrei 10:19

ÎNLĂTURAREA PERDELEI

NICI UNA DIN AFIRMAŢIILE CELEBRE ALE Sfinţilor Părinţi ai Bisericii nu este mai cunoscută decît cea a lui Augustin: „Tu ne-ai făcut pentru Tine şi inimile noastre nu-şi găsesc odihna pînă nu se odihnesc în Tine".

Acest mare sfînt arată, în doar cîteva cuvinte, care este originea şi istoria sufletească a rasei umane. Dumnezeu ne-a făcut pentru Sine: aceasta este singura afirmaţie ce satisface inima omului care cugetă, indiferent de ce spune raţiunea lui nestăpînită. Dacă o educaţie precară şi raţionamente perverse conduc pe cineva la o altă concluzie, există prea puţine speranţe că vreun creştin ar putea face ceva pentru acel om. Pentru un astfel de om eu nu am nici un mesaj. Chemarea mea se adresează acelora care, în taină, au fost învăţaţi mai întîi de înţelepciunea lui Dumnezeu; eu vorbesc inimilor însetate a căror dorinţă a fost trezită de mîngîierea lui Dumnezeu şi aceşti oameni nu mai au nevoie de argumentaţii logice. Inimile lor neliniştite le furninzează toate dovezile de care au nevoie.

Dumnezeu ne-a făcut pentru Sine. *Micul Catehism,* .aprobat la Westminster de către venerabila adunare a preoţilor", aşa cum se găseşte el în vechea lucrare *New England Primer,* pune vechile întrebări *ce* şi *de ce* şi răspunde la ele într-o frază scurtă, care cu greu poate fi egalată în vreo lucrare neinspirată. *Jntrebare:* Care este ţelul suprem al omului? *Răspuns:* Ţelul suprem al omului este să-L glorifice pe Dumnezeu şi să se bucure de El pe vecie." Cu aceasta sînt de acord şi cei douăzeci şi patru de bătrîni care cad cu faţa la pămînt şi se închină Celui care este viu în vecii vecilor, zicînd: „Vrednic eşti, Doamne, să primeşti toată slava, cinstea şi puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile şi pentru plăcerea Ta stau ele în fiinţă şi au fost făcute" *(KJV).*

Dumnezeu ne-a creat pentru a-Şi găsi plăcerea în noi şi ne-a făcut în aşa fel încît şi noi, la rîndul nostru, să ne putem bucura, într-o divină comuniune, de contopirea dulce şi tainică a personalităţilor noastre înrudite.

Intenția Lui a fost ca noi să-L vedem, să trăim cu El şi să ne extragem „seva" din zîmbetul Său. Dar noi ne-am făcut vinovați de acea „răzvrătire dezgustătoare" despre care vorbeşte Milton cînd descrie rebeliunea lui Satan şi a armatelor sale. Ne-am rupt de Dumnezeu. Am încetat să-L mai ascultăm şi apoi, copleşiți de vinovăție şi frică, am fugit cît mai departe de Prezența Lui.
Şi totuşi cine poate fugi de Prezența Lui, cînd cerurile şi cerurile cerurilor nu-L pot cuprinde? Căci, aşa cum adevereşte înțelepciunea lui Solomon:

„Duhul Domnului umple lumea". Omniprezența lui Dumnezeu este o' realitate, un adevăr solemn, indiscutabil, necesar perfecțiunii Sale. însă *manifestarea* Prezenței Lui este cu totul altceva şi din această Prezență am fugit noi, ca şi Adam, care s-a ascuns printre pomii din grădină, sau ca Petru, care s-a dat înapoi strigînd: „Doamne, pleacă de la mine, căci sînt un păcătos!"
Deci viața omului pe pămînt este o viață trăită departe de această Prezență, desprinsă de „centrul binecuvîntărilor" care este locuința noastră potrivită şi adevărată, prima noastră stare pe care n-am păstrat-o, pierderea ei fiind cauza zbuciumului nostru necontenit.
întreaga lucrare de răscumpărare a lui Dumnezeu se referă la anularea efectelor tragice ale acelei revolte ticăloase şi la repunerea noastră într-o relație corectă şi eternă cu Sine. Aceasta necesită înlăturarea păcatelor noastre într-un mod care să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu, realizarea unei împăcări depline şi deschiderea căii prin care noi să ne întoarcem iarăşi la o comuniune conştientă cu Dumnezeu şi să trăim din nou în Prezența Sa, ca înainte. Apoi, prin lucrarea Sa anterioară în noi, El ne face să ne întoarcem. Lucrul acesta îl observăm pentru prima dată atunci cînd inimile noastre zbuciumate simt o dorință arzătoare după Prezența lui Dumnezeu şi zicem în sinea, noastră: „Mă voi scula şi mă voi duce la Tatăl meu". Acesta este primul pas şi, aşa cum a spus înțeleptul chinez Lao-tze, „o călătorie de o sută de mile începe cu primul pas".

Călătoria lăuntrică a sufletului din pustiurile păcatului către bucuria prezenței lui Dumnezeu este ilustrată cum nu se poate mai frumos de Cortul întîlnirii din Vechiul Testament. Păcătosul care se întorcea la Dumnezeu intra mai întîi în curtea exterioară, unde aducea o jertfă de sînge pe altarul de bronz şi se spăla în ligheanul care se găsea alături. Apoi, printr-o perdea, intra în Locul Sfînt, unde lumina naturală nu putea pătrunde, dar în care un sfeşnic de aur, simbol al Domnului Isus, „Lumina lumii", îşi arunca peste tot caldele-i raze. Acolo mai erau pîinea pentru punerea înainte care îl anunța pe Isus, „Pîinea Vieții" şi altarul tămîierii — o imagine a rugăciunii necontenite.
Deşi cel care se închina se bucurase de atîtea pînă aici, el nu intrase încă în Prezența lui Dumnezeu. O altă perdea îl despărțea de Sfînta Sfintelor unde, deasupra scaunului îndurării, locuia Dumnezeu însuşi într-o înfricoşătoare şi glorioasă manifestare. Cîtă vreme a existat Cortul întâlnirii, numai Marele Preot putea intra acolo şi aceasta numai o dată pe an, cu sîngele pe care-1 aducea ca jertfă pentru păcatele sale şi pentru cele ale poporului. Această ultimă perdea s-a despicat atunci cînd Domnul nostru Şi-a dat sufletul pe Calvar şi scriitorul inspirat explică felul în care această sfîşiere a perdelei a deschis drumul oricărui închinător de pe pămînt care vrea să păşească pe calea cea nouă şi să intre în comuniune directă cu Prezența Divină.
Tot ce se află în N*oul Testament este în armonie cu această imagine din Vechiul Testament. Cei

răscumpărați nu trebuie să mai evite, plini de teamă, intrarea în Sfînta Sfintelor. *Dumnezeu vrea să* ne *grăbim a Intra în Prezența Sa ca să ne trăim acolo întreaga viață.* Acest lucru ni se face cunoscut printr-o experiență conştientă. Este mai mult decît o doctrină care trebuie susținută, este vorba de o viață de care să ne bucurăm în fiecare clipă a vieții nostre.
Această flacără a Prezenței Divine era inima rînduielii levitice. Fără ea, toate slujbele de la cort ar fi fost ca literele unui limbaj necunoscut; n-ar fi avut nici o semnificație pentru Israel sau pentru noi. Faptul măreț cu privire la Cortul întîlnirii este că *Iehova era acolo;* o Prezență aştepta după perdea. în mod similar, Prezența lui Dumnezeu este adevărul esențial al creştinismului. în centrul mesajului creştin se află

însuşi Dumnezeu, aşteptînd ca fiii Săi răscumpăraţi să se grăbească a trăi conştienţi de Prezenţa Sa. Dar genul de creştinism care este la modă astăzi cunoaşte această prezenţă doar din punct de vedere teoretic. Nu pune nici un accent pe realizarea ei în practică. Conform unei astfel de învăţături, noi ne aflăm în Prezenţa lui Dumnezeu numai din punct de vedere poziţional, fără a ni se spune o vorbă măcar despre nevoia de a trăi în mod practic Prezenţa Sa. Dorul mistuitor care i-a călăuzit pe oameni ca McCheyne lipseşte cu desăvîrşire. Şi generaţia creştinilor de astăzi poate fi definită cu ajutorul acestei reguli imperfecte. Satisfacţii mărunte iau locul zelului înflăcărat. Ne mulţumim cu posesiunile noastre *de drept* şi pe cei mai mulţi

dintre noi nu prea ne deranjează absenţa experienţei personale.

Cine este Cel din spatele perdelei, Cel care sălăşluieşte în mijlocul unui foc mistuitor? Nimeni altul decît Dumnezeu însuşi, „Dumnezeu Tatăl Atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pămîntului, tuturor văzutelor şi nevăzutelor" şi „Unul Domn Isus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, unul născut, care din Tatăl S-a născut înainte de toţi vecii, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl" şi „Duhul Sfînt, Domnul şi de viaţă Făcătorul, care de la Tatăl şi de la Fiul purcede, Cel ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit". Totuşi această Treime Sfîntă este un singur Dumnezeu, căci „noi ne închinăm unui singur Dumnezeu în Treime şi Treimii în Unitate, fără să confundăm Persoanele şi fără să divizăm natura divină. Căci este o Persoană a Tatălui, altă Persoană a Fiului şi o alta a Duhului Sfînt. Dar Dumnezeirea Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfînt este una singură: slava este aceeaşi, iar măreţia veşnică, deopotrivă". Aşa sună crezurile străbune şi tot aşa declară şi Cuvîntul inspirat.

Dincolo de perdea este Dumnezeu, acel Dumnezeu pe care lumea, cu o ciudată inconsecvenţă, L-a căutat bîjbîind: „Poate că se va întîmpla să-L găsească". Dumnezeu S-a descoperit într-o anumită măsură în natură, iar în mod desăvârşit prin întrupare. Acum El aşteaptă să Se reveleze într-o minunată plinătate sufletului smerit şi inimii curate.

Lumea piere din lipsă de cunoaştere a lui Dumnezeu, iar Biserica duce lipsă de hrană din pricină că este lipsită de Prezenţa Lui. Vindecarea rapidă a celor mai multe dintre bolile noastre religioase s-ar putea face intrînd în această Prezenţă prin experienţă spirituală, devenind dintr-o dată conştienţi că noi sîntem în Dumnezeu şi că Dumnezeu este în noi. Această experienţă ne va smulge din îngustimea noastră jalnică şi va face ca inimile noastre să devină mai cuprinzătoare. Ea va arde impurităţile din viaţa noastră, aşa cum gîndacii şi mucegaiul au fost arse de focul care era în rugul aprins.

Ce lume largă în care te poţi plimba în voie, ce mare întinsă în care poţi înota este acest Dumnezeu şi Tată al Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeu este *veşnic,* ceea ce înseamnă că El precede timpul şi este total independent de acesta. Timpul a început în El şi se va sfîrşi în El. El nu-i plăteşte tribut şi nici nu suferă schimbare din cauza lui. Este *imuabil,* adică nu S-a schimbat niciodată şi nici nu Se va schimba vreodată, cîtuşi de puţin. Ca să Se schimbe, ar însemna să devină din rău mai bun, sau din bun mai rău. El n-o poate face nici într-un fel, căci, fiind perfect, nu poate deveni „mai" perfect, iar dacă ar fi să devină „mai puţin" perfect atunci nu ar mai fi Dumnezeu. Este *omniscient,* ceea ce înseamnă că El cunoaşte, printr-un act liber şi lipsit de efort, tot ce este materie şi spirit, toate relaţiile şi tot ce se petrece în Univers. El nu are nici trecut, nici viitor. El *este;* şi nici unul dintre termenii care definesc sau limitează fiinţele create nu I se poate aplica.

Dragostea, mila şi dreptatea sînt toate ale Sale şi tot a Lui este *sfinţenia,* atît de inefabilă încît nici o comparaţie sau ilustraţie nu o pot exprima. Doar focul ne poate ajuta să ne formăm o imagine, ce-i drept palidă, despre ea. El a apărut ca foc în rugul aprins; a locuit în stîlpul de foc tot timpul cît a durat lunga călătorie prin pustie. Focul ce scînteia între aripile heruvimilor în Locul Sfînt se numea „shekinah", Prezenţa, de-a lungul anilor de glorie ai lui Israel; iar cînd

Vechiul a făcut loc Noului, El a venit în ziua Cincizecimii ca o flacără de foc şi S-a aşezat deasupra fiecărui ucenic.
Spinoza a scris despre dragostea intelectuală pentru Dumnezeu şi el a avut multă dreptate în ceea ce a spus; dar dragostea cea mai înaltă pentru Dumnezeu nu este intelectuală, ci spirituală. Dumnezeu este Spirit şi numai spiritul omului îl poate cunoaşte cu adevărat. Dacă focul acesta nu arde în adîncul spiritului omului, dragostea lui nu este adevărata dragoste a lui Dumnezeu.
Oamenii mari ai împărăției lui Dumnezeu sînt cei care L-au iubit mai mult decît toți ceilalți. Ştim cu toții cine au fost ei şi ne plecăm bucuroşi în fața adîncimii şi sincerității care au caracterizat devotamentul lor. Nu trebuie decît să ne oprim o clipă şi numele lor defilează prin fața noastră, încărcate de miresmele de mir, aloe şi scorțişoară din palatele de fildeş.
Frederick Faber a fost unul dintre cei al căror suflet tînjea după Dumnezeu aşa cum cerbul caută însetat izvoarele de apă; şi măsura în care Dumnezeu S-a revelat inimii sale aprinse de dor a aprins întreaga viață a acestui ora într-o înflăcărată

adorație ce poate rivaliza cu cea a serafimilor dinaintea tronului lui Dumnezeu. Dragostea lui pentru Dumnezeu a cuprins în mod egal toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii; şi totuşi s-ar părea că el a simțit pentru fiecare în parte o anume dragoste, rezervată numai Ei. El cîntă despre Dumnezeu Tatăl:
Ce bucurie este
La Dumnezeu să-ți poposească gîndul,
Să-L îmbrățişezi cu gîndul, să-I respiri Numele:
Nu există pe lume fericire mat mare.
Tată al lut Isus, răsplata dragostei! Ce extaz va fi
Să rămîn prosternat în fața tronului Tău Şl să Te privesc, să Te privesc!
Dragostea lui pentru Persoana lui Hristos era atît de fierbinte, încît amenința să-1 mistuie; a ars în inima lui ca o dulce şi sfîntă nebunie şi a curs de pe buzele sale ca un rîu de aur topit. El spune într-una din predicile sale: „Oriunde mă duc în Biserica lui Dumnezeu îl găsesc pe Isus. El este pentru noi începutul, mijlocul şi sfîrşitul tuturor lucrurilor... Nu există nici un lucru bun, sfînt, frumos sau vesel care să nu-L reprezinte pe El pentru slujitorii Săi. Nimeni nu trebuie să fie sărac, căci, dacă vrea, poate să-L aibă pe Isus ca bun al său. Nimeni nu trebuie să fie abătut, căci Isus este bucuria cerului şi El doreşte să aducă bucurie inimilor întristate. Noi exagerăm poate în multe privințe; dar niciodată nu vom putea supraestima ceea ce îi datorăm lui Isus, sau cu privire la milostiva abundență a dragostei Sale față

de noi. Ara putea vorbi despre Isus toată viața noastră şi tot n-am ajunge să epuizăm lucrurile minunate ce se pot spune despre El. Veşnicia nu va fi îndeajuns de lungă pentru a descoperi tot ce este El sau pentru a-L lăuda pentru tot ce a făcut, dar atunci aceasta nu va mai conta, căci vom fi mereu cu El şi asta e tot ce dorim". Şi, adresîndu-se direct Domnului, el îi spune:
Te iubesc atît de mult încît Nu-mi ştiu stăpîni bucuria; Iubirea Ta e ca un foc Aprins chiar în sufletul meu.
Dragostea aprinsă a iui Faber s-a extins şi asupra Duhului Sfînt. Nu numai că teologia sa a recunoscut divinitatea Duhului Sfînt şi deplina Sa egalitate cu Tatăl şi Fiul, dar a şi celebrat-o mereu în cîntecele şi rugăciunile sale. Şi-a plecat fruntea la pămînt în dorința lui înflăcărată de a se închina celei de a treia Persoane a Dumnezeirii. într-unui din marile sale imnuri dedicate Duhului Sfînt, el rezumă devoțiunea sa arzătoare astfel:

O, Duhule, minunat şt înfricoşător! Inima mea este gata să sejrîngă De dragoste pentru blîndeţea Ta Faţă de noi, bieţi păcătoşi.

Am riscat să devin plictisitor cu aceste citate, dorind să arăt prin cîteva exemple concrete ceea ce am avut de spus referitor la ideea că Dumnezeu este neînchipuit de minunat, că El poate fi o desfătare

nespusă pentru noi, încît, prin El însuşi, poate satisface din plin cele mai adinei cerinţe ale întregii noastre naturi, oricît de misterioasă şi adîncă ar fi acea natură. O închinare ca cea pe care a cunoscut-o Faber (şi el nu este decît unul din marea mulţime pe care nimeni nu o poate număra), nu poate veni niciodată dintr-o simplă cunoaştere doctrinară a lui Dumnezeu. Inimile „gata să se frîngă" din dragoste pentru Dumnezeire sînt acelea care au fost în Prezenţa Sa şi au privit cu ochii larg deschişi măreţia Divinităţii. Oamenii cu astfel de inimi au unele calităţi necunoscute omului obişnuit. Ei vorbesc de obicei cu autoritate spirituală. Au fost în Prezenţa lui Dumnezeu şi au relatat ce au văzut acolo pentru că au fost profeţi, nu cărturari; cărturarul spune ce a citit, iar profetul spune ce a văzut.

Distincţia aceasta nu este imaginară. între cărturarul care a citit şi profetul care a văzut este o diferenţă imensă ca marea. Astăzi sîntem invadaţi de cărturari cu vederi ortodoxe, dar unde sînt profeţii? Vocea puternică a cărturarului răsună în lumea evanghelică, dar biserica aşteaptă vocea blîndă a sfîntului care a trecut dincolo de perdea şi şi-a aţintit ochii inimii asupra Minunii care este Dumnezeu. Totuşi, a trece astfel dincolo, a intra cu toată hotărîrea în Prezenţa sfîntă, prin experienţă vie şi sensibilă, este un privilegiu acordat fiecărui copil al lui Dumnezeu.

Dacă perdeaua este dată la o parte prin jertfirea trupului lui Isus, dacă nimic, în ce-L priveşte pe Dumnezeu, nu ne împiedică să intrăm, de ce

continuăm să rămînem afară? De ce consimţim să trăim toată viaţa afară, la uşa Locului Prea Sfînt, fără să intrăm vreodată şi să-L privim pe Dumnezeu? Auzim Mirele zicînd: „Arată-Mi faţa ta şi fă-Mă să-ţi aud glasul! Căci glasul tău este dulce şi faţa ta este plăcută". Simţim că această chemare este pentru noi şi cu toate acestea nu ne apropiem; anii trec, iar noi îmbătrînim şi obosim zăbovind în curtea Cortului întîlnirii. Ce anume ne împiedică să intrăm?

Răspunsul dat de obicei că pur şi simplu sîntem „reci" nu explică toate lucrurile. Există ceva mai grav decît răceala inimii. Ceva care se află în spatele acestei răceli şi o produce. Ce anume? Ce altceva decît prezenţa *unei perdele în inimile noastre? O* perdea ce nu a fost înlăturată, aşa cum s-a întîmplat cu prima, ci una care rămîne acolo, continuînd să oprească lumina şi să ne ascundă faţa lui Dumnezeu. Este vălul vechii noastre naturi decăzute care continuă să trăiască, nejudecată de noi, nerăstignită şi nelepădată. Este perdeaua deasă a eului pe care nu l-am recunoscut niciodată cu adevărat, de care ne ruşinăm şi-1 tăinuim şi pe care, din aceste motive, nu l-am adus niciodată la judecata crucii. Nu este nici prea misterios, nici prea greu de identificat acest văl opac. Nu trebuie decît să ne scrutăm inimile şi-1 vom vedea acolo, poate cusut, peticit şi reparat, dar e acolo, fără îndoială: un duşman pentru viaţa noastră şi o piedică serioasă în calea progresului nostru spiritual.

Perdeaua aceasta nu este ceva frumos şi nu este un lucru despre care am vrea să vorbim, dar mă

adresez acelor suflete însetate care sînt hotărîte să-L urmeze pe Dumnezeu şi ştiu că ele nu se vor întoarce înapoi numai pentru că drumul trece pentru o vreme prin văi întunecate. Imboldul pus de Dumnezeu în inima lor îi va face să continue căutarea. Pentru bucuria ce le este pusă înainte, ei

vor privi adevărul în față, oricît de neplăcut ar fi acesta, şi vor suferi crucea. Deci îndrăznesc să le spun pe nume acestor fire din care este țesută perdeaua noastră interioară.
Este vorba de fire subțiri ale vieții eului, ale păcatelor naturale ale spiritului omenesc. Ele nu reprezintă ceea ce facem, ci ceea ce *sîntem* noi şi tocmai în aceasta constă subtilitatea şi puterea lor.
Ca să fiu mai exact, păcatele eului sînt acestea: neprihănirea proprie, autocompătimirea, încrederea în sine, autosuficiența, admirația de sine, dragostea de sine şi o întreagă armată de alte păcate asemănătoare. Ele locuiesc adînc în noi şi sînt în prea mare măsură parte a naturii noastre ca să ne atragă atenția pînă cînd lumina lui Dumnezeu se îndreaptă asupra lor. Manifestările mai grosolane ale acestor păcate — egoismul, lauda de sine, autoînălțarea — sînt, în mod ciudat, tolerate de mulți lideri creştini, chiar în cercuri de o corectitudine doctrinară incontestabilă. Şi ies atît de mult în evidență, încît, pentru mulți oameni, ele se identifică efectiv cu Evanghelia. Cred că nu fac o observație cinică afirmînd că acestea par să fie în zilele noastre o cerință obligatorie pentru popularitatea celor în cauză în unele sectoare ale Bisericii vizibile. înălțarea de sine sub masca

înălțării lui Hristos a devenit astăzi un lucru atît de comun, încît trece neobservat.
S-ar putea ca cineva să creadă că o bună învățătură despre doctrina stării decăzute a cmului şi despre nevoia lui de a fi justificat numai prin neprihănirea lui Hristos ne va elibera de sub puterea păcatelor eului. Lucrurile nu stau deloc aşa. Eul poate trăi nestingherit chiar lîngă altar. El poate vedea Victima însîngerată murind şi totuşi să nu fie afectat cîtuşi de puțin de ceea ce vede. El poate lupta pentru credința reformatorilor, poate să predice cu elocință crezul mîntuirii prin har şi să se întărească prin eforturile proprii. Ca să spunem întregul adevăr, se pare că se hrăneşte cu doctrine sănătoase şi că se simte mai în largul lui la o conferință biblică decît într-o tavernă. însăşi starea noastră de însetare după Dumnezeu îi poate oferi condiții excelente în care să înflorească şi să crească.
Eul este vălul opac care ne ascunde Fața lui Dumnezeu. El poate fi înlăturat doar în urma experienței spirituale, niciodată prin simpla instruire. Este ca şi cum am da indicații leprei să părăsească organismul nostru. Pentru a deveni liberi, trebuie să aibă loc un proces de distrugere pe care numai Dumnezeu îl poate realiza. Trebuie să apelăm la Crucea lui Hristos, pentru ca ea să-şi facă lucrarea morții în noi. Trebuie să aducem păcatele eului la cruce pentru a fi judecate. Trebuie să ne pregătim, într-o anumită măsură, pentru acelaşi fel de suferință grea prin care a trecut Mîntuitorul nostru pe vremea lui Pilat din Pont.

Să ne aducem aminte: atunci cînd vorbim despre despicarea perdelei utilizăm un limbaj figurat şi ne gîndim la acest fapt ca la ceva poetic, aproape plăcut; dar în realitate nu există aici nimic agreabil. In experiența noastră, ca oameni, perdeaua aceasta este făcută dintr-o țesătură spirituală vie, dintr-un material sensibil, asemănător celui din care este alcătuită întreaga noastră ființă. A o atinge înseamnă a atinge ceva ce ne doare. A o rupe înseamnă a ne răni, a ne lovi, a ne face să sîngerăm. A pune problema altfel ar însemna să negăm atît crucea, cît şi moartea. A sfîşia acest material scump şi delicat din care este făcută însăşi viața nu poate fi decît un proces profund dureros. Şi totuşi, aceasta este urmarea crucii purtate de Isus şi în acelaşi mod va acționa crucea asupra fiecărui om, pentru a-1 elibera.
Să nu încercăm să ne ocupam noi înşine de viața noastră lăuntrică, în speranța că noi înşine vom putea să sfîşiem vălul. Dumnezeu este Cel care trebuie să facă totul. Partea noastră este să ne predăm Lui şi să avem încredere. Trebuie să mărturisim, să lepădăm, să respingem viața eului şi apoi să o considerăm răstignită. însă va trebui să avem grijă să facem distincție între o „acceptare" leneşă şi lucrarea reală a lui Dumnezeu. Trebuie să insistăm ca lucrarea să fie înfăptuită. Să nu îndrăznim să ne mulțumim cu o doctrină elegantă a răstignirii eului. Ar însemna să-1 imităm pe Saul şi să păstrăm în viață oile şi boii cei mai buni.

Să insistăm ca lucrarea să se facă la modul real, şi ea va fi făcută. Crucea este aspră, un semn al
51

morții, dar este eficace şi nu ține victima atîrnată pe ea pentru **totdeauna.** Vine o clipă cînd lucrarea ei este împlinită, **iar** victima suferindă moare. Apoi urmează gloria şi puterea învierii, durerea este uitată şi îi ia locul bucuria adusă de îndepărtarea vălului şi de intrarea prin experiență spirituală reală în Prezența Dumnezeului Cel Viu.

Doamne,* pe c/7 de *minunate sînt căli» Tale, pe afît de întortocheate şl întunecate sînt căile omului! invață-ne să murim, ca să putem învia la o viață nouă. Sfîşie perdeaua vieții eului nostru, de sus pînă Jos, aşa cum al rupt perdeaua din Templu. Vrem să ne apropiem cu credință deplină. Vrem să trăim cu Tine în experiență zilnică aici, pe pămînt, pentru ca, atunci cînd vom Intra în cerul Tău ca să locuim alături Tine, să cunoaştem deja cu slava Ta. în Numele lul Isus. Aminl

***Gustați şi vedeți...* Ps. 34:8**

SĂ-L ÎNȚELEGEM PE DUMNEZEU

CANONICUL HOLMES DIN INDIA A FOST CEL CARE, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, a atras atenția asupra caracterului deductiv al credinței în Dumnezeu pe care o are omul obişnuit. Pentru cei mai mulți oameni, Dumnezeu nu este o realitate, ci o deducție logică. Este o concluzie trasă în urma acceptării dovezilor pe care ei le consideră juste; dar ca Persoană, El rămîne necunoscut individului. *„Trebuie* să existe Dumnezeu, spun ei, de aceea noi credem că există." Alții nu ajung nici măcar pînă aici; ei ştiu despre El doar din auzite. Nu şi-au dat niciodată osteneala să mediteze ei înşişi la problema aceasta, ci au auzit despre El de la alții şi au plasat credința în El undeva în subconştient, la un loc cu tot felul de piese desperecheate şi nepotrivite care alcătuiesc crezul lor. Pentru mulți alții, Dumnezeu nu este altceva decît un ideal, o altă denumire pentru bunătate, frumusețe sau adevăr; sau este legea, sau viața, sau impulsul creator care stă la baza fenomenului existenței.

Aceste noțiuni despre Dumnezeu sînt multe şi variate, dar cei care le susțin au ceva în comun: nu-L cunosc pe Dumnezeu în experiența personală.

52

53

Posibilitatea cunoaşterii Lui intime nu şi-a găsit încă loc în mintea lor. Deşi admit existența Sa, ei nu se gîndesc la El ca la ceva care poate fi cunoscut în sensul în care putem cunoaşte lucrurile sau oamenii. Creştinii merg mai departe, cel puțin teoretic, învățătura lor le cere să creadă în faptul că Dumnezeu este o Persoană şi au fost învățați să se roage: „Tatăl nostru care eşti în ceruri". Calitățile de Persoană şi Tată implică posibilitatea cunoaşterii personale. Lucrul acesta, zic eu, este recunoscut teoretic; şi totuşi, pentru milioane de creştini, Dumnezeu nu e cu nimic mai real decît este El pentru necreştini. Ei trec prin viață încercînd să iubească un ideal şi să rămînă loiali față de ceea ce, pentru ei, nu este decît un principiu. Doctrina clară a Scripturii se află la celălalt pol al acestei concepții ambigue şi nedefinite. Ea afirmă că Dumnezeu poate fi cunoscut prin experiența personală. Biblia este dominată de o Personalitate iubitoare, care Se plimbă printre pomii din grădină şi răspîndeşte un parfum dulce asupra fiecărui colț al ei. întotdeauna se constată prezența unei Persoane pline de dragoste vorbind, pledînd, iubind, lucrind şi manifestîndu-Se ori de cîte ori şi oriunde poporul Său are receptivitatea necesară pentru a-I capta manifestările.

Biblia presupune ca ceva de la sine înțeles faptul că oamenii îl pot cunoaşte pe Dumnezeu cel puțin la fel de direct cum cunosc oricare altă persoană sau obiect care se află în domeniul experienței lor personale. Pentru cunoaşterea lui Dumnezeu sînt

54

folosiți aceiaşi termeni ca şi pentru cunoaşterea unor fenomene fizice. *„Gustați* şi vedeți ce bun este Domnul!", „Toate hainele Tale *miros* a mir, aloe şi scorțişoară, din palatele Tale de fildeş" *{KJV).* „Oile Mele *aud* glasul Meu" *{KJV).* „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor *vedea* pe Dumnezeu." Acestea nu

sînt decît patru dintre nenumăratele pasaje din Cuvîntul lui Dumnezeu. Dar mai important decît orice text doveditor este faptul că întregul sens al Scripturii conduce către această convingere.
Ce altceva înseamnă toate acestea decît că în inimile noastre avem organe prin intermediul cărora îl putem cunoaşte pe Dumnezeu tot atît de bine cum cunoaştem lucrurile materiale prin cele cinci simţuri obişnuite? Percepem lumea fizică prin facultăţile care ne-au fost date în acest scop, dar posedăm şi facultăţi spirituale cu ajutorul cărora, dacă ascultăm de îndemnul Duhului şi începem să le folosim, îl putem cunoaşte pe Dumnezeu şi lumea spirituală.
în discuţia noastră am considerat de la sine înţeles faptul că în inimă trebuie mai întîi să aibă loc o lucrare de mîntuire. Facultăţile spirituale ale omului nenăscut din nou se află într-o stare latentă, stau nefolosite şi moarte datorită acestei neîntrebuinţări, şi aceasta din pricina păcatului. Ele pot fi trezite la viaţă prin lucrarea înnoitoare a Duhului Sfînt; iată unul dintre nenumăratele beneficii care ne-au fost aduse prin moartea ispăşitoare a lui Hristos pe cruce.
Dar de ce chiar copiii răscumpăraţi ai lui Dumnezeu ştiu atît de puţin despre această comuniune conştientă şi firească cu Dumnezeu pe

care se pare că Scriptura o oferă? Răspunsul este necredinţa noastră cronică. Credinţa dă simţurilor noastre spirituale posibilitatea de a funcţiona. Cînd credinţa e slabă, rezultatul va fi nepricepere lăuntrică şi apatie faţă de lucrurile spirituale. Astfel este starea multor creştini de astăzi. Nu e nevoie de nici o dovadă pentru a susţine această afirmaţie. Nu avem decît să stăm un pic de vorbă cu primul creştin pe care-1 întîlnim sau să intrăm în prima biserică pe care o găsim deschisă şi vom obţine toate dovezile de care avem nevoie. în jurul nostru există o adevărată împărăţie spirituală care ne învăluie şi ne cuprinde, care este la îndemâna omului nostru lăuntric şi aşteaptă ca noi s-o recunoaştem. Dumnezeu însuşi Se află aici, aşteptînd răspunsul nostru la Prezenţa Sa. Lumea eternă va deveni vie pentru noi în clipa în care vom începe să contăm pe realitatea ei.
Am folosit mal sus două cuvinte care trebuie definite sau, dacă definirea lor nu este posibilă, va trebui să clarific cel puţin ce înţeleg prin ele cînd le folosesc. Este vorba despre „a conta" şi „realitate".
Ce înţeleg eu prin *realitate?* înţeleg tot ce are o existenţă de sine stătătoare, independentă de orice idee concepută de vreo minte omenească cu privire la ea şi care poate exista, chiar dacă, în acest sens, nimeni nu ar nutri vreo dorinţă. Tot ceea ce este real are existenţă în sine. Validitatea sa nu depinde de observator. Sînt conştient de faptul că există unii a căror plăcere este să-şi bată joc de imaginea despre realitate a omului obişnuit. Ei sînt acei idealişti care

născocesc nenumărate dovezi că nimic nu este real în afara minţii omeneşti. Ei sînt relativiştii cărora le place să arate că nu există nici un punct fix în Univers care să poată fi luat drept reper. Ei ne zîmbesc de sus, de pe culmile semeţe ale intelectualităţii, şi ne cataloghează, după satisfacţia lor, ataşîndu-ne eticheta dezaprobatoare de „absolutişti". Creştinul nu este descumpănit de această manifestare de dispreţ. El le poate întoarce zîmbetul, căci ştie că Unul singur este Absolut şi Acela este Dumnezeu. Dar el mai ştie că Cel Absolut a făcut lumea aceasta pentru ca omul să se folosească de ea şi, cu toate că nu este nimic fix sau real în semnificaţia ultimă a cuvintelor (semnificaţia lor referitoare la Dumnezeu), în *toate activităţile vieţii omeneşti ne este permis să ne comportăm ca şi cum aşa ar sta lucrurile.* Şi top oamenii se comportă astfel, cu excepţia celor alienaţi mintal. Aceşti nefericiţi au şi ei probleme cu realitatea, dar sînt consecvenţi: ei stăruie să trăiască în acord cu ideile lor despre lucruri. Sînt cinstiţi şi tocmai această sinceritate face ca ei să constituie o problemă socială.
Idealiştii şi relativiştii nu sînt bolnavi mintal. Ei îşi dovedesc sănătatea trăindu-şi viaţa tocmai după noţiunile despre realitate pe care teoretic le repudiază şi sprijinindu-se chiar pe acele puncte fixe a căror inexistenţă o afirmă. Ar putea cîştiga mai mult respect pentru noţiunile lor dacă ar fi gata să trăiască după ele; dar ei au grijă să nu facă aşa ceva. Ideile lor au profunzime numai în gîndire, nu

şi în viaţă. Oriunde se întîlnesc cu viaţa, ei îşi leapădă teoriile şi trăiesc la fel ca ceilalţi oameni.
Creştinul este prea sincer pentru a se juca cu ideile de dragul ideilor. El nu-şi găseşte plăcerea în alcătuirea unor discursuri de paradă. Toate convingerile sale sînt practice, profund ancorate în viaţa lui cotidiană. Prin ele, creştinul trăieşte sau moare, stă în picioare sau cade, atît în lumea aceasta, cît şi în cea care va veni. El se îndepărtează de omul nesincer.
Omul simplu şi sincer ştie că lumea este reală. A găsit-o aici în clipa în care a devenit conştient şi îşi dă seama că nu prin gîndurile lui a luat ea fiinţă. El mai ştie că la naşterea sa această lume era aici, aşteptîndu-1 şi că, atunci cînd se va pregăti să părăsească scena vieţii pămînteşti, ea va fi tot aici, luîndu-şi rămas bun de la el. Prin înţelepciunea adîncă a vieţii, el este mai înţelept decît o sută de oameni care se îndoiesc. El stă pe pămînt şi simte vîntul şi ploaia pe faţa lui şi ştie că sînt reale. Vede soarele ziua şi stelele noaptea. Vede fulgerul ieşind din norul întunecat şi încărcat de tunete. Aude glasul naturii şi strigătele de bucurie sau de durere ale oamenilor. El ştie că toate acestea sînt reale. Se culcă seara pe pămîntul rece şi nu se teme deloc că acesta se va dovedi a fi o iluzie sau că va dispărea în timp ce el doarme. Dimineaţa pămîntul tare va fi sub el, cerul albastru deasupra, iar stîncile şi copacii îl vor înconjura exact ca în seara precedentă înainte de a închide ochii. Astfel trăieşte el şi se bucură într-o lume a realităţii.

Omul se leagă de această lume reală graţie celor cinci simţuri. El percepe toate lucrurile necesare existenţei sale fizice ajutat fiind de facultăţile cu care a fost înzestrat de Dumnezeul care 1-a creat şi 1-a aşezat într-o astfel de lume.
Deci, conform definiţiei noastre. Dumnezeu este de asemenea real; este real în sensul ultim şi absolut, în care nimic altceva nu este asemenea Lui. Toate celelalte realităţi depind de El. Marea Realitate este Dumnezeu, Autorul acelor realităţi inferioare şi dependente care compun mulţimea lucrurilor create, inclusiv noi înşine. Dumnezeu are o existenţă obiectivă, independentă de orice idee a noastră despre El. Inima care se închină nu-şi creează ea însăşi Obiectul închinării. îl găseşte aici atunci cînd se trezeşte din somnul morţii, în dimineaţa regenerării.
O altă expresie care trebuie clarificată este a *conta pe.* Nu înseamnă „a vizualiza" sau „a imagina". Imaginaţie nu înseamnă credinţă. Cele două nu numai că se deosebesc, dar sînt în puternică contradicţie. Credinţa nu creează nimic; ea pur şi simplu contează pe ceea ce există *deja.*
Dumnezeu şi lumea spirituală sînt reale. Putem conta pe ele cu aceeaşi siguranţă cu care contăm pe lumea care ne înconjoară. Lucrurile spirituale sînt acolo (sau ar trebui mai degrabă să spunem *aici),* solicitîndu-ne atenţia şi încercîndu-ne încrederea.
Problema noastră este că ne-am obişnuit să gîndim greşit. Gîndim lumea materială ca fiind reală şi ne îndoim de realitatea oricărei alte lumi. Nu negăm existenţa lumii spirituale, dar ne îndoim de

faptul că ea este reală în sensul general acceptat al cuvîntului.
Lumea simţurilor se impune atenţiei în orice moment, pe tot parcursul vieţii. Este zgomotoasă, insistentă şi se dă în spectacol. Nu apelează la credinţa noastră; ea există şi ne asaltează cele cinci simţuri, cerînd să fie acceptată ca reală şi decisivă, însă păcatul ne-a acoperit atît de mult ochii inimii, că nu mai putem vedea cealaltă realitate, Cetatea lui Dumnezeu, strălucind împrejurul nostru. Lumea simţurilor triumfa. Văzutul ajunge duşmanul nevăzutului, efemerul, duşmanul eternului. Acesta este blestemul moştenit de toţi membrii tragicei descendenţe a lui Adam.
La rădăcina religiei creştine stă credinţa în ceea ce este invizibil. Obiectul credinţei creştine este realitatea nevăzută.
Gîndirea noastră necorectată, influenţată de orbirea inimii noastre şi de omniprezenţa supărătoare a lucrurilor vizibile, tinde să creeze un contrast între spiritual şi real; dar, de fapt, un astfel de contrast nu există. Antiteza se găseşte în altă parte: între real şi imaginar, între spiritual şi material, între trecător şi etern; niciodată însă între spiritual şi real. Spiritualul *este* real.
Dacă dorim să ne înălţăm spre sfera lumii şi a puterii care ne cheamă desluşit prin adevărul Scripturii,

trebuie să renunțăm la răul obicei de a ignora realitatea spirituală. Trebuie să ne deplasăm interesul de la cele văzute la cele nevăzute, căci marea Realitate nevăzută este Dumnezeu. „Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El

este şi că răsplăteşte pe cei care-L caută." Aceasta este temelia vieții de credință. De acolo ne putem ridica spre înălțimi fără hotar. .Aveți credință în Dumnezeu — a spus Domnul nostru Isus Hristos — şi aveți credință în Mine." Fără prima nu poate exista cea de-a doua.
Dacă vrem cu adevărat să-L urmăm pe Dumnezeu, trebuie să încercăm să trăim ca nişte oameni dintr-o altă lume. Spun aceasta ştiind bine că acest cuvînt a fost folosit cu dispreț de către fiii acestei lumi şi aplicat creştinilor ca o emblemă a ruşinii. Aşa să fie! Fiecare om trebuie să-şi aleagă lumea sa. Dacă noi, care îl urmăm pe Hristos, avînd toate adevărurile în fața noastră şi ştiind ce avem de gînd să facem, alegem cu bună ştiință împărăția lui Dumnezeu ca sferă a noastră de interes, nu văd nici un motiv de obiecție. Dacă prin aceasta pierdem, pierderea este a noastră; dacă vom cîştiga, nu jefuim pe nimeni în felul acesta. „Cealaltă lume", obiect al disprețului acestei lumi şi subiect pentru cîntecele de batjocură ale beților, este țelul nostru ales cu multă grijă şi ținta dorului nostru cel mai sfînt.
însă trebuie să evităm greşeala multora de a împinge „cealaltă lume" în viitor. Ea nu este în viitor, ci în prezent. Este paralelă cu lumea noastră fizică obişnuită şi porțile dintre cele două lumi sînt deschise. „Ci v-ați apropiat — spune autorul Epistolei către Evrei (şi se referă, în mod clar, la timpul prezent) — de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului Cel Viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întii născuți, care sînt scrişi în ceruri,

de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvîrşiți, de Isus, Mijlocitorul legământului cel nou şi de sîngele stropirii, care vorbeşte mai bine decît sîngele lui Abel." Toate acestea sînt puse în contrast cu „muntele care se putea atinge" şi cu „sunetul de trîmbiță şi glasul care vorbea", ce puteau fi auzite. Nu putem oare conchide, fără a greşi, că, aşa cura realitățile Muntelui Sinai au fost înțelese prin simțuri, tot aşa realitățile Muntelui Sionului trebuie înțelese cu sufletul? Şi aceasta nu prin intermediul vreunui artificiu de imaginație, ci pentru că este pură realitate. Sufletul are ochi pentru a vedea şi urechi pentru a auzi. S-ar putea ca cele două simțuri să se fi atrofiat din cauza nefolosirii îndelungate, dar, prin atingerea dătătoare de viață a lui Hristos, pot deveni acum vii şi capabile de cea mai ageră vedere şi de cel mai sensibil auz.
Pe măsură ce începem să ne concentrăm privirea asupra lui Dumnezeu, lucrurile spirituale capătă contur înaintea ochilor noştri lăuntrici. Ascultarea de Cuvîntul lui Hristos va produce o revelație interioară a Dumnezeirii(Ioan 14:21-23), opercepere acută care ne va permite să-L vedem pe Dumnezeu aşa cum li s-a promis celor cu inima curată. O nouă conştientizare a prezenței lui Dumnezeu va pune stăpînire pe noi şi vom începe să-L gustăm, să-L auzim şi să-L simțim lăuntric pe Dumnezeul care este viața noastră, rațiunea noastră de a fi. Lumina care luminează pe orice om venind în lume va fi văzută strălucind în mod constant. Tot mai mult, pe măsură ce facultățile noastre se ascut şi devenim

mai siguri de ele, Dumnezeu va ajunge pentru noi Marele Tot, iar Prezența Lui — gloria şi minunea vieților noastre.
O, *Doamne, trezeşte la vlafă toate puterile din mine, ca să mă leg de lucrurile veşnice. Deschlde-ml ochii ca să văd; dă-ml o receptivitate spirituală mereu trează; ajută-mă să gust din Tine şi să văd cit eşti de bun. Fă ca cerul să devină pentru mine mal real decît orice lucru pămîntesc. Aminl*

Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, Şi unde voi fugi departe de Fața Ta? Ps. 139:7

PREZENȚA UNIVERSALĂ

ÎN TOATĂ ÎNVĂȚĂTURA CREŞTINĂ EXISTĂ anumite adevăruri fundamentale, ascunse

uneori, mai degrabă implicite decît explicite, dar necesare întregului adevăr, aşa cum culorile de bază sînt necesare şi se regăsesc într-un tablou. Un astfel de adevăr este imanenţa divină. Dumnezeu locuieşte în creaţia Sa şi este prezent în mod indivizibil pretutindeni în lucrările Sale. Lucrul acesta este afirmat cu îndrăzneală de către profeţi şi apostoli şi este acceptat de teologia creştină în general. Adică îl găsim în cărţi, dar, din anumite motive, n-a coborît în inima creştinului obişnuit, aşa încît să devină o parte a credinţei sale intime, învăţătorii creştini se feresc de implicaţiile lui, iar dacă totuşi îl menţionează, îl minimalizează pînă cînd ajunge să însemne foarte puţin. Bănuiesc că motivul este frica de a fi acuzaţi de panteism, dar doctrina Prezenţei divine nu este cîtuşi de puţin panteistă.
Eroarea panteismului este prea palpabilă pentru a păcăli pe cineva. Ea susţine că Dumnezeu reprezintă suma tuturor lucrurilor create. Natura şi

Dumnezeu sînt una, astfel încît oricine atinge o frunză ori o piatră, îl atinge pe Dumnezeu. Această teorie degradează în mod evident gloria Dumnezeirii nedegradabile şi, încercînd să divinizeze toate lucrurile, alungă cu desăvîrşire divinitatea din lume.
Adevărul este că, deşi Dumnezeu locuieşte în lumea pe care a creat-o, El este separat de aceasta printr-o prăpastie de netrecut. Oricît de mult ar putea fi El identificat cu lucrarea mîinilor Lui, ea este şi trebuie să rămînă pentru totdeauna distinctă în raport cu El, iar El este şi trebuie să fie anterior lor şi independent de ele. El este transcendent, deasupra tuturor lucrărilor Lui, chiar dacă este în acelaşi timp, imanent.
Ce înseamnă deci imanenţa divină în experienţa directă a creştinului? înseamnă pur şi simplu că Dumnezeu *este aici.* Oriunde am fi, Dumnezeu este acolo. Nu există, nu poate exista un loc unde El să nu fie. Zece milioane de fiinţe raţionale stînd în tot atîtea puncte din spaţiu, separate prin distanţe de necuprins, pot spune fiecare la fel de îndreptăţite: Dumnezeu este aici. Nici un punct nu este mai aproape de Dumnezeu decît altul. Orice loc este la fel de aproape de Dumnezeu ca orice alt loc. în ce priveşte distanţa, nici un om nu se găseşte cîtuşi de puţin mai aproape sau mai departe de Dumnezeu decît alt om. Acestea sînt adevăruri pe care le crede orice creştin avizat. Rămîne ca noi să medităm şi să ne rugăm cu privire la ele pînă cînd vor începe să se aprindă în noi.
„La început, Dumnezeu..." Nu *materia,* căci materia nu se autogenerează. Ea necesită o cauză

anterioară şi această Cauză este Dumnezeu. Nu *legea,* căci legea nu este altceva decît un nume dat cursului urmat de întreaga creaţie. Acest curs a trebuit să fie plănuit şi Plănuitorul este Dumnezeu. Nu *mintea,* căci mintea este de asemenea un lucru creat şi, de aceea, trebuie să aibă la origine un Creator. „La început, Dumnezeu...", deci o Cauză necauzată a materiei, a minţii şi a legii. De acolo trebuie să pornim.
Adam a păcătuit şi, în panica lui, a încercat disperat să facă imposibilul, adică să se ascundă de prezenţa lui Dumnezeu. David trebuie să fi avut şi el aceleaşi gînduri nebuneşti de a încerca să scape de Prezenţa Divină, fiindcă a scris: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău şi unde voi fugi departe de prezenţa Ta?" *{KJV).* Şi atunci, într-unui dintre cei mai frumoşi psalmi ai săi, a început să celebreze gloria imanenţei divine. „Dacă mă voi sui în cer. Tu eşti acolo; dacă mă voi culca în locuinţa morţilor, iată-Te şi acolo; dacă voi lua aripile zorilor şi mă voi duce să locuiesc la marginea mării, şi acolo mîna Ta mă va călăuzi şi dreapta Ta mă va apuca." Şi el ştia *căjiinţa şi privirea* lui Dumnezeu sînt unul şi acelaşi lucru, că Prezenţa care-1 privea a fost cu el chiar înainte de a se naşte, veghind la taina desfăşurării vieţii. Solomon a exclamat: „Dar ce! Să locuiască Dumnezeu cu adevărat împreună cu omul pe pămînt? Iată că cerurile şi cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde; cu atît mai puţin această casă pe care am zidit-o eu!" Pavel i-a asigurat pe atenieni că: „Dumnezeu... nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viaţa, mişcarea şi

fiinţa".
66
Prezenţa universală
Dacă Dumnezeu este prezent în orice punct din spaţiu, dacă nu putem merge într-un loc unde El să nu fie şi nici nu ne putem imagina un astfel de loc, de ce nu a devenit această Prezenţă un fapt universal celebrat în lume? Patriarhul Iacov, în acea sălbatică pustietate, a dat răspunsul la această întrebare. A avut o viziune a lui Dumnezeu şi a strigat plin de uimire: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta şi eu nu am ştiut". Iacov nu s-a aflat nici măcar pentru o fracţiune de secundă în afara acelei Prezenţe atotcuprinzătoare. Dar el n-a ştiut. Aceasta era problema lui şi este şi problema noastră. Oamenii nu ştiu că Dumnezeu este aici. Ce mare diferenţă ar fi dacă ei ar şti!
Prezenţa şi manifestarea Prezenţei nu sînt totuna. Se poate ca una să existe fără cealaltă. Dumnezeu este aici chiar şi atunci cînd noi nu sîntem cîtuşi de puţin conştienţi de aceasta. El Se manifestă numai atunci cînd noi sîntem conştienţi de Prezenţa Lui. Din partea noastră trebuie să existe o predare totală în mîna Duhului lui Dumnezeu, pentru că lucrarea Lui este să ne arate pe Tatăl şi pe Fiul. Dacă cooperăm cu El prin ascultare în dragoste, Dumnezeu Se va manifesta faţă de noi şi această manifestare constituie diferenţa dintre viaţa unui creştin cu numele şi o viaţă radiind de lumina Feţei Sale.
Dumnezeu este prezent în orice loc, în fiecare clipă, căutînd să Se descopere neîncetat. El doreşte să reveleze fiecăruia nu doar simplul fapt că El este, ci şi ce este El. Dumnezeu nu a ezitat să Se descopere lui Moise. „Domnul S-a coborît într-un
67
In căutarea lui Dumnezeu
nor, a stătut acolo lîngă el şi a rostit numele Domnului" (Exod 34:5). El n-a făcut doar o declaraţie verbală despre natura Sa, ci S-a revelat pe Sine însuşi lui Moise, astfel încît faţa lui Moise strălucea de o lumină supranaturală. Va fi un moment mare pentru mulţi dintre noi cînd vom începe să credem că promisiunea lui Dumnezeu de a ni Se revela este literalmente adevărată şi anume că El a promis mult, dar că n-a promis nimic mai mult decît intenţionează să împlinească.
încrederea noastră de a-L găsi pe Dumnezeu izbîndeşte numai pentru că El este întotdeauna gata să Se manifeste faţă de noi. Actul prin care Dumnezeu Se revelează omului nu înseamnă că, la un moment dat, Dumnezeu vine de departe pentru a face o vizită scurtă, de o clipă, în inima omului. A gîndi astfel înseamnă a nu fi înţeles, de fapt, nimic. Apropierea lui Dumnezeu de suflet ori apropierea sufletului de Dumnezeu nu trebuie gîndită deloc în termeni spaţiali. Nici o idee referitoare la distanţa fizică nu este implicată în acest concept. Nu este vorba de kilometri,-ci de experienţă.
A vorbi despre a fi aproape sau departe de Dumnezeu înseamnă a folosi limbajul în sensul pe care acesta îl are atunci cînd este aplicat la relaţiile noastre omeneşti, obişnuite. Cineva ar putea spune: „Simt că pe măsură ce creşte, fiul meu se apropie tot mai mult de mine", deşi fiul acela a trăit alături de tatăl lui de cînd s-a născut şi n-a fost niciodată departe de casă mai mult de o zi, în toată viaţa lui. Atunci ce vrea să spună tatăl? Este evident că vorbeşte despre experienţă. Vrea să spună că băiatul
68
Prezenţa universală
îl cunoaşte din ce în ce mai intim şi îl înţelege tot mai profund, că barierele de gîndire şi simţire dintre cei doi dispar, că tatăl şi fiul devin tot mai strîns uniţi în mintea şi inima lor.
Astfel, atunci cînd cîntăm: jVproape, tot mai aproape de Tine, Domnul meu binecuvîntat", nu ne gîndim la apropierea locului, ci la strîngerea relaţiei. Ne rugăm pentru creşterea gradului de luciditate, pentru o mai profundă conştientizare a Prezenţei divine. Nu este nevoie să strigăm în depărtări după un Dumnezeu absent. El este mai aproape decît propriul nostru suflet, mai aproape decît gîndurile noastre cele mai ascunse.
De ce „II găsesc" unii oameni pe Dumnezeu într-un fel în care alţii nu o fac? De ce îşi manifestă Dumnezeu Prezenţa faţă de unii, iar pe foarte mulţi îi lasă să se zbată în semiîntunericul unei experienţe creştine imperfecte? Bineînţeles, voia lui Dumnezeu este aceeaşi pentru toţi. El nu are favoriţi în familia Lui. Tot ce a făcut El vreodată pentru vreunul din copiii Săi va face pentru toţi copiii Lui. Diferenţa nu se găseşte la Dumnezeu, ci în noi.
Să luăm la întîmplare vreo douăzeci de mari sfinţi ale căror vieţi şi mărturii sînt mai cunoscute. Pot fi

personaje din Biblie sau creştini renumiți ai timpurilor post-biblice. Vom fi şocați să observam că aceşti sfinți nu au fost la fel. Uneori diferența este atît de mare, încît pur şi simplu îți sare în ochi. Spre exemplu: prin ce era diferit Moise de Isaia sau Ilie de David?; ce deosebire era între Ioan şi Pavel, între Sfîntul Francisc şi Luther, între Finney şi Thomas â Kempis? Diferențele sînt la fel de mari ca viața

însăşi: deosebiri de rasă, naționalitate, educație, temperament, obiceiuri sau calități personale. Cu toate acestea, toți au umblat, fiecare în vremea lui, pe un drum de o înaltă trăire spirituală, mult deasupra drumului obişnuit.
Deosebirile dintre ei au fost accidentale, iar în ochii Domnului nu au avut nici o importanță. Trebuie însă ca ei să se fi asemănat în privința unei însuşiri vitale. Care anume? '
îndrăznesc să sugerez că însuşirea pe care o aveau ei în comun era receptivitatea spirituală. Exista în ei o disponibilitate pentru ceruri, ceva care-i îmboldea spre Dumnezeu. Fără să încerc o analiză profundă, voi spune doar că ei aveau o conştiință spirituală şi că au continuat să o cultive pînă ce a ajuns lucrul cel mai important din-viața lor. Ei s-au deosebit de ceilalți oameni prin faptul că, atunci cînd au simțit lăuntrul lor tînjind, au acționat în direcția aceasta. Şi-au format deprinderea unei receptivități spirituale pentru restul vieții lor. Ei n-au rămas indiferenți față de viziunea cerească. Aşa cum cu măiestrie spune David: „Inima îmi spune din partea Ta: «Caută Fața Mea!» Şi Fața Ta, Doamne, o caut!" Aşa cum este cazul cu orice lucru bun din viața omului, în spatele acestei receptivități Se află Dumnezeu. Suveranitatea lui Dumnezeu este prezentă şi aici, dar mai ales este simțită chiar de cei care nu I-au acordat o importanță deosebită din punct de vedere teologic. Plin de evlavie, Michelangelo a mărturisit aceasta într-un sonet:[1]
'Michelangelo, Poezii, trad. C.D.Zeletin, Editura

Divinul suflet. Inima înaltă. Tu mi le-ai pus. Iubire — altfel cine? — în *slaba mea trupească închisoare.*
Ce pot să Jac să-mi Jle viața alta? Nu ştiu ce-l bunătatea fără Tine şi numai Tu poți soartei da schimbare.
Merită să medităm la aceste cuvinte, dat fiind faptul că ele pot constitui mărturia serioasă şi profundă a oricărui creştin adevărat.
Deşi este important să recunoaştem că Dumnezeu lucrează în noi, voi avertiza totuşi asupra pericolului de a ne preocupa prea mult de această idee. Este o cale sigură spre o pasivitate sterilă. Dumnezeu nu ne va trage la răspundere pentru faptul că n-am înțeles tainele alegerii, ale predestinării şi ale suveranității divine. Cea mai bună şi sigură cale de a ne ocupa de aceste adevăruri este să ne ridicăm ochii spre Dumnezeu şi, cu cea mai adîncă reverență, să spunem. „O, Doamne, Tu singur ştii". Aceste lucruri aparțin profundei şi nepătrunsei omnisciente a lui Dumnezeu. Cercetarea lor ar putea produce teologi, dar niciodată sfinți.
Receptivitatea nu este o calitate izolată, ci mai degrabă compozită, combinație a mai multor elemente din interiorul sufletului. Este afinitatea, înclinația către un răspuns plin de entuziasm la dorința de a avea ceva. De aici deducem că ea poate fi prezentă în mod gradat, că o putem avea într-un procent mai mare sau mai mic, în funcție de fiecare
Minerva, Bucureşti, 1986, p. 168.

individ în parte. Poate fi dezvoltată prin exercițiu sau distrusă prin indiferență. Ea nu este o forță suverană şi irezistibilă care vine şi pune stăpînire pe noi, ca un dat de sus. Este un dar al lui Dumnezeu, într-adevăr, însă un dar care trebuie recunoscut şi cultivat ca orice alt dar, dacă vrem să împlinim scopul pentru care

ne-a fost dat.
Neînțelegerea acestui lucru este cauza unei serioase crize a mișcării evanghelistice moderne. Ideea cultivării şi a exercițiului, atît de scumpă sfinților din vremurile trecute, nu mai are astăzi loc în cadrul general al religiei noastre. E prea greoi, prea obişnuit. Vrem acum fascinație şi activități dinamice. O generație de creştini crescuți printre butoane şi maşini automate nu are răbdare cu metode lente şi mai puțin directe pentru a-şi atinge scopurile. Am încercat să aplicăm în relația noastră cu Dumnezeu metodele acestui secol al tehnicii. Ne citim capitolul, avem un timp devoțional scurt, şi apoi fugim la treburile noastre, sperind să compensăm adînca noastră ruină spirituală participînd la o întîlnire evanghelistică sau ascultând o povestire emoționantă spusă de către vreun aventurier religios venit de curînd din depărtări. Rezultatele tragice ale unei astfel de atitudini se văd peste tot în jurul nostru. Vieți superficiale, filosofii religioase găunoase, preponderența elementului de divertisment în reuniunile evanghelice, glorificarea oamenilor, încrederea în aparențele religioase, părtaşii *quasi* spirituale, metode comerciale, confundarea unei personalități dinamice cu puterea Duhului Sfînt: acestea şi altele

asemănătoare sînt simptomele unei afecțiuni maligne, ale unei maladii sufleteşti profunde şi grave.
Nu este nimeni responsabil de această maladie teribilă de care suferim; în acelaşi timp, nici un creştin nu este total lipsit de vină. Cu toții am contribuit, direct sau indirect, la generarea acestei triste stări de fapt. Am fost prea orbi pentru a vedea, prea timizi pentru a vorbi sau prea mulțumiți de noi înşine pentru a dori ceva mai bun decît hrana mediocră cu care ceilalți par să fie satisfăcuți. Altfel spus, ne-am acceptat unii altora ideile, am copiat unii de la alții modul de viață şi am făcut din experiențele celorlalți modele pentru viața noastră. Timp de o întreagă generație, curba a fost descendentă. Am ajuns acum pe o întindere acoperită cu nisip şi iarbă pîrjolită şi, mai rău decît orice, am potrivit Cuvîntul Adevărului după experiențele noastre şi am acceptat cîmpia aceasta joasă ca fiind însăşi păşunea fericiților.
Va fi nevoie de o inimă hotărîtă şi nu de puțin curaj pentru a ne smulge din strînsoarea vremii noastre şi a ne întoarce la căile biblice. Dar acest lucru este posibil. Din timp în timp, creştinii din trecut au trebuit să facă şi ei lucrul acesta. Istoria a înregistrat numeroase astfel de treziri pe scară largă, conduse de oameni ca Sf. Francisc, Martin Luther şi George Fox. Din nefericire, se pare că în prezent nu se arată nici un Luther sau Fox la orizont. Dacă o astfel de trezire va avea sau nu loc înainte de întoarcerea lui Hristos este o problemă asupra căreia

creştinii încă nu au căzut de acord, dar aceasta nu are prea mare importanță pentru noi, acum.
Nu pretind că ştiu ce ar mai putea încă să facă Dumnezeu, în suveranitatea Lui, la scară mondială, dar ce va face El pentru omul simplu care caută Fața Lui, asta cred că ştiu şi o pot spune şi altora. Orice ora să se întoarcă la Dumnezeu cu toată seriozitatea, să înceapă să practice evlavia, să caute să-şi dezvolte potențiala receptivitate spirituală prin încredere, ascultare şi smerenie, iar rezultatele vor depăşi toate speranțele pe care le-a avut în vremurile de secetă şi slăbiciune.
Orice om care, prin pocăință şi întoarcere sinceră la Dumnezeu, se va rupe de şabloanele în care a fost ținut şi va merge direct la Biblie pentru a-şi fixa standarde spirituale, va fi uimit de ceea ce va afla acolo. Merită să o repetăm: Prezența Universală este o realitate. Dumnezeu este aici. întregul Univers este viu prin viața Lui. El nu este un Dumnezeu străin sau necunoscut, ci Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, atît de familiar nouă, a cărui dragoste a îmbrățişat, de-a lungul a mii de ani, păcătoasa rasă umană. Şi El încearcă mereu să ne îndrepte atenția spre El, să ni Se reveleze, să comunice cu noi. Avem în noi capacitatea de a-L cunoaşte, numai să vrem să răspundem ofertelor Sale. (Aceasta este ceea ce noi numim căutarea lui Dumnezeu!) îl vom cunoaşte tot mai mult, pe măsură ce receptivitatea noastră se desăvîrşeşte prin credință, dragoste şi practicarea acestei credințe.

O, Dumnezeule Tată, mă pocăiesc de preocuparea mea păcătoasă pentru lucrurile vizibile. M-am ocupat prea multă vreme de lumea oamenilor; m-a atras prea mult pînă acum. Tu erai aici şl eu n-am ştiut. Am fost orb la Prezența Ta. Deschlde-ml ochii ca să Te pot vedea în mine şl împrejurul meu. Pentru meritele

Iul Hristos. Amin!
75
La început era Cuvîntul
şi Cuvîntul era cu Dumnezeu
şi Cuvîntul era Dumnezeu, Ioan 1:1
Glasul care vorbeşte

GLASUL CARE VORBEŞTE

ESTE FOARTE POSIBIL CA ORICE OM OBIŞNUIT, inteligent, neiniţiat în adevărurile creştinismului, să ajungă, citind acest text, la concluzia că Ioan a vrut să ne înveţe faptul că stă în natura lui Dumnezeu să vorbească, să-Şi comunice altora gîndurile. Şi ar avea dreptate. Cuvîntul este un mijloc prin care sînt exprimate gîndurile, iar aplicarea termenului la Fiul Etern ne face să credem că exprimarea de Sine este inerentă Dumnezeirii, că Dumnezeu încearcă mereu să Se rostească creaţiei Sale. întreaga Biblie susţine această idee. Dumnezeu vorbeşte. Nu Dumnezeu "a vorbit", ci Dumnezeu *vorbeşte.* Prin natura Lui, Dumnezeu Se rosteşte cu claritate, în permanenţă. El umple lumea cu Glasul Său care vorbeşte.
Una dintre marile realităţi cu care trebuie să ne confruntăm este Glasul lui Dumnezeu în această lume. Cea mai scurtă cosmogonie, şi singura satisfăcătoare, este aceasta: „El a zis şi s-a făcut". *De ce-ul* legilor naturale îşi găseşte răspuns în Glasul viu al lui Dumnzeu, imanent în crea ţia Sa. Şi acest cuvînt al lui Dumnezeu, care a adus toate lumile în
76

fiinţă nu poate fi înţeles ca fiind Biblia, căci el nu e scris sau tipărit, ci este expresia voii lui Dumnezeu, pronunţată în ansamblul creaţiei Sale. Acest cuvînt al lui Dumnezeu este respiraţia lui Dumnezeu care umple lumea cu putere de viaţă. Glasul lui Dumnezeu este forţa cea mai puternică din natură, chiar singura forţă în natură, căci toată energia este aici numai pentru că acel Cuvînt, plin de putere, a fost rostit.
Biblia, Cuvîntul scris al lui Dumnezeu, din moment ce e scrisă, este restrînsă şi limitată de nevoile de cerneală, hîrtie şi piele. Cu toate acestea. Glasul lui Dumnezeu este viu şi liber, după cum Dumnezeul suveran este liber. „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sînt duh şi viaţă." Viaţa se regăseşte în cuvintele rostite. Cuvîntul lui Dumnezeu din Biblie poate avea putere doar fiindcă el corespunde cuvîntului lui Dumnezeu din, tot Universul. Glasul care *vorbeşte* este acela care face Cuvîntul scris al lui Dumnezeu să fie atotputernic. Altfel, ar fi redus la tăcere între copertele unei cărţi.
Avem o imagine foarte redusă şi primitivă a realităţii, dacă ni-L imaginăm pe Dumnezeu în actul creaţiei venind în contact fizic cu obiectele, modelînd, ajustînd şi construind ca un tîmplar. Biblia afirmă altceva: „Cerurile au fost făcute prin Cuvîntul Domnului şi toată oştirea lor prin suflarea gurii Lui... căci El zice şi se face, porunceşte şi ce porunceşte ia fiinţă". Trebuie să ne amintim iarăşi că Dumnezeu nu Se referă aici la Cuvîntul scris, ci la Glasul Lui, care vorbeşte. Prin Glasul Lui care umple lumea se înţelege acea voce care precede Biblia cu
77
^
In căutarea lui Dumnezeu
secole fără număr, acea Voce care s-a auzit permanent de la facerea lumii şi care răsună încă pînă la marginile îndepărtate ale Universului.
Cuvîntul lui Dumnezeu este eficient şi puternic. La început El a vorbit nimicului, şi acesta a devenit ceva. Haosul a auzit Cuvîntul şi a devenit ordine, întunericul L-a auzit şi s-a făcut lumină. „Dumnezeu a zis — şi aşa a fost." Aceste două propoziţii îngemănate, cauză şi efect, apar pe tot parcursul relatării creaţiei din Genesa. *A zis* este răspunzător pentru *aşa. Aşa* este acest a *zis* pus la prezent continuu.
Dumnezeu este aici şi vorbeşte, iar aceste două adevăruri stau la baza tuturor celorlalte adevăruri ale Bibliei; fără ele, n-am putea vorbi nicicum despre revelaţie. Dumnezeu n-a scris o carte pe care s-o expedieze apoi printr-un mesager pentru a fi citită de nişte minţi lipsite de ajutor. El a rostit o carte şi trăieşte în cuvintele pe care le-a rostit, spunîndu-Şi mereu cuvintele şi făcînd ca puterea lor să rămînă peste ani. Dumnezeu a suflat peste ţărînă, şi aceasta s-a făcut om; El suflă peste oameni, şi ei se fac ţărînă. „întoarceţi-vă, fiii oamenilor" a fost cuvîntul pronunţat la căderea omului, prin care Dumnezeu a decretat moartea fiecărui om, şi nu trebuia să mai adauge nici un alt cuvînt. Trista procesiune a omenirii pe faţa

pămîntului, de la naştere pînă la moarte, este o dovadă a faptului că acel cuvînt originar al lui Dumnezeu a fost suficient.
Noi n-am dat atenţia cuvenită profundei declaraţii din Evanghelia după Ioan: „Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om,

venind în lume". Oricum am schimba punctuaţia, adevărul rămîne: Cuvîntul lui Dumnezeu acţionează asupra inimii tuturor oamenilor ca o lumină care pătrunde în suflet. Lumina luminează, Cuvîntul răsună în inimile tuturor oamenilor şi nu există nici o omisiune. Ceva de felul acesta trebuie să aibă loc, dacă Dumnezeu este viu şi Se află în această lume care este a Lui. Şi Ioan spune că aşa stau lucrurile. Chiar şi acelor oameni care n-au auzit niciodată despre Biblie li s-a predicat cu suficientă claritate pentru a le înlătura din inimi, pentru totdeauna, orice fel de scuză. „... Şi ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturiseşte cugetul lor şi gîndurile lor, care sau se învinovăţesc, sau se dezvinovăţesc între ele." „în adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi Dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi."
Această Voce universală a lui Dumnezeu a fost deseori numită "înţelepciune" de către evreii antici şi se spunea că ea umblă pretutindeni făcîndu-se auzită şi cercetînd tot pămîntul, căutînd vreun răspuns de la fiii oamenilor. Capitolul 8 din Cartea Proverbelor începe astfel: „Nu strigă înţelepciunea şi nu-şi înalţă priceperea glasul?" Apoi scriitorul compară înţelepciunea cu o femeie frumoasă care „se aşază pe înălţimi, afară, pe drum, la răspîntii". Vocea ei răsună în toate părţile, astfel încît nimeni să nu treacă fără s-o audă. „Oamenilor, către voi strig şi spre fiii oamenilor se înalţă glasul meu." Apoi

ea îi îndeamnă pe proşti şi pe nebuni să asculte cuvintele ei. înţelepciunea aceasta a lui Dumnezeu pledează pentru un răspuns spiritual, un răspuns pe care 1-a căutat mereu şi pe care rareori 1-a putut obţine. Tragedia este că binele nostru etern depinde de auzirea noastră, iar noi ne-am învăţat urechile să nu audă.
Acest Glas universal a răsunat mereu şi deseori i-a tulburat pe oameni, chiar şi atunci cînd ei n-au înţeles care este sursa temerilor lor. Nu cumva această Voce, picurînd ca o ploaie măruntă de apă vie peste inimile oamenilor, este cauza nedescoperită a frămîntărilor conştiinţei şi a dorinţei de nemurire mărturisită de milioane de oameni, încă de la începuturile istoriei scrise? Nu trebuie să ne temem să privim în faţă acest lucru. Glasul care vorbeşte este o realitate. Rămîne ca cititorul să observe modul în care oamenii au reacţionat faţă de el.
Cînd Dumnezeu a vorbit din ceruri Domnului nostru, oamenii egocentrici care au auzit glasul, l-au explicat prin fenomene naturale: „A fost un tunet", au zis ei. Acest obicei de a explica Vocea făcînd apel la legile naturii se află la baza ştiinţei moderne. în cosmosul viu există un tainic Ceva, prea minunat, prea măreţ pentru a fi priceput de vreo minte omenească. Omul credincios nu pretinde că înţelege. El cade doar în genunchi şi şopteşte: „Dumnezeule!" Omul pămîntesc îngenunchează şi el, pentru a cerceta, pentru a afla cauza şi acel .cum" al lucrurilor. Trăim astăzi într-o epocă seculară. Tiparele gîndirii noastre sînt cele ale unui om de ştiinţă, nu cele ale închinătorului. Sîntem mult **mai**

înclinaţi să explicăm decît să adorăm. „A tunat", exclamăm noi şi mergem mai departe pe drumul nostru pămîntesc. Dar Glasul continuă să răsune şi să caute. Ordinea şi viaţa lumii depind de acest Glas, dar oamenii sînt de cele mal multe ori prea ocupaţi sau prea refractari ca să-i dea atenţie.
Fiecare dintre noi am avut experienţe pe care nu le-am putut explica: un sentiment neaşteptat de singurătate ori un sentiment de uimire şi venerafie în faţa nemărginirii Universului. Sau am avut o străfulgerare ca o iluminare de la un alt soare, care ne-a dat pentru o clipă siguranţa că aparţinem unei alte lumi, că originea noastră este divină. Ce am văzut acolo, ce am simţit sau am auzit e posibil să fi fost opusul a tot ce am învăţat la şcoală şi, într-un mod foarte diferenţiat, contrar tuturor convingerilor şi opiniilor noastre anterioare. Am fost forţaţi să punem capăt îndoielilor acumulate atunci cînd, pentru o

clipă, norii au fost daţi la o parte şi am văzut şi am auzit noi înşine. Putem explica cum vrem aceste lucruri, dar cred că nu vom trata cinstit faptele pînă nu vom admite cel puţin posibilitatea că asemenea experienţe s-au născut din Prezenţa lui Dumnezeu în lume şi din eforturile Sale stăruitoare de a comunica cu fiinţa umană. Să nu respingem cu prea multă uşurinţă această ipoteză.
Credinţa mea intimă este (şi nu mă supăr dacă nu mi-o va împărtăşi nimeni) că orice lucru bun şi frumos pe care 1-a produs omul pe lume a fost rezultatul răspunsului său, imperfect şi întinat de păcat, dat Glasului creator care răsună pe pământ. Filosofiile morale care şi-au făurit visuri înalte

despre virtute, gînditorii religioşi care au făcut speculaţii despre Dumnezeu şi nemurire, poeţii şi artiştii care au creat lucruri ieşite din comun, frumuseţi pure şi durabile — cum le putem explica toate acestea? Nu este de ajuns să spui simplu: „A fost un geniu", căci ce este un geniu? S-ar putea oare ca geniul să fie un om urmărit adesea de Glasul care vorbeşte, muncind şi luptîndu-se ca un posedat să atingă ţeluri pe care abia le întrezăreşte? Chiar dacă omul acesta mare L-a pierdut din vedere pe Dumnezeu în munca lui, ba chiar a vorbit sau a scris împotriva lui Dumnezeu, toate acestea nu elimină ideea pe care o avansez. Pentru a avea credinţa mîntuitoare şi pace cu Dumnezeu este nevoie de revelaţia răscumpărătoare a lui Dumnezeu din Sfintele Scripturi. Dacă vrem ca năzuinţa spre nemurire să ne conducă la o comuniune cu Dumnezeu plină de odihnă şi satisfacţie este necesară credinţa în Mîntuitorul înviat din morţi. în ce mă priveşte, aceasta este o explicaţie plauzibilă pentru tot ce are valoare, în afară de Hristos. Dar poţi fi un bun creştin, chiar dacă nu accepţi teza mea.
Vocea lui Dumnezeu este prietenoasă. Nimeni nu trebuie să se teamă s-o asculte, decît dacă s-a hotărît să i se împotrivească. Sîngele lui Isus a
acoperit nu doar rasa umană, ci întreaga creaţie.....
Şi să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pământ, cît şi ce este în ceruri, făcînd pace, prin sîngele crucii Lui." Putem predica fără reticenţe despre un Cer prietenos. Atît cerurile, cît şi pământul sînt pline de voinţa Aceluia care era în rugul aprins.

Sîngele desăvîrşit al ispăşirii garantează lucrul acesta pe vecie.
Oricine va asculta, va auzi Cerul vorbind. Cu siguranţă, aceasta nu este o vreme cînd oamenii se apropie de bunăvoie ca să asculte un îndemn, căci astăzi ascultarea nu face parte din religia populară, în privinţa aceasta ne situăm la polul opus. Religia a acceptat monstruoasa erezie după care zgomotul, mărimea, activitatea şi fala îl fac pe cineva să fie îndrăgit de Dumnezeu. Dar să nu disperăm. Celor prinşi în vîrtejul ultimului mare conflict, Dumnezeu le spune: „Tăceţi şi să ştiţi că Eu sînt Dumnezeu" *(KJV)* şi El ne porunceşte şi astăzi lucrul acesta, ca şi cum ar vrea să spună că tăria şi siguranţa noastră nu stau în zgomot, ci în linişte.
Este important să ne liniştim ca să-L aşteptăm pe Dumnezeu. Şi cel mai bine este dacă sîntem singuri, preferabil cu Biblia deschisă în faţa noastră. Apoi, dacă dorim, ne vom apropia de Dumnezeu şi vom începe să-L auzim vorbind inimilor noastre. Cred că pentru fiecare om în parte apropierea se va produce astfel: mai întîi, un sunet ca al unei Prezenţe ce umblă prin grădină. Apoi o voce mai inteligibilă, dar încă departe de a fi clară; după aceea, fericitul moment cînd Duhul începe să ilumineze Scripturile, iar ceea ce a fost doar un sunet devine acum un cuvînt inteligibil, cald, intim şi clar, ca şi cuvîntul unui prieten drag. în urmă va veni viaţa şi lumina şi, mai important decît orice, capacitatea de a-L vedea, de a-L îmbrăţişa şi de a ne odihni în Isus Hristos ca Mîntuitor, ca Domn, ştiind ca El e Tot ce ne trebuie.

Biblia nu va fi niciodată pentru noi o carte vie, pînă nu vom fl convinşi că Dumnezeu Se rosteşte în Universul Său. Pentru cei mai mulţi oameni, a trece brusc dintr-o lume moartă şi impersonală la o Biblie dogmatică înseamnă prea mult. Ei pot admite că trebuie să accepte Biblia ca pe Cuvîntul lui Dumnezeu şi este posibil ca ei să încerce să gîndească astfel despre ea, dar le este greu să creadă că acele cuvinte de pe paginile Bibliei sînt cu adevărat pentru ei. Cineva ar putea spune: „Cuvintele acestea mi se adresează mie"

şi totuşi în inima lui să nu simtă şi să nu ştie că aşa este. El este victima unei psihologii divizate, pentru că încearcă să se gîndească la un Dumnezeu care Se exprimă doar într-o carte, dar un Dumnezeu care este mut oriunde altundeva.
Eu cred că o mare parte a necredinţei noastre se datorează unei concepţii greşite şi unui sentiment la fel de greşit faţă de adevărul Sfintelor Scripturi. Un Dumnezeu tăcut a început dintr-o dată să vorbească într-o carte, iar atunci cînd cartea a fost terminată, S-a retras din nou în tăcere, pentru totdeauna. Acum noi citim cartea aceasta ca pe o înregistrare a ceea ce a spus Dumnezeu cînd a fost, pentru scurt timp, dispus să vorbească. Cum putem noi trăi cu astfel de noţiuni în minte? Realitatea este că Dumnezeu nu tace şi nu a tăcut niciodată. Este în natura lui Dumnezeu să vorbească. A doua Persoană a Sfintei Treimi este numită *Cuvîntul.* Biblia este rezultatul inevitabil al discursului continuu al lui Dumnezeu. Este declaraţia infailibilă a gîndirii Lui

pentru noi, exprimată în limbajul nostru omenesc, comun.
Cred că atunci cînd vom aborda Biblia pornind de la premisa că ea nu este doar o carte care a fost rostită cîndva, ci o carte care vorbeşte acum, o lume nouă se va ridica din negura religiei. Profeţii repetau mereu: .Aşa vorbeşte Domnul". Ei doreau ca ascultătorii lor să înţeleagă că vorbirea, lui Dumnezeu este la prezentul continuu. Am putea foarte bine să folosim timpul trecut pentru a arăta că la un moment dat a fost rostit un anumit cuvînt al lui Dumnezeu, dar un cuvînt al lui Dumnezeu, odată rostit, continuă să fie rostit, aşa cum un copil odată născut continuă să trăiască, sau o lume, odată creată, continuă să existe. Acestea nu sînt decît nişte ilustraţii imperfecte, căci copiii mor şi lumile ard, dar Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în veci. Dacă vrei să mergi mai departe în cunoaşterea lui Dumnezeu, vino numaidecît la Biblia deschisă, aşteptînd ca ea să-ţi vorbească. Nu veni cu mentalitatea că este un obiect pe care îl poţi muta dintr-un loc în altul, în funcţie de dispoziţia în care te afli. Este mai mult decît un obiect, este o voce, un cuvînt, însuşi Cuvîntul Dumnezeului Cel viu.

Doamne, învaţă-mă să ascult. Vremurile sînt zgomotoase şi urechile mele au obosit din cauza miilor de sunete stridente care le asaltează fără răgaz.
Dă-ml duhul pe care l-a avut copilul Samuel cînd J7 a *zis: „Vorbeşte, căci robul Tău ascultă". Fă-mă să Te aud vorbind în inima mea.*

AJută-mă să mă familiarizez cu Glasul Tău, pentru* ce *Inflexiunile lul să-ml fie cunoscute atunci cînd zgomotele lumii se vor stinge §1 singurul sunet rămas va fi melodia Glasului Tău care-mi vorbeşte. Amin!

Să ne uităm ţintă ***la Căpetenia*** *şi*
Desăvîrşirea credinţei noastre,
adică la Isus. **Evrei 12:2**

PRIVIREA AŢINTITĂ A SUFLETULUI

SĂ NE GÎNDIM PUŢIN LA OMUL OBIŞNUIT, inteligent, menţionat în capitolul 6, care încearcă pentru prima dată să citească Scripturile. El se apropie de Biblie fără să aibă nici un fel de cunoştinţe anterioare despre conţinutul ei; este cu totul lipsit de prejudecăţi, nu are nimic de dovedit şi nimic de susţinut.
Un astfel de om nu va trebui să citească mult pînă cînd, în mod raţional, va începe să remarce anumite adevăruri pe care i le dezvăluie textul. Ele sînt principiile spirituale de la baza raporturilor dintre Dumnezeu şi om, adevăruri întreţesute în scrierile oamenilor sfinţi, „mînaţi de Duhul Sfînt". Pe măsură ce continuă să citească, omul manifestă dorinţa de a-şi nota aceste adevăruri care îi devin tot mai clare şi de a face un scurt rezumat pentru fiecare dintre ele. Aceste rezumate vor constitui tezele crezului său biblic. Citirea ulterioară a Bibliei nu va afecta aceste concluzii decît în sensul de a le

extinde şi de a le întări. Omul nostru va descoperi astfel adevărata învăţătură pe care o dă Biblia.
Lucrul cel mai de seamă de pe lista învăţăturilor oferite de Biblie va fi doctrina *credinţei.* Faptul că Biblia aşază credinţa în centrul ei de greutate este prea evident ca să-i scape cititorului. Foarte probabil că el va ajunge la următoarea concluzie: credinţa este lucrul de cea mai mare importanţă în viaţa sufletului. Fără credinţă este imposibil sâ-I placi lui Dumnezeu. Credinţa îmi va aduce totul, mă va duce oriunde în împărăţia lui Dumnezeu, însă fără credinţă nici nu poate fi vorba despre apropiere de Dumnezeu, iertare, salvare, comuniune sau viaţă spirituală.
în momentul în care prietenul nostru ajunge la capitolul 11 din Evrei, discursul elogios şi elocvent rostit acolo referitor la credinţă nu i se va părea ciudat. El va fi citit deja apărarea puternică adusă credinţei de către Pavel în epistolele sale către Romani şi Galateni. Mai tîrziu, dacă va continua să studieze istoria Bisericii, va înţelege puterea uimitoare a învăţăturii reformatorilor care au arătat locul central al credinţei în religia creştină.
Deci, dacă credinţa este atît de importantă, dacă ea reprezintă un *imperativ* indispensabil în umblarea noastră cu Dumnezeu, este ceva absolut natural să fim profund preocupaţi de întrebarea dacă posedăm sau nu acest dar atît de preţios. Şi, dat fiind faptul că mintea noastră este aşa cum este, mai devreme sau mai tîrziu vom începe, în mod inevitabil, să cercetăm care este natura credinţei. întrebarea: „Ce *este* credinţa?" va fi legată de o alta: *Am* eu

credinţă?", ambele cerînd un răspuns, indiferent unde ar trebui el căutat.
Aproape toţi cei ce predică sau scria despre credinţă spun, în general, cam acelaşi lucru. Ne spun că ea înseamnă a crede o promisiune, a-L crede pe Dumnezeu pe cuvînt, a socoti că Biblia este adevărată şi a acţiona pe această bază. Restul cărţii sau al predicii este legat de întîmplări din viaţa unor persoane care au primit răspuns la rugăciuni ca urmare a credinţei lor. Aceste răspunsuri au fost, de cele mai multe ori, daruri primite în mod direct, pentru nevoi practice de moment, cum ar fi sănătate, bani, protecţie fizică sau succes în afaceri. Sau, dacă învăţătorul este predispus la a filosofa, ar putea urma o cale falsă şi să ne piardă pe undeva, prin vreun labirint al metafizicii, ori să ne sufoce cu un jargon psihologic de definiţii şi redefmiţii, despicînd în patru firul subţire al credinţei, ajungînd în cele din urmă să nu mai aibă nici un fel de consistenţă. Cînd a terminat, ne ridicăm dezamăgiţi şi plecăm la fel cum am venit. Cu siguranţă trebuie să existe ceva mai bun decît toate acestea.
Fracţie, Scriptura nu face nici un efort de a defini credinţa. în afara unei scurte definiţii de şaptesprezece cuvinte în Evrei 11:1, nu cunosc nici o altă definiţie biblică şi, chiar şi acolo, credinţa este definită din punct de vedere funcţional şi nu filosofic. Cu alte cuvinte, avem acolo o afirmaţie referitoare la ceea ce este credinţa în *acţiune,* nu în *esenţă.* Ea consideră credinţa ca fiind deja prezentă şi arată mai degrabă consecinţele ei decît ceea ce este. Ar fi înţelept din partea noastră să ne oprim

aici şi să nu încercăm a merge mai departe. Ni se spune de unde vine credinţa şi în ce fel: Credinţa .este darul lui Dumnezeu" şi „credinţa vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvîntul lui Hristos". Pînă aici este clar şi, ca sâ-1 parafrazez pe Thomas a Kempis, „aş vrea mai degrabă să practic credinţa, decît să-i cunosc definiţia".
De aici înainte, atunci cînd cuvintele „credinţa este" ori echivalentele lor vor apărea în acest capitol, aş dori ca ele să fie înţelese ca referindu-se la ceea ce este credinţa în acţiune, atunci cînd este utilizată de către credincios. Vom abandona chiar acum noţiunea de definiţie şi ne vom gîndi la credinţă ca fiind exercitată în mod practic. Perspectiva gîndurilor noastre va fi una practică, nu teoretică.
Credinţa poate fi văzută în acţiune într-un episod dramatic din cartea Numeri. Israel a ajuns să fie descurajat şi a vorbit împotriva lui Dumnezeu, iar Domnul a trimis printre ei nişte şerpi înfocaţi „care au muşcat poporul, aşa încît au murit mulţi oameni din Israel". Atunci Moise s-a rugat Domnului pentru ei şi El i-a ascultat rugăciunea şi le-a dat un remediu împotriva muşcăturilor de şarpe. A poruncit lui Moise să facă un şarpe de aramă şi să-1 înalţe pe o prăjină: „Oricine este muşcat şi va privi spre el, va trăi". Moise a ascultat, „şi oricine era muşcat de un şarpe şi privea spre şarpele de aramă, trăia" (Num. 21:4-9).

Această secvență din istoria lui Israel este interpretată în Noul Testament de o autoritate care nu era altcineva decît însuşi Domnul nostru Isus Hristos. El le explică ascultătorilor cum pot fi

mîntuiți. Le spune că mîntuirea are loc prin credință. Apoi, pentru a fi mai clar, El face referire la acest episod din cartea Numeri. „Şi, după cum a înălțat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălțat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică" (Ioan 3:14-15).
Citind acest pasaj, omul nostru simplu va face o decoperire importantă. El va observa că „a privi" şi „a crede" sînt termeni sinonimi. „A privi" la şarpele din Vechiul Testament este un act identic cu „a crede" în Hristos, din Noul Testament. Va înțelege astfel că, în timp ce Israel a privit cu ochii exteriori, procesul credinței are loc în interior. Cred că omul nostru va conchide că *a crede înseamnă a-ți aținti privirea sufletului la Dumnezeul care mîntuieşte.*
în momentul în care va înțelege aceasta, îşi va aminti pasajele pe care le-a citit mai devreme, iar semnificația lor îi va deveni limpede cum e cristalul. „Cînd îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie şi nu ți se umple fața de ruşine" (Ps. 34:5). „La Tine îmi ridic ochii, la Tine, care locuieşti în ceruri. Cum se uită ochii robilor la mîna stăpînilor lor şi ochii roabei la mîna stăpînei ei, aşa se uită ochii noştri la Domnul, Dumnezeul nostru, pînă va avea milă de noi" (Ps. 123:1-2). Aici, omul care cere milă priveşte drept spre Dumnezeul milei şi nu-şi ia ochii de la El pînă cînd i se acordă mila. Domnul nostru însuşi a privit mereu la Dumnezeu: „Şi-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat, a frînt pîinile şi le-a dat ucenicilor" (Mat. 14:19). într-adevăr, Domnul Isus a spus că El Şi-a împlinit lucrările ațintindu-Şi totdeauna ochii lăuntrici la Tatăl Său.

Puterea Lui consta în continua Sa privire către Dumnezeu (Ioan 5:19-21).
Aceste cîteva texte pe care le-am citat sînt în deplin acord cu principiile Cuvîntului inspirat. Lucrul acesta este rezumat în Epistola către Evrei, unde sîntem îndemnați să alergăm în cursa vieții uitîndu-ne „țintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinței noastre". Din toate acestea învățăm că credința nu este un act făcut o dată pentru totdeauna, ci o ațintire continuă a privirii inimii la Dumnezeul Trinitar.
A crede înseamnă deci a ne direcționa atenția inimii spre Isus, a ne ridica ochii minții pentru a-L vedea pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" şi a continua să privim la El tot restul vieții noastre. La început, s-ar putea să ni se pară dificil, dar lucrul acesta va deveni tot mai uşor dacă ne vom uita la Persoana Sa minunată cu statornicie, cu linişte şi lipsă de încordare. Se poate ca diverse obstacole să ne distragă atenția, dar o dată ce inima îi este încredințată Lui, după flecare scurtă deviere de la Domnul, atenția ni se va întoarce şi se va odihni în El ca o pasăre călătoare ce revine la vechiul ei cuib.
Aş dori să accentuez această predare, acest important act de voință care consfințeşte intenția inimii de a-şi aținti pentru totdeauna privirea la Isus. Dumnezeu consideră această intenție ca fiind hotărîrea noastră şi ține cont că numeroase ispite ne asaltează în această împărăție a răului. El ştie că noi ne-am orientat inimile către Isus. Lucrul acesta îl putem şti şi noi şi ne putem mîngîia cu gîndul că

acum se formează în noi o obişnuință a sufletului care, în scurt timp, va deveni un fel de reflex spiritual ce nu va mai cere un efort conştient prea mare din partea noastră.
Dintre toate virtuțile, credința este cel mai puțin orientată spre sine. Prin însăşi natura ei, abia dacă este conştientă de propria-i existență. Ca şi ochiul care vede totul înaintea lui, dar niciodată nu se vede pe sine, credința este preocupată de Obiectul asupra căruia îşi opreşte privirea şi nu-şi acordă sieşi nici cea mai mică atenție. Cînd privim la Dumnezeu, nu ne vedem pe noi înşine — binecuvântată eliberare! Omul care s-a zbătut să se purifice singur şi care n-a realizat nimic altceva decît repetate eşecuri va cunoaşte o reală uşurare -nnd va înceta să lupte cu propriile-i puteri pentru sufletul său şi va privi la Cel desăvârşit. Privind la Hristos, ceea ce zadarnic încercase atîta vreme să facă, se va realiza înăuntrul lui. Dumnezeu va fi Cel care va lucra în el şi voința şi înfăptuirea.
Credința nu este un act meritoriu în sine: meritul este al Aceluia spre care se îndreaptă ea. Credința este o redirecționare a privirii noastre, eliminarea propriei noastre imagini din centrul atenției şi înlocuirea ei cu

Dumnezeu. Păcatul a deformat viziunea noastră interioară şi i-a dat o orientare egocentrică. Necredinţa a aşezat eul acolo unde ar trebui să fie Dumnezeu, afiîndu-se primejdios de aproape de păcatul lui Lucifer, care a zis: „îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu". Credinţa nu priveşte *înăuntru,* ci în

afară, şi întreaga viaţă va decurge din acest principiu.
S-ar putea ca totul să pară prea simplu, dar nu avem de ce ne scuza. Celor care doresc să urce în cer după ajutor, ori să coboare în iad. Dumnezeu le spune: „Cuvîntul este aproape de tine... şi acesta este cuvîntul credinţei". Cuvîntul ne îndeamnă să ne ridicăm ochii spre Domnul şi atunci va începe lucrarea binecuvântată a credinţei.
Cînd ne ridicăm ochii lăuntrici pentru a-i aţinti asupra lui Dumnezeu, sîntem siguri că vom întîlni nişte ochi care ne vor privi prietenos, căci este scris că ochii Domnului scrutează pămîntul de la o margine la alta. Limbajul dulce al experienţei personale spune: „Tu mă vezi". Cînd ochii sufletului care privesc în afară întîlnesc ochii lui Dumnezeu privind înăuntru, a început raiul, chiar aici, pe pămînt.
„Cînd toate eforturile mele se îndreaptă spre Tine fiindcă toate eforturile Tale sînt îndreptate spre mine, cînd privesc cu toată atenţia doar la Tine şi nu-mi desprind ochii minţii de Tine, căci Tu mă învălui cu privirile Tale neabătute, cînd îmi îndrept dragostea numai spre Tine pentru că Tu, care eşti dragostea însăşi, Te-ai întors cu toată atenţia spre mine, mă întreb ce ar fi, Doamne, viaţa mea fără bunătatea şi dragostea Ta minunată cu care mă înconjori?"[2] Aşa a scris Nicolaus Cusanus acum patru sute de ani.
Nlcholas of Cusa, The Vision of God [Viziunea lui Dumnezeu], E.P. Dutton & Co., Inc., New York, 1928.

Aş dori să spun mai multe despre acest bătrîn om al lui Dumnezeu. El nu este prea cunoscut astăzi printre creştini, iar printre fundamentaliştii actuali nu este cunoscut deloc. Cred că am cîştiga mult făcînd cunoştinţă cu oameni de o asemenea savoare spirituală şi cu şcoala de gîndire creştină pe care o reprezintă ei. Pentru a fi acceptată şi aprobată de liderii evanghelici ai vremii noastre, literatura creştină trebuie să urmeze îndeaproape o aii urnită linie de gîndire, un fel de „linie de partid", de la care nu este prea bine să te abaţi. O jumătate de secol de practică de acest gen în America ne-a făcut măr gir» iţi şi mulţumiţi de sine. Ne imitam unii pe alţii cu o fidelitate servilă şi cele mai obositoare eforturi ale noastre le facem încercînd să spunem ceea ce spun toţi în jurul nostru sau să găsim o scuză pentru a face o mică variaţie, între limite rezonabile, a temei aprobate sau, dacă nu altceva, măcar să dam o nouă ilustraţie.
Nicolaus era un adevărat ucenic al lui Hristos, un îndrăgostit de Domnul, radios şi strălucitor în devoţiunea sa faţă de Persoana lui Isus. Teologia lui era ortodoxă, dar dulce şi înmiresmată, aşa cum ne-am aştepta să fie tot ce se referă la Isus. Concepţia lui despre viaţa veşnică, de exemplu, este minunată în ea însăşi şi, dacă nu greşesc, mai aproape de spiritul celei din Ioan 17:3 decît de concepţia contemporană.
„Viaţa veşnică, spune Nicolaus, nu este altceva decît acea binecuvîntatâ privire cu care Tu nu încetezi să priveşti, chiar şi în cele mai tainice unghere ale sufletului meu. Pentru Tine, a privi înseamnă a da viaţă; înseamnă a acorda

neîncetat dragostea Ta cea mai dulce; înseamnă să mă faci să ard de dragoste pentru Tine, insuflînd dragoste în mine şi să mă hrăneşti înflăcărîndu-mă; şi hrănindu-mă, să mă aprinzi de dor; şi aprinzîndu-mă, să mă faci să beau din rouă bucuriei; iar, în timp ce beau, să torni în mine un izvor de viaţă şi, turnînd, să-1 faci să crească şi să dăinuiască. "[3]
Deci, dacă credinţa este aţintirea privirii sufletului la Dumnezeu şi, dacă această aţintire nu înseamnă decît a-ţi ridica ochii lăuntrici pentru a întîlni ochii atotvăzători ai lui Dumnezeu, atunci rezultă că acesta este unul din cele rnai simple lucruri pe care le putem face. Este ca şi cum Dumnezeu a făcut ca lucrul cel mai important să fie uşor şi 1-a aşezat chiar la îndemîna celui mai slab şi mai sărac dintre noi.
Am putea, pe bună dreptate, să tragem cîteva concluzii de aici. De exemplu, simplitatea credinţei. De vreme ce a crede înseamnă a privi, acest lucru poate fi făcut fără o echipare specială şi fără prea mult tam-

tam religios. Dumnezeu a avut grijă ca un lucru atît de esențial, de care depinde viața şi moartea, să nu fie supus capriciilor şi întîmplării. Echipamentul se poate strica sau pierde, apa se poate scurge, înscrisurile din registre pot fi distruse de incendii, slujitorul bisericii poate întîrzia ori biserica poate să ardă. Toate acestea sînt exterioare sufletului şi sînt supuse accidentelor sau eşecului fizic; dar *actul privirii* aparține inimii şi el poate fi

[3] Idem.

realizat cu succes de orice om care stă în picioare, ori se pleacă pe genunchi, ori stă în patul lui în agonie, la mare depărtare de orice biserică.

Fiindcă a crede înseamnă a privi, aceasta poate avea loc *oricînd.* Nici o vreme nu este mai bună decît alta pentru acest act de încîntare. Dumnezeu nu a lăsat ca mîntuirea să depindă de luni noi, zile sfinte sau sabate. Un om nu este mai aproape de Hristos în duminica de Paşte decît, să zicem, într-o sîmbătă de 3 august sau într-o luni de 4 octombrie. Atîta timp cît Hristos stă pe tronul de Mijlocitor, fiecare zi este o zi bună şi toate zilele sînt zile ale mîntuirii.

Nici *locul* nu contează în această lucrare binecuvîntată de încredere în Dumnezeu. înalță-ți inima şi las-o să se odihnească în Isus şi te vei afla îndată într-un sanctuar, chiar dacă eşti într-o cuşetă de tren, la fabrică ori în bucătărie. îl poți vedea pe Dumnezeu de oriunde te-ai afla, dacă inima ta este gata să-L iubească şi să-L asculte.

însă cineva ar putea să întrebe: „Lucrurile de care vorbeşti nu sînt oare pentru oameni deosebiți, cura ar fi călugării sau slujitorii bisericii, care, prin natura chemării lor, au mai mult timp pentru a se dedica meditației? Eu muncesc foarte mult şi am foarte puțin timp pe care să-1 pot petrece în singurătate". Sînt fericit să pot spune că viața pe care o descriu este pentru toți copiii lui Dumnezeu, indiferent de chemarea pe care o au. De fapt, ea este practicată zilnic cu bucurie de către mulți oameni care muncesc din greu şi nu este un standard prea înalt pentru nici unul dintre noi.

Mulți au descoperit secretul despre care vorbesc eu acum şi, fără să facă prea multă filosofie despre ceea ce se petrece în inima lor, practică în mod constant, ca pe o deprindere, această ațintire a privirii lor către Dumnezeu. El ştiu că ceva din inima lor îl vede pe Dumnezeu. Chiar şi atunci cînd n-o pot face în mod conştient, fiind mult prea preocupați de lucrurile imediate, există înăuntrul lor o comuniune tainică ce se desfăşoară neîntrerupt. Doar o clipă să le fie mintea eliberată de ocupațiile zilnice şi imediat atenția lor se îndreaptă iarăşi la Dumnezeu. Aceasta a fost mărturia multor creştini, atît de mulți încît, afirmînd aceste lucruri, am impresia că citez pe cineva, deşi nu mă pot gîndi la anumiți oameni.

Nu vreau să las impresia că mijloacele obişnuite ale harului nu au nici o valoare. Fără îndoială că au. Rugăciunea în odăiță proprie trebuie practicată de fiecare creştin. Meditații îndelungate asupra Scripturii ne vor purifica şi vor dirija privirea noastră; părtăşia în biserică ne va lărgi perspectiva şi ne va mări dragostea față de ceilalți. Serviciul divin, lucrarea, activitățile, toate sînt bune şi toți creştinii trebuie să se angajeze în ele. Dar la temelia tuturor acestor lucruri, dîndu-le semnificație, stă deprinderea lăuntrică de a privi la Dumnezeu. O pereche de ochi noi (dacă putem spune aşa) ni se vor dezvolta în suflet, ajutîndu-ne să-L vedem pe Dumnezeu, în timp ce ochii noştri exteriori văd doar priveliştile acestei lumi efemere.

Unii vor considera poate că acordăm religiei personale un loc exagerat, că „noi" din Noul

Testament a fost înlocuit cu un „eu" egoist. Te-ai gîndit vreodată'că o sută de piane acordate fiecare în parte cu acelaşi diapazon sînt în mod automat acordate între ele? Ele au devenit identice fiind acordate nu unul cu celălat, ci cu un standard independent de ele şi în fața căruia fiecare trebuie să se plece? Astfel, o sută de credincioşi adunați la un loc, fiecare dintre ei privind spre Hristos, sînt mult mai aproape cu inima unii de alții, decît dacă ar încerca să devină „una" în mod conştient şi să-şi întoarcă ochii de la Dumnezeu pentru a se strădui să realizeze o părtăşie mai strînsă. Viața religioasă în societate este desăvârşită atunci cînd religia personală este purificată. Trupul devine mai puternic pe măsură ce componentele lui sînt tot

mai sănătoase. întreaga Biserică a lui Dumnezeu are de cîştigat atunci cînd toţi membrii care o compun încep să caute o viaţă mai bună şi mai înaltă.
Tot ce am afirmat mai sus presupune pocăinţă reală şi o deplină predare a vieţii în mîna lui Dumnezeu. Nici nu cred că este necesar să menţionez lucrul acesta, fiindcă numai cineva care a cunoscut o asemenea predare a citit pînă aici.
Cînd deprinderea lăuntrică de a privi la Dumnezeu s-a statornicit în noi, vom fi conduşi spre un nou nivel al vieţii spirituale, într-un acord mai profund cu promisiunile lui Dumnezeu şi cu atmosfera Noului Testament. Dumnezeul Triun va fi locul nostru de adăpost chiar şi atunci cînd picioarele noastre vor merge pe drumurile joase ale îndatoririlor de rutină, aici, printre oameni. Vom găsi, într-adevăr, acel *summum bonum* al vieţii.
99
In căutarea lui Dumnezeu
„Acolo se află sursa tuturor desfătărilor pe care şi le-ar putea dori cineva; nu numai că nimic mai bun nu poate fl imaginat de către oameni sau îngeri, dar nici nu poate exista nicăieri ceva mai bun! Căci acesta este un maximum absolut al oricărei dorinţe raţionale şi ceva mai presus de aceasta nu poate exista."[4]
O, Doamne, am auzit cuvinte frumoase Invltîndu-mă sâ-mi îndrept privirea spre Tine fi să mă simt împlinit. Inima mea tînjeşte să răspundă, dar păcatul mi-a întunecat privirea, aşa încît Te văd nedesluşit. Te rog, spală-mă în sîngele Tău scump şi curăţă-mă, ca să-ml pot aţinti asupra Ta ochii eliberaţi de rău, în toate zilele pelerinajului meu pămîntesc. Atunci voi putea să Te privesc în toată splendoarea Ta, în ziua în care Te vel arăta pentru a fl glorificat în toţi sfinţii Tăi şl admirat în toţi cel ce cred. Amlnl
[4] Idem. 100
Înalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule,
peste tot pmîntul să se întindă
***slava Ta!* Ps. 57:5**

RESTABILIREA RELAŢIEI CREATOR-CREATURĂ

ESTE UN TRUISM SĂ SPUI CĂ ORDINEA ÎN NATU-ră depinde de relaţii corecte: pentru a realiza armonia, flecare lucru trebuie să fie în raport corect faţă de celelalte lucruri. Situaţia nu este diferită în viaţa omenească.
în capitolele anterioare am lăsat să se înţeleagă că motivul tuturor nenorocirilor noastre este dislocarea morală radicală, perturbarea relaţiei noastre cu Dumnezeu şi a relaţiilor dintre noi, oamenii. Căci indiferent ce a însemnat Căderea, ea a fost în primul rînd o modificare a relaţiei omului cu Creatorul Său. Omul a adoptat faţă de Dumnezeu o atitudine diferită şi, fâcînd astfel, a distrus relaţia normală dintre Creator şi creatură, relaţie în care constă, fără ca el să ştie, adevărata sa fericire. în esenţă, mîntuirea reprezintă restabilirea unei relaţii bune între om şi Dumnezeul lui, o readucere la normal a relaţiei Creator-creatură.
O viaţă spirituală mulţumitoare va începe printr-o schimbare completă a relaţiei dintre Dumnezeu şi
101
In căutarea lui Dumnezeu
omul păcătos, nu doar o schimbare juridică, cît mai ales o schimbare conştientă şi practică ce afectează întreaga natură a păcătosului. Ispăşirea prin sîngele lui Isus face posibilă o astfel de schimbare din punct de vedere juridic, iar lucrarea Duhului Sfînt o face satisfăcătoare din punct de vedere afectiv. Pilda fiului risipitor ilustrează perfect acest ultim aspect. Prin părăsirea poziţiei pe care o deţinea în mod normal în calitate de fiu, el şi-a provocat o mulţime de necazuri. în fond, reabilitarea sa n-a fost altceva decît restabilirea relaţiei tată-fiu care existase de la naşterea sa şi care fusese temporar alterată prin actul răzvrătirii sale păcătoase. Istorisirea aceasta trece cu vederea aspectele legale ale răscumpărării, dar clarifică, în mod minunat, aspectele afective ale mîntuirii.
Pentru a defini nişte relaţii, trebuie să stabilim un punct de plecare. E necesar să existe undeva un centru

fix raportat la care măsurăm totul, unde nu poate fi vorba de o lege a relativității şi despre care putem spune „ESTE", fără să lăsăm loc incertitudinii. Un astfel de centru este Dumnezeu. Cînd Dumnezeu a vrut să-Şi facă Numele cunoscut oamenilor, nu a putut găsi un cuvînt mai potrivit decît „EU SÎNT". Vorbind la persoana întîi, Dumnezeu spune: „EU SÎNT". Cînd vorbim noi despre El, spunem „El este", iar cînd ne adresăm Lui, spunem „Tu eşti". Toți şi toate se măsoară în funcție de acest punct fix. „Eu sînt Cel ce sînt, zice Dumnezeu, Eu nu Mă schimb."
După cum marinarul îşi stabileşte poziția pe mare orientîndu-se după soare, tot astfel şi noi trebuie să

ne ordonăm ținuta morală privind la Dumnezeu. Trebuie să începem cu Dumnezeu. Sîntem pe calea cea bună numai şi numai atunci cînd avem o poziție corectă față de Dumnezeu şi sîntem pe o cale greşită atîta timp cît ocupăm orice altă poziție.
Multe din dificultățile pe care le avem noi, creştinii care îl căutăm pe Dumnezeu, îşi au originea în refuzul nostru de a-L lua pe Dumnezeu aşa cum este şi de a ne ordona viața în mod corespunzător. Ținem morțiş să-L schimbăm noi pe El şi să-L aducem mai aproape de imaginea pe care ne-am creat-o singuri despre El. Carnea se plînge de rigoarea inexorabilei sentințe a lui Dumnezeu şi cerşeşte, ca şi Agag, puțină îndurare, puțină indulgență pentru căile ei firești. Nu are nici un rost. Putem realiza un nou început numai acceptîndu-L pe Dumnezeu aşa cum este şi învățînd să-L iubim pentru ceea ce este El. Pe măsură ce-L vom cunoaşte mai bine, vom descoperi că Dumnezeu este izvorul unei bucurii negrăite. Unele din cele mai fermecătoare momente pe care le vom trăi vor fi petrecute în admirație şi reverență față de Dumnezeire. în acele clipe sfinte, numai gîndul că El ar putea să Se schimbe ar fi imposibil de suportat.
Deci să începem cu Dumnezeu. La temelia tuturor lucrurilor, deasupra tuturor şi înainte de toate, este Dumnezeu: primul în ordinea succedării evenimentelor, primul în rang şi poziție, înălțat în demnitate şi onoare. Ca Unul care Singur îşi are existența în Sine, El a dat ființă tuturor lucrurilor şi toate există prin El şi pentru El. „Vrednic eşti Doamne şi Dumnezeul nostru să primeşti slava,

cinstea şi puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile şi prin voia Ta stau în ființă şi au fost făcute!"
Orice suflet aparține lui Dumnezeu şi există prin voia Lui. Avînd în vedere cine este Dumnezeu şi cine sîntem noi, singura relație imaginabilă dintre noi este una de stăpînire totală din partea Lui şi de completă supunere din partea noastră. Noi îi datorăm toată cinstea care ne stă în putere să I-o dăm şi mîhnirea noastră constantă se datorează faptului că îi dăm mai puțin.
Căutarea lui Dumnezeu implică efortul depus pentru armonizarea întregii noastre personalități cu a Sa. Şi aceasta nu doar din punctul de vedere al justiției divine, ci şi practic. Nu mă refer aici la actul justificării prin credința în Hristos. Vorbesc despre o înălțare voluntară a lui Dumnezeu la poziția pe care o merită, deasupra noastră, şi despre o predare de bunăvoie a întregii noastre ființe, într-o atitudine de supunere şi închinare impusă de relația Creator-creatură.
în momentul în care ne decidem să perseverăm în hotărîrea de a-L înălța pe Dumnezeu mai presus de toate, am părăsit scena lumii. Vom descoperi că sîntem nepotriviți pentru căile lumii şi lucrul acesta se va accentua pe măsură ce înaintăm pe calea sfîntă. Vom dobîndi o nouă perspectivă; o nouă psihologie se va forma în interiorul nostru; o nouă putere va începe să ne uimească prin creşterea şi efectele ei.
Desprinderea noastră de lume va fi rezultatul direct al relației noastre transformate cu Dumnezeu, fiindcă lumea oamenilor căzuți nu-L onorează pe

Dumnezeu. Este drept că milioane de oameni îşi atribuie Numele Lui şi arată anumite semne de respect față de persoana Sa, dar o simplă încercare va dovedi cît de puțin este El onorat de aceştia în realitate. Atunci cînd omul obişnuit este pus la probă şi întrebat cine este *deasupra,* adevărata lui poziție va fi dată pe față. Dacă este forțat să aleagă între Dumnezeu şi bani, între Dumnezeu şi oameni, între Dumnezeu şi ambiții personale, între Dumnezeu şi sine, între Dumnezeu şi dragostea omenească, Dumnezeu va ocupa de flecare dată locul al doilea. Celelalte lucruri vor fi plasate deasupra. Deşi omul ar putea'să protesteze,

dovada se află în alegerea pe care o face zi de zi în decursul vieţii sale.
„Fii slăvit!" este limbajul experienţei spirituale victorioase, cheia care descuie uşa marilor bogăţii de har, lucrul esenţial pentru trăirea lui Dumnezeu în sufletul nostru. Fie ca omul care caută pe Dumnezeu să ajungă în punctul în care viaţa şi buzele sale se unesc pentru a spune mereu: „Fii slăvit!" şi atunci o sumedenie de probleme minore se vor rezolva într-o clipă. Viaţa sa de creştin încetează a mai fi atît de complicată ca înainte şi devine simplitatea însăşi. Printr-un exerciţiu de voinţă el i-a fixat cursul şi va rămîne orientat pe „direcţie", ca şi cînd ar fi ghidat de un pilot automat. Dacă se întîmplă ca vreun vînt potrivnic să-1 smulgă de pe cale, el se va întoarce cu siguranţă înapoi, ca mînat de o tainică atracţie a sufletului. în ascuns, Duhul lucrează în favoarea lui şi, „de pe cărările lor", stelele se luptă pentru el. El si-a rezolvat problema

fundamentală a vieţii şi restul trebuie să urmeze de la sine.
Să nu-şi imagineze cineva că va pierde ceva din demnitatea lui de om prin această renunţare voluntară în favoarea lui Dumnezeu la tot ceea ce este el. Prin aceasta nu se degradează ca om, ci îşi găseşte adevăratul loc, bucurîndu-se de o înaltă cinste ca fiinţă creată după chipul Creatorului său. Ruşinea constă în dezordinea lui morală, în uzurparea nefirească a locului lui Dumnezeu. Onoarea lui va fi dovedită prin restituirea tronului furat. Înălţîndu-L pe Dumnezeu mai presus de toate, propria Sa onoare va fi afirmată cu şi mai multă tărie.
Oricine are reţineri în a-şi supune propria voinţă voinţei altei persoane ar trebui să-şi amintească vorbele Domnului Isus: „Oricine trăieşte în păcat este rob al păcatului". Noi sîntem în mod necesar slujitorii cuiva, fie ai lui Dumnezeu, fie ai păcatului. Păcătosul se mîndreşte cu independenţa lui, trecînd total cu vederea faptul că este sclavul lipsit de putere al păcatelor care-i stăpînesc mădularele. Omul care capitulează în faţa lui Hristos schimbă un stăpîn de sclavi foarte crud cu un Stăpîn bun şi milostiv, al cărui jug este bun şi a cărui povară este uşoară.
Fiind creaţi în asemănarea lui Dumnezeu, nu ni se pare deloc ciudat ca Dumnezeul nostru să devină Totul pentru noi. Dumnezeu era habitatul nostru original, iar inimile noastre nu pot decît să se simtă acasă cînd intră în acea veche şi minunată locuinţă.

E limpede că există o logică în spatele revendicării întîietăţii lui Dumnezeu. Locul acela îi aparţine Lui în virtutea tuturor drepturilor de pe pămînt şi din ceruri. Ocupînd noi, oamenii, locul care este de drept al lui Dumnezeu, ne atragem, de fapt, dereglarea întregii vieţi. Nimic nu va reface ordinea şi nici nu poate s-o refacă pînă cînd inimile noastre nu iau marea hotărîre: Dumnezeu trebuie să fie înălţat în viaţa mea.
„Voi cinsti pe cine Mă cinsteşte" a spus Dumnezeu cîndva unui preot din Israel, şi vechea lege a împărăţiei e valabilă şi astăzi, neschimbată de trecerea vremii ori a perioadelor istorice. întreaga Biblie şi fiecare pagină de istorie proclamă perpetuarea acelei legi. „Dacă îmi slujeşte cineva, Tatăl îl va cinsti" a spus Domnul nostru Isus, legînd vechiul cu noul şi revelînd astfel unitatea esenţială a căilor Sale cu oamenii.
Uneori, cea mai bună cale de a înţelege un lucru este să te uiţi la opusul lui. Eli şi fiii săi sînt puşi în slujba preoţiei cu condiţia de a-L cinsti pe Dumnezeu prin viaţa şi slujirea lor. Ei n-o fac şi de aceea Dumnezeu îl trimite pe Samuel să le aducă la cunoştinţă consecinţele. Neştiută de Eli, această lege a cinstirii reciproce a funcţionat totuşi în taină, iar acum a sosit vremea judecăţii. Hofni şi Fineas, preoţi decăzuţi, cad în bătălie, soţia lui Hofni moare în timp ce năştea, Israel fuge din faţa duşmanilor lui, chivotul lui Dumnezeu este capturat de filisteni, iar bătrînul Eli cade pe spate, îşi frînge gîtul şi moare. Atît de mare şi groaznică a fost tragedia care a urmat necinstirii lui Dumnezeu de către Eli.

Şi acum, alături de exemplul acesta, puneţi aproape oricare dintre personajele biblice care au încercat în mod sincer să-L glorifice pe Dumnezeu în viaţa lor pămîntească. Observaţi cum Dumnezeu a închis ochii şi a trecut cu vederea eşecurile lor turnînd peste robii Lui har şi binecuvântări nespuse, fie că este vorba de

Avraam, de Iacov, de David, de Daniel, de Ilie sau de oricine doriți. Cinstirea a venit în urma cinstirii, după cum secerişul vine în urma semănatului. Omul lui Dumnezeu a hotărît în inima lui să-L înalțe pe Dumnezeu mai presus de toate. Dumnezeu a acceptat intenția lui ca un fapt şi a acționat în consecință. Nu perfecțiunea, ci intenția sfîntă a schimbat lucrurile
în Domnul nostru Isus Hristos această lege a atins perfecțiunea. în condiția smerită a umanității pe care a adoptat-o, El S-a umilit şi a renunțat bucuros la toată slava Sa, dîndu-I-o Tatălui din ceruri. El n-a căutat slava Lui, ci slava lui Dumnezeu care L-a trimis. „Dacă Mă slăvesc Eu însumi, a spus Domnul Isus într-o anumită ocazie, slava Mea nu este numic; Tatăl Meu Mă slăveşte." Fariseii, în mîndria lor, s-au îndepărtat atît de mult de legea aceasta, încît nu puteau înțelege că cineva îl putea slăvi pe Dumnezeu în detrimentul propriei persoane. „Eu cinstesc pe Tatăl Meu, le-a spus Isus, dar voi nu Mă cinstiți."
O altă afirmație a Domnului Isus, cea mai tulburătoare dintre toate, a fost rostită sub forma unei întrebări: „Cum puteți crede voi, care umblați după slava pe care v-o dați unii altora şi nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?" Dacă

înțeleg bine, Hristos a exprimat aici o doctrină alarmantă şi anume că dorința de a fi onorat de oameni face imposibilă credința. Nu cumva acest păcat este rădăcina necredinței în Dumnezeu? Nu se poate oare ca acele „dificultăți intelectuale" pe care dau vina oamenii pentru necredința lor să nu fie decît o perdea de fum care maschează adevărata cauză a necredinței? Nu cumva această dorință lacomă de a obține slava oamenilor a transformat oamenii în farisei şi fariseii în oameni care se cred dumnezei? Nu este oare acesta secretul ce se ascunde îndărătul autoîndreptățirii religioase şi al închinării fără conținut? Eu cred că este plauzibil, întregul curs al vieții ne este dereglat dacă nu-I acordăm lui Dumnezeu locul meritat. Ne înălțăm pe noi înşine în locul Lui şi apoi urmează blestemul.
în dorința noastră de a-L urma pe Dumnezeu să nu uităm că şi El are o dorință şi aceasta este îndreptată către fiii oamenilor, mai exact către acei fii ai oamenilor care vor lua o dată pentru totdeauna hotărîrea de a-L înălța pe Dumnezeu mai presus de toate. Astfel de oameni îi sînt mai scumpi lui Dumnezeu decît toate comorile de pe pămînt. în ei Dumnezeu găseşte o scenă deschisă pe care îşi poate arăta infinita bunătate față de noi în Hristos Isus. Cu ei Dumnezeu poate umbla nestînjenit, față de ei îşi poate manifesta toate atributele de Dumnezeu.
Acestea fiind spuse, am o singură temere: că voi convinge mintea înainte ca Dumnezeu să fi cîştigat inima, deoarece această imagine a unui Dumnezeu mai presus de toate nu este uşor de acceptat. Mintea ar putea s-o aprobe, fără să aibă însă

consimțământul voinței de a o pune în practică. în timp ce imaginația se înalță spre a-L onora pe Dumnezeu, voința rămîne în urmă, iar omul nu-şi dă seama cît de împărțită îi este inima. înainte ca inima să cunoască împlinirea, întreaga personalitate a omului trebuie să ia această hotărîre. Dumnezeu ne vrea în întregime şi nu va avea odihnă pînă nu ne va cîştiga în întregime. O dedicare parțială nu-L va mulțumi. Să ne rugăm în sensul acesta pentru fiecare detaliu în parte, aruncîndu-ne la picioarele lui Dumnezeu şi crezînd din toată inima tot ceea ce spunem. Cel care se roagă pentru aceasta cu sinceritate nu va trebui să aştepte mult pentru a vedea semnele acceptării divine. Dumnezeu îşi va dezvălui gloria înaintea ochilor robului Său şi îşi va pune toate comorile la dispoziția unui astfel de om, căci El ştie că onoarea Sa este în siguranță în asemenea mîini consacrate.
O, *Dumnezeule, fii înălțat peste tot* ce om. *Nici una din comorile lumii nu mi* se va *părea dragă, dacă Tu nu vel fi singurul glorificat în viața mea. FII înălțat peste prieteniile mele. Am hotărît ca locul Tău să fie deasupra tuturor, chiar dacă aş rămîne părăsit $1 singur în mijlocul lumii. FII Tu înălțat peste toate mîngîierile mele. Deşi aceasta va însemna pierderea mîngîierilor trupeşti şl purtarea unor cruci grele, eu tot îmi voi ține promisiunea făcută astăzi în fața Ta. Fii înălțat peste reputația mea. Dă-mi rîvna de a fi plăcut Ție, chiar dacă va trebui, în consecință, să mă cufund în obscuritate, lar numele meu să fie uitat ca o părere. RIdică-Te, Doamne, în locul de onoare pe*

care-L meriți, deasupra ambițiilor mele, deasupra simpatiilor şl antipatiilor mele, deasupra familiei mele,

deasupra sănătății şI chiar a vieții mele. Fie ca eu să mă micşorez, pentru ca Tu să creşti, fie ca eu să mă cobor, pentru ca Tu să Te înalți. îngăduie-ml să Te port aşa cum Te-al lăsat purtat la intrarea în Ierusalim de micul animal smerit, de mînzul unei măgărițe şI fă-mă să aud copiii strigînd „Osana în locurile preaînaltel"
111
Ferice de cei blinzi, căci ei vor moşteni pămîntul! Mat. 5:5

BLÎNDEȚE ŞI ODIHNĂ

O DESCRIERE DESTUL DE EXACTĂ A RASEI UMA-ne poate fi oferită celui nefamiliarizat cu ea prin reversul Fericirilor, spunînd: „Iată cum arată rasa umană!", deoarece opusul virtuților din Fericiri constituie calitățile ce caracterizează viața şi comportamentului omului.

In lumea oamenilor nimic nu se apropie de virtuțile enumerate de Domnul Isus în cuvintele cu care Şi-a început celebra Predică de pe Munte. în loc de smerenie, întîlnim cea mai înaltă formă de mîndrie; în locul celor care plîng, aflăm nişte căutători ai plăcerii; în loc de blîndețe, aroganță; în loc de foame după neprihănire, auzim oameni zicînd: „Sînt bogat, m-am îmbogățit şi nu duc lipsă de nimic"; în loc de milă, întîlnim cruzime; în locul curăției de inimă, imaginație murdară; în locul făuritorilor de pace, întîlnim oameni certăreți şi dominați de resentimente; în locul celor ce se bucură cînd sînt prigoniți, găsim oameni care ripostează cu toate armele care le stau la dispoziție. Din acest gen de substanță morală este alcătuită societatea civilizată. Atmosfera este îmbîcsită de ea; o inhalăm
112
Blîndețe şi odihnă
cu fiecare respirație şi o bem împreună cu laptele mamelor noastre. Cultura şi educația rafinează întrucîtva aceste lucruri, dar le lasă neatinse în esența lor. O întreagă literatură universală a fost creată pentru a justifica acest mod de viață ca fiind singurul normal. Aceasta ar trebui să rie mire, cu atît mai mult cu cît vedem că ele sînt relele care transformă viața într-un zbucium atît de amar pentru fiecare dintre noi. Toate durerile sufleteşti şi o mare parte din maladiile de care suferim izvorăsc chiar din păcatele noastre. Mîndria, aroganța, resentimentele, gîndurile rele, răutatea, lăcomia — acestea sînt surse de suferință mai mult decît toate bolile care au lovit vreodată trupul muritor.

într-o lume ca aceasta, glasul Domnului Isus răsună straniu şi minunat, ca o cercetare de sus. Este bine că El a vorbit, căci nimeni altcineva n-ar fi putut-o face; şi, mai ales, e bine ca noi să ascultăm. Cuvintele Lui sînt esența adevărului. El nu ne oferă o opinie; Domnul Isus niciodată nu a emis păreri. El niciodată nu a presupus; a ştiut întotdeauna şi ştie şi acum. Cuvintele Lui nu sînt ceea ce au fost cuvintele lui Solomon, suma înțelepciunii adînci sau rezultatul observației pătrunzătoare. El a vorbit din plinătatea Dumnezeirii Lui, iar cuvintele Lui sînt Adevărul însuşi. El este Singurul care a putut spune cu deplină autoritate: „ferice de", căci El este Cel Fericit, Cel Binecuvîntat, Cel venit din lumea de sus ca să aducă binecuvîntare oamenilor. Şi cuvintele Sale au fost susținute de fapte mai mari decît orice fapte făcute vreodată pe acest pământ de vreun ora.
c 8 - în căutarea lui Dumnezeu
113
în căutarea lui Dumnezeu
Este o înțelepciune la care trebuie să plecăm urechea.

După cum obişnuia adesea, Domnul Isus a folosit cuvîntul „blînd" într-o afirmație scurtă şi concisă şi nu i-a oferit explicația decît mai tîrziu. în aceeaşi carte a lui Matei, Domnul ne spune mai multe despre aceasta şi face o aplicație la viața noastră. „Veniți la Mine toți cei trudiți şi împovărați şi Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră şi învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd şi smerit cu inima; şi veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară." Avem aici două lucruri puse în contrast: povara şi odihna. Povara nu este cea caracteristică unui loc anume sau specifică doar primilor ascultători ai lui Isus, ci una purtată de întreaga omenire. Ea nu constă în oprimare politică, sărăcie ori muncă grea. Este mult mai profundă decît acestea. Este simțită de cel bogat şi de cel sărac

deopotrivă, fiind ceva de care sărăcia şi inactivitatea nu ne pot elibera.
Povara purtată de omenire reprezintă un lucru greu, zdrobitor chiar. Cuvintele folosite de Domnul Isus atîrnă ca o greutate mare, cărată în spate, sau ca o trudă epuizantă. Odihna este pur şi simplu eliberarea de această povară. Nu este ceva ce facem noi, este ceva ce vine peste noi atunci cînd încetăm să mai facem. Blîndeţea Lui, aceasta este odihna.
Să ne examinăm povara. Ea este în întregime lăuntrică. Ne atacă inima şi mintea şi ne cuprinde trupul numai din interior. Mai întîi este vorba de povara *mîndriei.* Truda iubirii de sine este într-adevăr grea. Gîndeşte-te la tine dacă nu cumva

mare parte a întristării tale a izvorît din faptul că cineva a vorbit disprețuitor despre tine. Atita timp cît te consideri un mic dumnezeu față de care trebuie să fii loial, vor exista cîte unii care se vor delecta în a aduce un afront idolului tău. Şi atunci cum poți tu nădăjdui să ai pace lăuntrică? Efortul disperat al inimii de a se proteja împotriva oricărui dispreț, de a-şi apăra onoarea sensibilă la orice ofensă a prietenilor sau a duşmanilor nu va oferi şansa, calea de a găsi odihna, pacea lăuntrică. Această luptă continuă de-a lungul anilor, iar povara va deveni insuportabilă. Totuşi, fiii acestui pămînt poartă tot timpul această povară, contestînd fiecare cuvînt spus împotriva lor, ferindu-se de orice critică, suferind din cauza oricărei desconsiderări imaginare, răsucindu-se în pat fără somn, dacă un altul este preferat înaintea lor.
Putem scăpa de această povară. Isus ne cheamă la odihna Lui, iar metoda Sa este blîndeţea. Omului blînd nu-i pasă-deloc cine este mai mare decît el, căci a decis cu mult timp în urmă că osteneala de a cîştiga slava lumii nu merită efortul.
El îşi dezvoltă chiar față de sine un binefăcător simț al umorului şi învață să spună: „O, deci ai fost trecut cu vederea? Au pus pe altul înaintea ta? Au şuşotit pe la colțuri că la urma urmei eşti o cantitate neglijabilă? Şi acum suferi pentru că lumea spune despre tine tocmai lucrurile pe care le spuneai şi tu despre tine însuți? Mai deunăzi îi spuneai lui Dumnezeu că nu eşti nimic decît un vierme ce se tîrăşte prin țărînă. Unde ți-e consecvența? Hai,

smereşte-te şi încetează să te mai frămînți pentru ce gîndesc alții".
O persoană blîndă nu este un şoarece omenesc îndurerat de sentimentul propriei inferiorități. Din contră, în viața sa morală poate fi la fel de curajos ca un leu şi la fel de puternic ca Samson, dar a încetat să se mai păcălească cu privire la sine. A acceptat în schimb evaluarea pe care Dumnezeu o face vieții lui. El ştie că este exact aşa de slab şi neajutorat cum i-a declarat-o Dumnezeu, dar, paradoxal, în acelaşi timp ştie că în ochii lui Dumnezeu el este mai important decît îngerii. Prin sine nu e nimic; în Dumnezeu este totul. Aceasta este deviza lui. El este conştient că lumea nu-1 va vedea niciodată aşa cum îl vede Dumnezeu şi de aceea nu-i mai pasă. Aşteaptă liniştit, într-o mulțumire desăvîrşită, ca Dumnezeu să cultive în el propriile Lui valori. Va veni ziua cînd toate lucrurile îşi vor arăta adevăratul preț şi ceea ce este cu adevărat de valoare îşi va cîştiga locul meritat. Atunci cei drepți vor străluci în împărăția Tatălui lor şi el este gata să aştepte ziua aceea.
Totodată el va dobîndi pacea sufletului. Trăind în blîndețe, el va fi fericit să-L lase pe Dumnezeu să-i ia apărarea. Vechea luptă de autoapărare s-a încheiat. A găsit pacea pe care o aduce blîndeţea.
Apoi va fi eliberat de povara *prefăcătoriei.* Nu mă refer la ipocrizie, ci la acea dorință naturală a oamenilor de a afişa ce este mai frumos şi de a tăinui adevărata noastră sărăcie lăuntrică. Şi aceasta fiindcă păcatul a folosit multe şiretlicuri față de noi, unul din ele fiind insuflarea unui fals

sentiment de ruşine. Cu greu vei găsi un om care să îndrăznească să fie exact ceea ce este, fără a încerca să-şi fardeze puțin înfățişarea. Teama de a nu fi descoperit îi roade inima fără încetare. Omul de cultură este urmărit de teama că într-o bună zi va da peste un om mai cult decît el, învățatul se teme că va întîlni pe unul mai învățat decît el, bogatul transpiră de teama că hainele şi maşina lui vor părea cîndva ieftine în comparație cu cele ale altuia mai bogat. Aşa-numita „înaltă societate" nu este condusă de motivații mai

înalte decît acestea, iar clasele mai sărace, la rîndul lor, nu sînt cu nimic deasupra.
Nimeni să nu zîmbească cu superioritate citind afirmațiile de mai sus. Aceste poveri sînt reale şi, puțin cîte puțin, ele ucid victimele acestui mod de viață artificial şi nefast. Iar psihologia generată în ani şi ani de zile de aceste realități face ca adevărata blîndețe să pară ireală ca un vis şi îndepărtată ca o stea. Tuturor victimelor acestor boli chinuitoare Domnul Isus le spune: „Trebuie să vă faceți ca nişte copilaşi". Căci copilaşii nu fac comparații; ei îşi găsesc bucuria în lucrurile pe care le au, fără să le compare cu altceva sau cu altcineva. Abia mai tîrziu, cînd se maturizează şi păcatul începe să lucreze în inima lor, apare pizma şi invidia. Atunci nu mai sînt în stare să se bucure de ceea ce au, dacă cineva are ceva mai mult sau mai bun decît ei. La acea vîrstă fragedă povara aceasta chinuitoare apasă deja asupra sufletelor lor plăpînde şi nu-i părăseşte nici o clipă pînă cînd nu sînt eliberați de Domnul Isus.
117
In căutarea lui Dumnezeu
O altă sursă de povară este *artificialitatea.* Sînt sigur că cei mai mulți oameni trăiesc cu teama secretă că într-o bună zi nu vor fi suficient de atenți şi, din întâmplare, un duşman sau un prieten va trage cu ochiul în bietele lor suflete goale. De aceea nu sînt niciodată liniştiți. Oameni sclipitori trăiesc apăsați şi alertați de teama că ar putea cădea în capcana de a spune ceva banal sau stupid. Cei umblați prin lume se tem că ar putea întîlni vreun Marco Polo capabil să descrie un loc, undeva, departe, unde ei nu au fost niciodată. Această condiție artificială este parte a tristei noastre moşteniri păcătoase, iar în zilele noastre este agravată de întregul nostru stil de viață. Reclamele sînt în mare măsură bazate pe acest obicei al mascării. Sînt oferite „cursuri" în cutare sau cutare domeniu al cunoaşterii umane, făcînd apel, în mod deschis, la dorința victimei de a ieşi în evidență la o petrecere. Se vînd cărți, se face comerț cu haine şi cosmetice, mizînd continuu pe această dorință de a arăta altfel decît sîntem. Artificialitatea este unul din blestemele care se vor stinge în clipa în care vom îngenunchea la picioarele Domnului Isus şi vom capitula în fața blîndeții Sale. Atunci nu ne va mai păsa ce gîndesc oamenii despre persoana noastră, din moment ce Dumnezeu este mulțumit de noi. Atunci va conta doar *ce sîntem;* felul cum arătăm va avea prea puțină importanță pentru noi. în afară de păcat, nu avem de ce să ne ruşinăm. Doar dorința cea rea de a ieşi în evidență ne face să dorim a părea altfel decît sîntem.
118
Blîndețe şi odihnă
Inima lumii se frînge sub această povară a mîndriei şi prefăcătoriei. Nu există nici o altă scăpare de povara noastră decît blîndețea lui Hristos. Un raționament bun şi profund poate ajuta într-o oarecare măsură, dar viciul acesta este atît de puternic încît, dacă-1 forțăm să scadă undeva, va creşte în altă parte. Isus le spune oamenilor de pretutindeni: «Veniți la Mine şi Eu vă voi da odihnă". Odihna pe care o oferă El este odihna blîndeții, binecuvîntata eliberare care vine atunci cînd ne acceptăm aşa cum sîntem şi încetăm să ne mai prefacem. La început va fi nevoie de curaj, dar harul de care avem nevoie va veni pe măsură ce învățăm că acest jug nou şi uşor îl împărțim cu însuşi puternicul Fiu al lui Dumnezeu. Hristos îl numeşte „jugul Meu" şi trage la el alături de noi.
Doamne, fă-mâ asemenea** unul copil. **Eliberează-mă de** Impulsul **de a Intra** în competiție **cu alții pentnt un loc, pentru prestigiu sau pentru o poziție. Aş vrea să fiu simplu $1 sincer ca un copilaş. Eliberează-mă de dorința de a poza şl de a mă preface, lartă-mă că m-am gîndit la mine. Ajută-mă să uit de mine şi să-ml găsesc adevărata pace privind la Tine. Ca să-ml poți asculta rugăciunea, mă smeresc înaintea Ta. Lasă peste mine Jugul Tău bun al uitării de sine, ca prin el să aflu odihnă. Amin!
119
Deci, fie că mîncați, fie că bep,
fie că faceți altceva: să faceți totul
pentru slava lui dumnezeu. 1 Cor. 10:31

SACRALITATEA TRĂIRII

UNA DINTRE CELE MAI MARI PIEDICI PE CARE LE întîlnesc creştinii în dobîndirea păcii lăuntrice este obiceiul, foarte răspîndit, de a împărți viața în două zone: sacrul şi profanul. Deoarece aceste domenii sînt concepute ca existînd separat unul de celălalt şi ca fiind incompatibile din punct de vedere moral şi spiritual, noi fiind siliți de împrejurările vieții să trecem mereu dintr-o parte în alta, viața noastră interioară

tinde să se frîngă în două, astfel încît nu mai trăim o viață unitară, ci una divizată.
Problema noastră decurge din faptul că noi, cei ce-L urmăm pe Hristos, locuim în acelaşi timp în două lumi: cea naturală şi cea spirituală. Ca şi copii ai lui Adam, ne trăim viața pe părnînt supuşi poftelor cărnii, slăbiciunilor şi bolilor proprii firii omeneşti. Chiar simplul fapt că trăim printre oameni necesită din partea noastră ani de trudă grea, multă grijă şi atenție față de lucrurile acestei lumi. în contrast izbitor cu aceasta este viața noastră în Duhul. în El cunoaştem o viață diferită, superioară; sîntem copii

ai lui Dumnezeu, avem statut ceresc şi ne bucurăm de pârtăşie intimă cu Hristos.
Lucrul acesta tinde să ne împartă viața în două compartimente. începem, în mod inconştient, să recunoaştem două seturi de acțiuni. Primele sînt întreprinse cu un sentiment de satisfacție şi cu siguranța fermă că sînt plăcute lui Dumnezeu. Acestea sînt faptele sfinte pe care, în general, le considerăm a fi rugăciunea, citirea Bibliei, cîntarea imnurilor religioase, frecventarea bisericii şi altele asemănătoare ce izvorăsc direct din credință. Le putem cunoaşte după faptul că nu au nici o legătură cu lumea aceasta şi nu ar avea nici un sens în cazul în care credința nu ne-ar arăta o altă lume, „o casă în cer, care nu este făcută de mîini omeneşti, ci este veşnică".
în opoziție cu aceste fapte sfinte, se află cele profane. Ele includ toate activitățile obişnuite pe care le facem la fel ca toți fiii şi fiicele lui Adam: mîncatul, dormitul, munca, îngrijirea de nevoile trupului şi îndeplinirea datoriilor noastre prozaice şi plictisitoare pe care le avem aici, pe pămînt. Pe acestea le facem adesea fără nici o tragere de inimă şi cu multe rețineri, deseori scuzîndu-ne față de Dumnezeu pentru ceea ce considerăm a fi o pierdere de timp şi de energie. Rezultatul este că de foarte multe ori nu prea ne simțim în largul nostru. Ne îndeplinim sarcinile cotidiene cu un sentiment de adîncă frustrare, visînd adesea şi spunîndu-ne că va veni o zi mai bună cînd ne vom desprinde de această găoace pămîntească şi nu vom mai fi niciodată necăjiți de preocupările acestei lumi.

Aceasta este vechea antiteză dintre sacru şi profan. Cei mai mulți creştini sînt prinşi în capcana ei. Ei nu pot împăca în mod satisfăcător cerințele celor două lumi, ci încearcă să meargă pe frînghia întinsă între ele şi nu găsesc pace în nici una. Energia li se pierde, perspectiva le este confuză şi bucuria le este furată. Cred că această stare de lucruri este cu totul inutilă. Sîntem, ce-i drept, în fața unei dileme, dar dilema nu este una reală, ci rezultatul unei înțelegeri greşite a faptelor. Antiteza sacru - profan nu are nici un fundament în Noul Testament. Fără îndoială că o înțelegere profundă a adevărului creştin ne va elibera de ea.
Domnul Isus Hristos însuşi este exemplul nostru cel mai bun, iar El nu a avut o viață împărțită. El a trăit pe pămînt în prezența Tatălui Său, fără încordare, din copilărie şi pînă la moartea Lui pe cruce. Dumnezeu a acceptat jertfirea vieții Sale întregi şi nu a făcut nici o deosebire între o faptă şi alta. „Eu întotdeauna fac ce-I este plăcut" a fost sinteza menirii propriei vieți în raport cu Tatăl. în umblarea Sa printre oameni. El a fost echilibrat şi liniştit. Apăsarea şi suferința pe care le-a îndurat s-au datorat poziției Lui de purtător al păcatelor lumii; ele n-au fost niciodată urmarea nesiguranței morale ori a unui dezechilibru spiritual.
îndemnul lui Pavel de a face „totul pentru slava lui Dumnezeu" este mai mult decît idealism evlavios. Este parte integrantă a revelației sfinte şi trebuie acceptat ca fiind chiar Cuvîntul Adevărului. El

deschide în fața noastră posibilitatea de a face ca fiecare act al vieții noastre să contribuie la gloria lui Dumnezeu. Ca să nu ne sfiim să includem toate lucrurile, Pavel menționează, în mod explicit, mîncatul şi băutul. Privilegiul acesta umil îl avem în comun cu animalele pieritoare. Dacă aceste acte de rînd, pe care le fac şi animalele, pot fi înfăptuite spre slava lui Dumnezeu, atunci e greu să ne imaginăm vreo faptă care să nu poată îndeplini această condiție.
Acea ură monahală față de trup, care deține un loc atît de proeminent în anumite lucrări timpurii ale unor scriitori devoționali, nu are nici un suport în Cuvîntul lui Dumnezeu. Este adevărat că în paginile Sfintelor

Scripturi întîlnim adesea o sfială firească, dar niciodată acea pudoare simulată sau falsă ruşine. Noul Testament acceptă ca pe un lucru de la sine înţeles faptul că, prin întruparea Sa, Domnul nostru S-a îmbrăcat cu un trup omenesc real şi nu încearcă să disimuleze implicaţiile directe ale acestui fapt. El a trăit în acel trup aici, printre oameni, şi n-a săvîrşit niciodată vreo faptă lipsită de atributul sfinţeniei. Prezenţa Lui în trup omenesc suprimă pentru totdeauna falsa idee că în trupul omenesc există ceva inerent care ofensează Dumnezeirea. Dumnezeu este Cel care a creat trupurile noastre şi nu-L jignim atribuind răspunderea pentru lucrul acesta Celui în drept. Lui nu-I este ruşine de lucrarea mîinilor Sale. Perversiunea, abuzul şi întrebuinţarea greşită a capacităţilor noastre omeneşti sînt cele care ar trebui să ne dea suficiente motive să ne ruşinăm.

Faptele trupului săvîrşite în păcat şi împotriva firii nu pot niciodată să-L cinstească pe Dumnezeu. De fiecare dată cînd voinţa umană *cauzează* o dereglare morală, noi nu mai avem facultăţile nevinovate şi inofensive pe care le-a creat Dumnezeu; în locul acestora rămîne ceva pervertit şi deformat care nu poate aduce vreodată glorie Creatorului său.

Să presupunem totuşi că perversiunea şi abuzul nu există. Să ne gîndim la un creştin în viaţa căruia cele două minuni îngemănate, pocăinţa şi naşterea din nou, au fost duse la îndeplinire. Acum el trăieşte potrivit voii lui Dumnezeu, conform înţelegerii pe care a dobîndit-o din Cuvîntul scris. Despre un astfel de ora se poate spune că fiecare act al vieţii sale este sau poate fi sacru, aidoma Botezului şi Cinei Domnului. Afirmînd aceasta nu înseamnă că aducem toate faptele la o linie moartă, ci mai degrabă că ridicam fiecare faptă într-o împărăţie vie şi, mai ales, transformăm întreaga Viaţă într-un sacrament.

Dacă sacramentul este expresia exterioară a harului interior, atunci nu avem motive de ezitare pentru a accepta teza de mai sus. Printr-un act de consacrare totală a întregii noastre fiinţe lui Dumnezeu, putem face ca toate faptele ulterioare să exprime acea consacrare. Nu trebuie să ne fie ruşine de trupul nostru, acest slujitor de carne ce ne poartă prin viaţă, mai mult decît I-a fost Domnului Isus de umilul animal pe care a intrat călare în Ierusalim. „Domnul are trebuinţă de el" se poate aplica foarte bine la trupurile noastre muritoare. Dacă Hristos locuieşte în noi, îl putem purta cu noi pe Domnul

Slavei aşa cum L-a purtat odinioară micul animal, dînd astfel mulţimilor ocazia să strige: .Osana în cerurile **prea înalte!"**

Nu este suficient că *vedem* acest adevăr. Dacă vrem să scăpăm de mrejele dilemei sacru-profan, trebuie ca adevărul „să ne curgă prin vene" şi să determine natura gîndurilor noastre. Este necesară exersarea trăirii pentru slava lui Dumnezeu, în mod practic şi cu hotărîre. Meditînd asupra acestui adevăr, vorbind deseori despre aceasta cu Dumnezeu în rugăciunile noastre, amintindu-ne frecvent de el în timpul umblării noastre printre oameni, un anumit *înţeles* al minunatei lui semnificaţii va pune stăpînire pe noi. Vechea şi dureroasa dualitate se va risipi în faţa unei unităţi odihnitoare a vieţii. Cunoaşterea faptului că aparţinem în întregime lui Dumnezeu, că El a acceptat totul şi nu a respins nimic, va unifica vieţile noastre lăuntrice şi va face ca totul să ne devină sfînt.

Dar aceasta nu este totul. Obiceiurile vechi nu dispar uşor. Va fi nevoie de o gîndire inteligentă şi de multă rugăciune reverenţioasă pentru a scăpa definitiv de psihologia de tip sacru-profan. De pildă, unui creştin obişnuit îi va fi greu să accepte ideea că munca lui zilnică poate fi făcută ca un act de închinare plăcută lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Uneori vechea antiteză se va ivi de undeva, din subconştientul lui, pentru a-i tulbura pacea inimii. Nici şarpele cel vechi, Diavolul, nu va suporta să vadă totul ducîndu-se de rîpă. El va fi prezent acolo, în maşină, la birou sau pe

cîmp pentru a-i aminti
125

creştinului că cea mai bună parte a zilei o ocupă cu lucrurile acestei lumi şi că acordă datoriilor sale religioase doar o parte infimă din timpul lui. Şi aceasta, dacă nu avem mare grijă, va crea confuzie, va aduce descurajare şi ne va împovăra inima.
Singurul mijloc de a face faţă cu succes acestei probleme este exercitarea unei credinţe agresive. Trebuie să-I oferim lui Dumnezeu toate faptele noastre şi, mai ales, să credem că El le acceptă. Apoi este necesar să ne menţinem ferm această poziţie şi să perseverăm în includerea în acest proces a tuturor faptelor pe care le împlinim atît ziua, cît şi noaptea. Să-I amintim mereu lui Dumnezeu în rugăciunile noastre din odăiţă că noi închinăm slavei Sale fiecare act pe care-1 facem; apoi să completăm timpul acela de rugăciune cu multe alte rugăciuni în gînd, în timp ce îndeplinim treburile vieţii. Să practicăm nobila artă de-a transforma orice lucrare într-o slujbă preoţească. Să credem că Dumnezeu ia parte la toate activităţile noastre, chiar şi la cele mai simple şi să învăţăm să-L descoperim acolo.
O altă eroare o constituie antiteza sacru-profan aplicată locurilor. Este aproape uimitor că putem citi Noul Testament şi să credem totuşi că unele locuri au o sfinţenie intrinsecă şi, prin aceasta, se deosebesc de alte locuri. Eroarea aceasta este atît de răspîndită, încît, dacă cineva încearcă s-o combată, se simte dintr-o dată singur. Ea a acţionat ca un pigment care a colorat gîndirea oamenilor religioşi, vopsindu-le pînă şi ochii, astfel încît este imposibil să-i sesizeze falsitatea. Contrar oricărei învăţături a Noului Testament, această idee a fost totuşi
126

afirmată, cîntată şi acceptată ca fiind o componentă a mesajului creştin, lucru care, în modul cel mai sigur, nu este adevărat. După cîte ştiu eu, numai quakerii au avut posibilitatea de a observa eroarea şi curajul de a o denunţa.
Iată faptele aşa cum le văd eu. Israel a locuit în Egipt patru sute de ani, înconjurat de cea mai întunecată idolatrie. Prin mîna lui Moise, l-au părăsit în cele din urmă şi au pornit spre ţara promisă. Dar ei pierduseră pînă şi noţiunea de sfinţenie. Pentru a corecta această stare de lucruri, Dumnezeu a început de jos, de la bază. S-a localizat în nor şi în foc, iar mai tîrziu, cînd a fost construit cortul, S-a arătat într-un foc mistuitor în Sfînta Sfintelor. Prin nenumărate distincţii, Dumnezeu a învăţat pe Israel deosebirea dintre ce este sfînt şi ce nu este sfînt. Erau zile sfinte, vase sfinte, haine sfinte. Existau spălări, jertfe, felurite daruri. Prin aceste mijloace, Israel a învăţat că *Dumnezeu este sjînt.* Aceasta voia Dumnezeu să-i înveţe. Lecţia pe care trebuiau ei să şi-o însuşească nu era sfinţenia lucrurilor sau a locurilor, ci sfinţenia lui Yahweh.
Apoi a venit marea zi cînd a apărut Hristos. Imediat El a început să spună: „Aţi auzit că s-a zis celor din vechime — dar *Eu* vă spun..." Şcoala Vechiului Testament se încheiase. Cînd Hristos a murit pe cruce, perdeaua dinlăuntrul Templului s-a rupt de sus pînă jos. Sfînta Sfintelor a devenit accesibilă oricui dorea să pătrundă acolo prin credinţă. Atunci şi-au adus aminte de cuvintele lui Hristos: „Vine ceasul cînd nu vă veţi închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim... Dar vine
127

ceasul şi acum a şl venit, cînd închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr, fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl. Dumnezeu este Duh, şi cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh şi în adevăr".
Puţin mai tîrziu, Pavel a preluat acest strigăt al libertăţii şi a declarat tot ce este carne ca fiind curat, fiecare zi ca fiind sfîntă, toate locurile ca fiind sacre şi fiecare faptă ca fiind primită înaintea lui Dumnezeu. Sfinţenia anumitor timpuri şi a anumitor locuri, această lumină imperfectă necesară educării poporului, a dispărut în faţa soarelui închinării în duh.
Pentru o vreme, Biserica a deţinut această spiritualitate absolută a închinării, dar, odată cu trecerea anilor, ea s-a pierdut puţin cîte puţin. *Legalismul* natural din inimile decăzute ale oamenilor a început să introducă vechile distincţii. Biserica a început iarăşi să ţină zile, perioade şi vremuri. Au fost alese anumite locuri şi marcate ca fiind în mod deosebit sfinte. Au fost din nou impuse diferenţe între anumite zile, sau locuri, sau

persoane. „Sacramentele" sau „tainele" au fost la început două, apoi trei, pe urmă patru, pînă cînd, odată cu triumful catolicismului, au fost fixate la şapte.
Cu toată dragostea şi fără intenția de a pune într-o lumină nefavorabilă vreun creştin, oricît de greşită ar fi orientarea lui, aş dori să precizez că Biserica Romano-Catolică reprezintă astăzi erezia sacru-profan adusă la concluzia ei logică. Efectul ei fatal este introducerea unei rupturi totale între viață

şi religie. învățătorii ei încearcă să evite această capcană prin multe note la subsolul paginilor şi prin numeroase explicații, dar instinctul logic este prea puternic. în viața practică, această ruptură este o realitate.
Reformatorii, puritanii şi misticii s-au străduit să se elibereze din această robie. Astăzi însă în cercurile conservatoare tendința este de a se reveni la această sclavie. Se spune că un cal, după ce a fost scos dintr-o clădire care arde, încearcă uneori, cu o ciudată încăpățînare, să scape din mîna salvatorului său pentru a se întoarce în galop la clădirea care arde şi a pieri în flăcări. Aceeaşi tendință îndărătnică de întoarcere la sclavia spirituală o manifestă şi fundamentalismul zilelor noastre. Ținerea anumitor zile şi vremuri devine din ce în ce mai obişnuită printre noi. „Postul mare", „Săptămîna mare", „Vinerea mare" sînt cuvinte pe care le auzim tot mai frecvent pe buzele creştinilor evanghelici. Se vede că nu prea ştim să urmăm calea fericirii!
Pentru a mă face înțeles şi a nu fi greşit interpretat voi sublinia Implicațiile practice pe care le are învățătura pentru care pledez, şi anume calitatea de sacrament a vieții de fiecare zi. Alături de semnificațiile ei pozitive, aş dori să evidențiez cîteva lucruri pe care ea nu le reprezintă.
De pildă, nu înseamnă că toate lucrurile pe care le facem sau am putea să le facem au aceeaşi importanță. O anumită faptă a unui om bun poate diferi foarte mult de o altă faptă a sa, din punct de vedere al importanței. Confecționarea corturilor de către Pavel nu poate echivala cu scrierea Epistolei

către Romani, dar ambele au fost acceptate de Dumnezeu şi ambele au fost adevărate acte de închinare. Fără îndoială că este mai important să aduci un suflet la Hristos decît să plantezi o grădină, dar plantarea unei grădini poate fi un act tot atît de sfînt ca şi cîştigarea unui suflet.
Iarăşi, aceasta nu înseamnă că toți oamenii sînt folositori în aceeaşi măsură. în trupul lui Hristos darurile diferă. Un Billy Bray nu poate fi comparat cu un Luther sau un Wesley doar pentru serviciile pe care le aduce bisericii sau lumii; dar slujirea fratelui cu mai puține daruri este la fel de curată ca şi cea a fratelui cu mai multe daruri şi Dumnezeu le primeşte pe amîndouă cu aceeaşi plăcere.
„Laicul" nu trebuie să se gîndească că slujba lui mai umilă este inferioară celei prestate de pastorul bisericii, spre exemplu. Fiecare să rămînă în lucrarea în care este chemat şi munca lui va fi la fel de sfîntă ca şi lucrarea din biserică. Nu ceea ce face un om determină calitatea de sacru sau profan a lucrării lui, ci motivația cu care face ceea ce face. Motivația este totul. Dacă cineva va sfinți pe Domnul Dumnezeu în inima lui, nici una din acțiunile lui nu va mai fi banală. Tot ce face este bun şi plăcut înaintea lui Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos. Pentru un astfel de om viața însăşi va deveni sfîntă, iar lumea întreagă un sanctuar. întreaga sa viață va fi o slujbă preoțească. îndeplinindu-şi îndatoririle, mai banale ca niciodată, va auzi vocea serafimilor strigînd: .Sfînt, sfînt, sfînt este Domnul oştirilor! Tot pămîntui este plin de mărirea Lui!"

Doamne, mă voi încrede în Tine pe deplini Voi fl al Tău în întreglmel Te voi înălța mal presus de toate. Aş vrea să simt că nu doresc nimic altceva decît pe Tine. Vreau să stau mereu în umbra prezenței Tale şl să aud Glasul Tău care-mi vorbeşte. Tinjesc după o trăire în sinceritatea dătătoare de pace a Inimii. Vreau să urmez mereu călăuzirea Duhului, astfel încît toate gîndurile mele să-Țl fie la fel de plăcute ca fumul de tămîle care sa înalță spre Tine şl flecare act al vieții mele să fie un act de închinare. De aceea mă rog cu cuvintele marelui Tău rob din vechime: „Te rog să-ml curățeştl gîndurile Inimii prin darul nespus de mare al harului Tău, pentru a Te putea lubi

în chip desăvîrşlt şl pentru a Te lăuda aşa cum se cuvine". Şl am toată încrederea că Tu ml-l vel acorda prin meritele Fiului Tău Isus Hristos. Aminl

în cufînd la Editura LOGOS:

Sa-L cunoaştem pe (Dumnezeu

de J.LPacker

Vă prezentăm în continuare prefața scrisă de autor la ediția din 1973:

Aşa cum bufonii tinjesc să joace in Hamlet, la fel am dorit şi eu să scriu un tratat despre Dumnezeu. Cartea aceasta este totuşi altceva. Dimensiunile ei ar putea sugera o tentativă de tratat, însă oricine o va considera ca atare va fi dezamăgit. Este cel mult un şirag de mărgele: o serie de mici studii asupra unor subiecte mari, dintre care cele mai multe au apărut pentru prima dată în Evangelical Magazine. Ele au fost concepute ca mesaje separate, însă acum sînt prezentate împreună, deoarece par să se contopească într-un singur mesaj despre Dumnezeu şi viața noastră. Scopul lor practic explică atît selectarea unor subiecte, cît şi omiterea altora, precum şi modul în care sînt tratate.

în J< Preface to Christian Theology", John Mackay ilustra două tipuri de interes pentru problemele creştine, descriind cîpva oameni pe balconul unei case spaniole care privesc la trecătorii de pe drum. Cei din balcon aud discuțiile dintre trecători şi li se pot adresa; pot critica drumul pe care merg drumeții; sau pot discuta chestiuni referitoare la drum, cum de există şi dacă poate duce undeva, ce s-ar putea vedea de-a lungul lui din diferite unghiuri şi aşa mai departe; dar ei sînt doar spectatori şi problemele lor sînt doar teoretice. Călătorii, dimpotrivă, se confruntă cu probleme care, deşi au latura lor teoretică, sînt în mod esențial practice — probleme de genul „pe ce drum s-o apuci" sau „cum s-o faci", probleme ce reclamă nu numai cunoaştere, ci şi decizie şi acțiune.

Cei din balcon şi drumeții se pot gîndi la aceleaşi lucruri, dar problemele lor diferă. Astfel, de pildă, în ce priveşte răul, problema celui din balcon este de a găsi o explicație teoretică pentru compatibilitatea existenței răului cu suveranitatea şi bunătatea lui Dumnezeu, pe cînd problema călătorului este de a stăpîni răul şi de a-l transforma în ceva bun. Sau, referitor la păcat, cel din balcon se întreabă dacă firea păcătoasă a omului si stricăciunea personală sînt credibile, pe cînd călătorul, cunoscînd păcatul din interior, întreabă ce speranță există pentru eliberare. Să luăm problema Dumnezeirii: în timp ce spectatorul din balcon se întreabă cum anume un singur Dumnezeu poate fi trei Persoane, ce fel de unitate există acolo şi cum anume cei trei care sînt una pot fi Persoane, călătorul ar vrea să ştie cum să arate cinstea, dragostea şi încrederea cuvenită față de aceste trei Persoane care acum lucrează împreună pentru a-l aduce din păcat la slavă. Şi am putea continua tot aşa.

Cartea aceasta este pentru călători şi discută problemele cu care se confruntă ei.

Convingerea de la baza cărții este că rădăcina neputinței bisericii de astăzi este, în bună parte, necunoaşterea lui Dumnezeu — necunoaştere nici a căilor Lui, nici a practicării comuniunii cu El. Două curente neinspirate par să fi produs această stare de lucruri.

Primul curent constă în modelarea gîndirii creştine conform spiritului modern, adică a spiritului care produce gînduri mărețe despre om, lăsînd loc doar unor gînduri mărunte despre Dumnezeu. Viziunea modernă asupra lui Dumnezeu este de a-L ține la distanță, dacă nu a-L nega cu totul; ironia este că înşişi creştinii contemporani, preocupați de menținerea practicilor religioase într-o lume nereligioasă, au lăsat ca Dumnezeu să fie îndepărtat. Unii oameni cu clarviziune, sesizînd aceasta, sînt tentați să se retragă din biserici, dezgustați parcă, pentru a-L căuta pe Dumnezeu pe cont propriu. Şi nici nu-i putem condamna, căci oamenii bisericii care privesc spre Dumnezeu, ca să spunem aşa, prin celălalt capăt al

telescopului, reducîndu-L astfel la proporții de pigmeu, nu pot spera să ajungă mai mult decît nişte creştini pigmei, iar oamenii cu clarviziune vor, fireşte, ceva mai mult. Apoi, gîndurile despre moarte, veşnicie, judecată, măreția sufletului şi consecințele de durată ale deciziilor temporale sînt departe de contemporanii noştri şi este trist că biserica creştină, în loc să-şi ridice glasul pentru a aminti lumii ce a uitat, şi-a format obiceiul de a bagateliza subiecte de acest fel. Însă aceste capitulări în fața spiritului modern sînt o adevărată sinucidere pentru viața creştină.

Al doilea curent este derutarea gîndirii creştine de către scepticismul modern. Timp de mai bine de trei secole, drojdia naturalismului din concepția Renaşterii a funcționat ca un cancer în gîndirea occidentală. Arminienii şi deiştii secolului alXVII-lea, ca şi socinienii din secolul al XVI-lea, au ajuns să nege, împotriva teologiei Reformei, că Dumnezeu conduce lumea în mod direct sau complet, iar de atunci teologia, filosofia şi ştiința s-au unit pentru a menține această negare. Ca urmare, Biblia a ajuns ținta unui tir intens şi, împreună cu ea, multe evenimente marcante din istoria creştinismului. Adevărurile fundamentale ale credinței sînt puse la îndoială. A fost într-adevăr Dumnezeu cu poporul Israel în pustia Sinai? A fost Isus ceva mai mult decît un om foarte spiritual? Oare minunile din Evanghelie au avut într-adevăr loc? Nu cumva Isus cel descris în evangheliile este în mare parte un personaj imaginar? — şi aşa mai departe.

Dar asta nu e totul. Scepticismul față de revelația divină şi originea creştinismului a produs un scepticism şi mai cuprinzător, care abandonează orice idee despre unitatea adevărului şi, odată cu ea, orice speranță pentru o cunoaştere umană unificată; astfel că acum e ceva foarte normal şi obişnuit să se presupună că între convingerile mele religioase şi cunoştințele mele ştiințifice despre lucrurile exterioare mie nu există nici o legătură, de vreme ce Dumnezeu nu este .acolo", în lume, ci doar .aici", în psihicul meu. Incertitudinea şi confuzia despre Dumnezeu care marchează epoca noastră sînt mai rele ca oricînd, de la încercarea teosofiei gnostice de a înghiți creştinismul, în secolul al doilea.

Se spune deseori astăzi că teologia este mai puternică ca oricînd şi, în ce priveşte valoarea academică a cantității şi calității cărților publicate, poate fi adevărat; însă de mult teologia nu a fost atît de neputincioasă şi neîndemînatică în sarcina ei fundamentală de a ține biserica legată de adevărurile Evangheliei. în urmă cu nouăzeci de ani, C.H. Spurgeon descria şovăielile pe care le vedea în rîndul baptiştilor cu privire la Scriptură, ispăşire şi destinul omului ca un „declin"; dacă ar putea urmări gîndirea protestantă actuală despre Dumnezeu, cred că ar descri-o ca „plonjeu"! „Stați în drumuri, uitați-vă şi întrebați care sînt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea şi veți găsi odihnă pentru sufletele voastre" (Ier. 6:16). O astfel de invitație face şi cartea aceasta. Ea nu critică căile noi, decît indirect, ci face mai degrabă o chemare directă la căile vechi, pe temeiul că şi azi „calea cea bună" a rămas aceeaşi. Nu le cer cititorilor mei să creadă că ştiu foarte bine despre ce vorbesc. „Cei asemeni mie, scria C. S. Lewis, a căror imaginație întrece de departe ascultarea lor, sînt pasibili de o dreaptă pedeapsă; ne imaginăm cu uşurință stări mult deasupra celei la care am ajuns de fapt. Dacă descriem ceea ce ne-am imaginat, îi putem face pe alții, şi pe noi înşine, să creadă că am şi ajuns la acea stare" — şi astfel îi înşelăm pe ei, ca şi pe noi înşine. Toți cititorii şi scriitorii de literatură devoțională ar face bine să cîntărească cuvintele^ lui C. S. Lewis. Totuşi, „fiindcă avem acelaşi duh de credință, potrivit cu ceea ce este scris: «Am crezut, de aceea am vorbit!», şi noi credem şi de aceea vorbim" (2 Cor. 4:13) — şi dacă ceea ce am scris aici va ajuta pe cineva, aşa cum meditațiile care m-au făcut să scriu mi-au fost mie de ajutor, munca mea va fi răsplătită din belşug.

J.I.P.

Trinity College, Bristol, iulie 1973

Culegere computerizată şi tehnoredactată
de Editura LOGOS
Tiparul executat la „POLSIB" S.A. Sibiu
sub comanda 3 A 222
Tiraj 5000 ex.